

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 47
28 de març de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessions núm. 27 i 28

SUMARI

Sessió núm. 27

Procediment

per a elegir un senador o senadora (tram. 280-00003/09) p. 5

Sessió núm. 28

Pregunta

al Govern sobre la política universitària (tram. 310-00182/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la política educativa (tram. 310-00189/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la Llei de serveis socials en matèria de promoció de l'autonomia personal i d'atenció a la dependència (tram. 310-00186/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el servei Sanitat Respon (tram. 310-00187/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per al foment i la difusió de l'art contemporani (tram. 310-00183/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el garantiment de la construcció de la línia 9 del metro (tram. 310-00184/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les mesures amb relació a l'organització dels empleats públics (tram. 310-00185/09) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la compensació en finançament dels estudis universitaris (tram. 310-00181/09) p. 14

Pregunta

al Govern sobre l'augment de les llistes d'espera en la sanitat i el garantiment de la qualitat assistencial i del dret a la salut (tram. 310-00188/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes de les retallades en els mitjans de comunicació públics
(tram. 317-00117/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions relatives al rumb que ha de prendre Catalunya
(tram. 317-00110/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació d'un sistema d'hisenda pública catalana
(tram. 317-00119/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el manteniment de l'estat del benestar i la cohesió social
(tram. 317-00122/09) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la incorporació a l'acció de Govern del projecte de creació
d'un estat propi (tram. 317-00118/09) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma laboral i el diàleg social (tram. 317-00121/09) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el sector de la indústria agroalimentària
(tram. 317-00120/09) p. 24

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 25

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00031/09) p. 25

Proposició de llei

de mesures de protecció i suport de les famílies nombroses (debat de totalitat)
(tram. 202-00033/09) p. 25

Procediment

per a designar sis membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals
(tram. 286-00002/09) p. 34

Procediment

per a designar el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals
(tram. 286-00003/09) p. 38

Interpелlacions

al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 300-00142/09) i sobre el corredor mediterrani
(tram. 300-00143/09) (retirades) p. 39

Interpel·lació

al Govern sobre la continuïtat i la difusió de la balança fiscal territorial entre Catalunya
i l'Administració de l'Estat (tram. 300-00144/09) p. 39

Interpel·lació

al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament
i de pèrdua de l'habitatge (tram. 300-00145/09) p. 43

Interpel·lació

al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions
i sectors regulats (tram. 300-00140/09) p. 48

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 302-00117/09) p. 53

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari
(tram. 302-00118/09) p. 60

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004,
de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial
(tram. 302-00119/09) p. 65

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la territorialització del 0,7% de l'impost sobre la renda
de les persones físiques (tram. 302-00120/09) p. 71

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emissió de certificats d'adequació de l'habitatge
i d'informes d'inserció social per a estrangers (tram. 302-00121/09) p. 76

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aeroport de Reus (tram. 302-00122/09) p. 82

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya
i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic
(tram. 302-00123/09) p. 88

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques industrials i turístiques
(tram. 302-00124/09) p. 95

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 27

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a elegir un senador o senadora (tram. 280-00003/09). Grups parlamentaris. Designació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió número 27.

Procediment

per a elegir un senador o senadora
(tram. 280-00003/09)

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és: procediment per a elegir un senador o senadora.

De conformitat amb la Llei 6/2010, que regula el procediment de designació dels senadors que representen la Generalitat al Senat, i atesa la renúncia de l'excel·lentíssim senyor Joan Maria Roig, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat la candidatura de l'il·lustre senyor Josep Maldonado per ser designat senador en representació de la Generalitat.

D'acord amb l'article 4.3 de l'esmentada Llei 6/2010, la Comissió de l'Estatut dels Diputats ha emès el següent dictamen, que prego al secretari tercer que en doni lectura.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta. El Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre l'elegibilitat del candidat s'expressa en els següents termes.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguda el 27 de març de 2012, presidida per Benet Maimí i Pou, amb l'assistència del secretari de la comissió, Pere Calbó i Roca, i dels diputats Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialista, i Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Una vegada examinada la declaració d'activitats professionals, laborals i empresarials que exerceix i dels càrrecs públics que ocupa, presentada pel candidat a senador Josep Maldonado i Gili, proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en compliment de l'article 4 de la Llei 6/2010, del 26 de març, del procediment de designació dels senadors que representen la Generalitat al Senat, la comissió dictamina que el candidat Josep Maldonado i Gili compleix les condicions d'elegibilitat establertes.

»Palau del Parlament, 27 de març de 2012.»

La presidenta

D'acord amb l'article 5.2 de la Llei 6/2010 i l'article 90.3 del Reglament, procedirem a la votació electrònica i secreta per a l'elecció el senador.

Prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures...
Ja està? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Atès que hi han hagut 91 vots a favor, 2 en contra i 4 absències, queda designat senador per representar la Generalitat al Senat l'il·lustre senyor Josep Maldonado i Gili.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i nou minuts.

SESSIÓ NÚM. 28

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00031/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 274, 47).
4. Proposició de llei de mesures de protecció i suport de les famílies nombroses (tram. 202-00033/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 47, 10).
5. Procediment per a designar sis membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00002/09). Grups parlamentaris. Designació.
6. Procediment per a designar el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00003/09). Grups parlamentaris. Designació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la continuïtat i la difusió de la balança fiscal territorial entre Catalunya i l'Administració de l'Estat (tram. 300-00144/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament i de pèrdua de l'habitatge (tram. 300-00145/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 300-00142/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el dret a decidir del poble català (tram. 300-00139/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures d'aigua i sanejament (tram. 300-00141/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el corredor mediterrani (tram. 300-00143/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions i sectors regulats (tram. 300-00140/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 302-00117/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00118/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 302-00119/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la territorialització del 0,7% de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 302-00120/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emissió de certificats d'adequació de l'habitatge i d'informes d'inserció social per a estrangers (tram. 302-00121/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aeroport de Reus (tram. 302-00122/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic (tram. 302-00123/09). Joan Laporta i Estruch, del Grup Mixt. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques industrials i turístiques (tram. 302-00124/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

S'inicia la nova sessió, número 28.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la política universitària
(tram. 310-00182/09)

La primera pregunta és sobre la política universitària, i la formula l'illustre senyor Pere Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Honorable conseller, fa uns dies vam conèixer a través dels mitjans de comunicació la voluntat del Govern de doblar les matrícules universitàries per als estudiants catalans.

I a nosaltres ens agradaria preguntar si el Govern considera que doblar les taxes universitàries és una mesura per garantir la igualtat d'oportunitats al sistema universitari i posar la universitat al servei del progrés social i econòmic del país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Des de la Generalitat, tenim una política que posa èmfasi en tres eixos: la qualitat, l'eficiència i la internacionalització. Dintre del desenvolupament d'aquests tres eixos, un component important és la política de beca i la de taxes, que sempre s'han de desenvolupar, mà en mà, una i altra, a fi d'assegurar tant la disponibilitat de recursos per a les universitats per fomentar la qualitat, com per garantir l'accés als estudis universitaris a tota la població.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé. Gràcies, senyora presidenta. Bé. Conseller, el que vam llegir en els mitjans de comunicació era una altra cosa. I era que el seu Govern, el Govern de la Generalitat de Catalunya, el nostre Govern, volia proposar al Govern de l'Estat espanyol que hi hagués la possibilitat de multiplicar per dos les matrícules que paguen els estudiants de les nostres universitats, que voldria dir passar d'una mitjana d'uns 1.250 euros de matrícula per estudiant i any a uns 2.500 euros.

Clar, també el que veiem és que quan s'argüeix el fet que la Generalitat ha impulsat un programa, que és el de les beques Equitat, que es beneficia 1.500 estudiants, com a mesura per compensar aquest fet de multiplicar per dos les taxes universitàries..., nosaltres entenem que és absolutament insuficient. I és absolutament insuficient des del moment que aquestes beques Equitat només cobreixen el 0,7 per cent de la població catalana i que, per tant, no podrien compensar multiplicar per dos les beques.

Recentment, aquest cap de setmana, el president de Catalunya ha posat Massachusetts com a exemple a seguir d'aquest horitzó que volem per al país. A l'estat de Massachusetts, les institucions més importants universitàries, com l'Institut de Tecnologia de Massachusetts o la Universitat de Harvard, que vostè coneix bé, bequen entre el 60 i el 85 per cent dels estudiants de grau, i allà sí, doncs, que això pot servir com a mesura per a la igualtat d'oportunitats.

A més, en el nostre cas, a Catalunya, els estudiants catalans representen el 15 per cent dels estudiants de l'Estat espanyol i reben només el 8 per cent de les beques. Per tant, també hi ha un dèficit fiscal, diguem-ho així, aplicat a l'àmbit universitari.

Nosaltres el que li demanem és que sigui combatiu amb l'Estat per aconseguir el traspàs del fons de beques i que no es carregui sobre els estudiants catalans la dificultat pressupostària que té el Govern.

Nosaltres li hem ofert alternatives des del nostre grup per tal de dotar encara més les diferents polítiques socials del Govern. I esperem que no carreguin sobre els estudiants catalans les dificultats pressupostàries.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Les dificultats pressupostàries no són de la Generalitat; són de la Generalitat, són de les universitats i són de tots els catalans. Són, per tant, una realitat. És una tendència a Europa, no només aquí, és una consideració, que en aquests moments el cost dels estudis universitaris que estan recolzats des dels mateixos estudiants ja sigui pagant en aquests moments o mitjançant crèdits hauria d'evolucionar cap al 25 per cent. En aquests moments està entre el 12 i el 16, segons com ho comptem; arribar al 25 per cent, ho repeteixo, sembla perfectament raonable i està en les tendències internacionals.

Per descomptat que, si la participació de l'estudiant passés, anés passant de la situació actual a alguna cosa que s'aproximés més al 25 per cent, les beques s'haurien de multiplicar no només per dos, com ha dit vostè, sinó que s'haurien de multiplicar per quatre o cinc o sis, perquè precisament part de la història seria la utilització dels fons addicionals per aquest finançament d'aquest 25 per cent..., part s'han de dirigir a beques, com és el cas en tots els sistemes universitaris ben equilibrats.

A més a més d'aquestes beques pròpies de Catalunya, està clar que continuarem sense cansar-nos mai reivindicant els fons de beques...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...des de l'Estat. I, efectivament, tenim un dèficit fiscal en aquest aspecte.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política educativa.

Pregunta

al Govern sobre la política educativa
(tram. 310-00189/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, volem saber quins són els motius del seu departament per retirar totes les ajudes a les associacions de pares i mares de les escoles públiques de Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no es tracta de retirar ajudes a un col·lectiu determinat, sinó a un concepte, que s'ha eliminat del pressupost.

Certament, la FAPAC rebia ajudes, rebia 230.000 euros; FAPAES, 62.000; FAPEL 13.000; Escoles Cristianes, 20.000, i a partir d'aquí altres entitats. No n'hi ha hagut per a cap. És una línia que hem hagut de suprimir perquè hem hagut de prioritzar altres conceptes de caràcter obligatori.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Miri, vostè ha eliminat les ajudes a les activitats, però també a les entitats. Amb aquestes ajudes, als més de dos mil centres a Catalunya, els pares i mares organitzen el menjador escolar, el transport; organitzen l'acollida matinal, les activitats extraescolars; compren material, i fins i tot paguen el bibliotecari o el mestre de reforç que el seu departament els hagi retirat. I aquest hivern fins i tot han arribat a pagar la calefacció d'alguns centres. És una feina voluntària, la d'aquests pares i mares, que enforteix l'escola. I el reconeixement del seu departament i el suport del seu departament és zero.

Però, si no en teníem prou amb això, ara el càstig per a aquestes famílies ha estat el veto polític del seu departament a la iniciativa legislativa popular que demanava recuperar la sisena hora, la d'igualtat d'oportunitats en el sistema educatiu català.

El seu departament s'excusa, com sempre, en arguments econòmics pel que és un veto polític; una ILP que no tenia per què afectar els pressupostos de l'any 2012 i que va ser acceptada per la Mesa, que no hi va veure cap problema en el redactat. El cert és que el seu Govern castiga la bel·ligerància de la FAPAC i de les associacions de pares i mares en la política contra les retallades i contra la política del departament. Més de quinze mil signatures recollides ja que el Govern no deixarà que serveixin per a res.

De la mateixa manera, el seu departament ha castigat aquelles escoles que en els darrers anys havien organitzat projectes atractius i singulars des de l'oferta pública, com l'escola Olga Xirinacs, o l'Esparreguera II,

o els Pins de Moja, a Olèrdola. I vostè les tanca, diu, «perquè són escola de rojos que ni Convergència ni el PP hi podem donar suport». Se'n recorda del que deia la República? Escola nova, poble lliure. I vostè tanca escoles perquè són perilloses, consellera. Tan valents... (*remor de veus*), tan valents que són per convocar consultes... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment. (*Pausa.*)

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. No se n'adona, del sectarisme que suposen aquestes paraules i aquestes accions? Vostè ens demostra que és més la consellera dels uns que dels altres. Tan valents per anunciar consultes, dic, però tanta por que els fan aquestes signatures dels pares per portar un debat al Parlament sobre l'escola que volen per als seus fills.

Ja li anuncio que el nostre grup parlamentari portarà aquesta ILP al Parlament en format de projecte de llei, i també li dic que, de la mateixa manera, combatrem la seva reforma laboral a les institucions i al carrer, com demà a la vaga general.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, quina llàstima que no tingués aquest coratge i aquesta energia quan vostès eren al Govern. El seu Govern, el 2008, va elaborar un text de la Llei d'educació que no preveia la sisena hora; no la preveia en un moment que se suposa, pel que hem vist, que vostès consideraven que les vaques eren grasses. Ara, amb aquestes dificultats, ens volen exigir allò que ells, quan governaven, no van posar en el text; com a molt van fer una esmena amb Esquerra –en justícia, amb Esquerra– que deia que es podia allargar, sempre que no fos lectiu. I ara vostès demanen amb tota contundència i demagògia, gran demagògia..., fa quatre dies que són a l'oposició i reclamen allò que vostès durant set anys no van posar en un text legal.

I, senyora diputada, no em valori a mi per la seva manera d'actuar. Ni castiguem ni som sectaris. I allà on vostè em pugui demostrar que jo he dit aquesta paraula que vostè ha dit, que no forma part del meu vocabulari... –això de «rojos» em sona a una cosa molt de la postguerra, no forma part del meu vocabulari–, em mostri quan ho he dit, si us plau, senyora diputada. Perquè ja n'hi ha prou de demagògia, fent intoxicació a les xarxes, quan ningú pot demostrar aquestes expressions. Vostès sí que estan fent política a la desesperada.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre el compliment de la Llei de serveis socials en matèria de promoció de l'autonomia personal i d'atenció a la dependència.

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la Llei de serveis socials en matèria de promoció de l'autonomia personal i d'atenció a la dependència (tram. 310-00186/09)

La formula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista. (*Remor de veus.*) Un moment, senyora Granados. (*Pausa.*) Comenci.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conseller, el meu grup parlamentari està preocupat perquè les famílies catalanes i els professionals del treball social també ho estan. Ho recorda: el 2007 aquesta cambra va aprovar per unanimitat la Llei de serveis socials; vostè en va ser ponent, la va defensar. I ara, conseller, amb les seves actuacions en alguns casos i la seva inacció en molts d'altres, l'està convertint en paper mullat. Estem preocupats perquè amb les actuacions del seu departament estan acabant amb els drets de ciutadania i estan transitant a molta velocitat cap a polítiques assistencialistes i basades en la caritat.

Li'n podria posar diversos exemples, però un dels més greus és la paralització del sistema català d'autonomia i atenció a la dependència. Concretament-ho, senyor conseller. Les darreres dades que ens dona l'Imsero ens diuen que a Catalunya hi ha més de 61.000 persones amb drets reconeguts que estan esperant per cobrar prestació. I això no és tot: hi ha més de 42.000 persones esperant a ser valorades.

Ens ho pot explicar, senyor conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família
(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, aquest Govern està complint la Llei de serveis socials, estem atenent els ciutadans i ciutadanes i estem garantint els drets socials, als quals donen garanties la llei i la cartera de serveis socials.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, senyora presidenta. Ara ja podem veure com de lesiu és tenir un govern del PP a Espanya i un de

Convergència i Unió a Catalunya: tres mesos de convivència de la dreta i per primera vegada des que tenim llei de la dependència anem enrere. Això és molt greu. Avui a Catalunya hi ha set-centes persones protegides menys que el mes passat. Ens ho pot explicar, senyor conseller? Aquest és el model català d'atenció a la dependència?, que hi hagi menys atenció domiciliària?, menys places de residència?, menys prestacions per a cuidadors familiars? Aquesta és la seva fórmula per fer sostenibles els serveis socials?

El Govern de Convergència en el tema de la dependència retrocedeix en el temps i torna a la màxima que qui ha de tenir cura de les persones és la família, i especialment la dona. I això no és tot. Tenim molt males pràctiques, que casualment estalvien diners a l'Administració i penalitzen les famílies. Ara, quan una persona gran ja no pot estar a casa seva i ha d'ingressar a una residència, vostè deixa de pagar la prestació fins que troba plaça; això vol dir que la família ha de fer front a una despesa que vostè carrega a l'esquena dels seus fills i filles. Això, conseller, és inadmissible.

Quan vostè va venir aquí per primera vegada com a conseller, va anunciar solemnement que acabaria amb la llista d'espera. Ha passat un any i tres mesos, i el seu full de serveis és que ha doblat la llista d'espera. Hi ha 104.000 catalans a la llista d'espera de la dependència, 104.000 catalans que esperen una atenció per part del seu departament que vostè està negant.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, qui gestiona a Catalunya la Llei de la dependència es diu Generalitat de Catalunya, no es diu Imsero. I sembla mentida que vostè doni fe de les dades de l'Imsero. Aquesta vehemència que avui vostè posa en aquesta intervenció, llàstima que no la posés quan vostès governaven a Madrid (*remor de veus*), precisament posant les dades de l'Imsero, que mai van coincidir, ni en l'anterior Govern ni ara... –ni en l'anterior Govern ni ara–, i, a més a més, l'èmfasi el posés que el Govern de l'Estat pagués el 50 per cent de la Llei de la dependència, tal com ha establert, que vostès no ho van fer mai –no ho van fer mai. I en aquests moments Catalunya, si només aportés el 50 per cent, estaríem disposant d'uns 300 milions d'euros més per a altres polítiques socials. Això és el que vostès no van fer i nosaltres reclamem avui, i ahir també ho reclamàvem. I vostès van imposar una llei de la dependència que trepitja les nostres competències i que no ens dona el finançament adequat. (*Persisteix la remor de veus.*)

Vostè parla de drets. Doncs, jo li parlaré de drets de persones, si em deixen. L'any 2007, vostè diu..., de la llista d'espera. Hem resolt 1.402 expedients de l'any 2007. Aquestes persones s'han hagut d'esperar quatre anys no a valorar-les, sinó que algú els digués alguna cosa,

perquè vostès no els van dir re durant quatre anys. Del 2008, n'hem resolt 4.015. I em parla de llista d'espera? Del 2009 n'hem resolt 7.349, i del 2010, 22.277. I, a més a més, nosaltres hem aportat l'any passat, a la Llei de la dependència, 907 milions d'euros, i l'Estat, 258,4.

Aquesta vehemència que vostè manifesta aquí, el seu grup parlamentari a Madrid i el seu Govern a Madrid no la van donar mai en defensa de Catalunya i de la seva gent i a tenir un finançament adequat de la Llei de la dependència. I vostès van tenir llista d'espera. I l'ICASS el gestionava el seu partit, senyora diputada –el gestionava el seu partit. I totes aquestes persones i famílies s'han estat esperant durant quatre anys...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Benestar Social i Família

...i ara ve amb presses. Llàstima que li vingui la pressa ara.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre el servei Sanitat Respon.

Pregunta

al Govern sobre el servei Sanitat Respon
(tram. 310-00187/09)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, avui parlem de coses concretes. I dic això perquè il·lustraré la pregunta del meu grup sobre el servei de programació de visites d'atenció primària amb un exemple, un cas real de fa poques setmanes; estic convençuda que val més que mil paraules. Un pacient truca al 902 111 444 per canviar l'hora que té concertada amb el seu metge. Li respon una veu gravada: «Si vol programar una visita marqui 1, per a qualsevol altra consulta pitgi 2.» Pitja 1. De nou, una veu gravada li comunica que serà atès automàticament; li demana què vol fer: demanar hora, anullar visita, canviar visita. «Canviar visita» és la resposta. «Número de targeta sanitària.» No la té; mai l'havia necessitat. Bé, «número de DNI». Això sí, pensa. Doncs, serà que no, perquè la màquina té dificultats per entendre el seu número de DNI, que comença per 7777. I al tercer intent ofereix una altra alternativa: «Noms i cognoms.» Paciència, doncs; lentament pronuncia el seu nom i els seus dos cognoms. I ni s'hi acosta, la màquina, quan repeteix amb sons metàl·lics allò que ha entès. El pacient pensa: «En altres serveis atesos mecànicament, finalment et remeten a una operadora amb qui pots parlar i aclarir-ho» –només faltaria, no? Doncs no, la veu es limita a dir: «Impossible acabar el procediment.» I pengen. S'acaba

la trucada, i la incredulitat es transforma en indignació. Deu minuts al telèfon per una gestió que abans es feia en dos minuts i que, a més a més, ha pagat; ha pagat quatre o cinc vegades més per res.

Però no desesperem, hi ha una altra alternativa: l'opció 2, es diu a si mateix, nova trucada, més despesa... Pitja la tecla 2 i l'atén una noia molt amable que li diu que ella no hi pot fer res, que si no se'n surt demà ha d'anar al seu CAP. «Però l'hora que vull canviar és per demà! Si hi pogués anar, vostè i jo no estaríem parlant.» S'acaben les trucades. L'acompanya una sensació d'impotència; demà el seu metge l'esperarà i no hi anirà, i algú altre rebrà la contesta d'una veu gravada que diu que no hi ha cites disponibles per a demà.

Senyor conseller, què pensa fer per evitar situacions com aquestes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada, miri, el recurs d'una situació, evidentment, que es pot donar –i és obvi que vostè la descriu amb molta precisió– no justifica el fet de qüestionar el funcionament professional d'un servei com el de Sanitat Respon, que utilitza els mateixos mecanismes i els mateixos instruments de sempre; no ha canviat res, eh? I, per tant, el que sí que vull dir-li és que el sistema de Sanitat Respon deu tenir les disfuncions que té i, com tot servei de persones que atenen persones..., i que al mig hi han mecanismes. Per tant, fer d'una explicació d'un cas, de dos, de tres, de quatre, de cinc, qüestió de funcionament d'un servei em sembla molt pobre.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Senyor conseller, no qüestionem el servei, qüestionem la introducció de l'atenció mecanitzada en aquest servei quan es polsa la tecla 1 per programar visites, cosa que no succeïa. I no és un cas puntual: va succeir ahir i abans d'ahir, tots dos dies, sobretot al vespre, hi ha aquest servei que no dóna cap tipus de resposta.

Vostè ha empitjorat un servei que funcionava, amb un hipotètic estalvi, més que discutible. Només li demanem que sigui sensible a les necessitats dels ciutadans. Aquest era el cas d'una persona jove i catalanoparlant. Pensi vostè en el cas d'una persona gran, amb dificultats de vocalització o de dicció.

Senyor conseller, li demanem...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Núria Segú Ferré

...que actuï i que rectifiqui.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputada, el servei Sanitat Respon l'any 2011 –2011, eh?– va contestar 3 milions de trucades. A l'època de la grip contestava set mil trucades diàries, amb tota la impersonalització que vostè diu del tractament. Només he de dir-li que del servei rebut –i això no és una opinió–, el 92,1 per cent estan molt satisfets del servei rebut; el 64,5 per cent dels que trucaven no era la primera vegada que trucaven, i, a més a més, el 96 per cent va contestar a l'enquesta de satisfacció que estava molt satisfet o satisfet de la contesta i resposta que havia rebut. Per tant, hi ha un recorregut de millora? Evidentment, un recorregut de millora que és del 4 per cent –hi estic totalment d'acord– en satisfacció de la gent que dic, però és un recorregut de millora del 4 per cent, no una apocalipsi, com vostès reiteren, de funcionament d'un servei. Tot és apocalíptic per un cas.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures previstes per al foment i la difusió de l'art contemporani.

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per al foment i la difusió de l'art contemporani (tram. 310-00183/09)

La formula la il·lustre diputada senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, les darreres setmanes hem vist com des de la conselleria s'han presentat dues iniciatives que entenem que tenen com a objectiu ordenar i redissenyar el panorama museístic català creant una xarxa que impulsi el treball col·laboratiu entre els diferents museus, i també entre els diferents centres d'art, en pro de l'eficiència en la gestió del patrimoni cultural.

Pel que fa a les principals institucions museístiques del país, es constata una falta de cooperació entre elles. Aquesta falta de connexió, que no d'enteniment, comportava, sens dubte, una disminució de les possibilitats i potencialitats que, de ben segur, posseeixen. Al nostre entendre, com majors i més forts siguin els vincles de col·laboració que uneixin i relliguin el teixit del patrimoni cultural català, millor i més diversa serà la tasca que aquestes institucions puguin fer, i alhora,

sens dubte, comportarà un salt qualitatiu en la seva gestió, que ha de beneficiar la visualització i l'obertura d'aquesta a la ciutadania.

En paral·lel, i seguint la mateixa filosofia, també ens han anunciat la creació de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, que, segons hem vist, constitueix una aposta clara pel tipus d'interconnexió i millora en la gestió dels centres d'arts contemporani que hi ha arreu del territori. Unim-los en una xarxa nacional, que tingui beneficis, sobretot, territorials i, bàsicament, enfocats cap a donar un salt qualitatiu en l'activitat d'aquests centres.

Tenim entès, també, conseller, que es preveu la signatura d'un contracte programa en cada un d'ells amb objectius que permetin una avaluació posterior. Amb aquestes dues línies d'actuació el Govern ens dona mostres evidents de la voluntat de construir uns majors vincles entre les institucions que gestiona el patrimoni cultural català i també per crear millor connexió entre els centres d'art contemporani; ambdues iniciatives des d'una lògica territorial.

Per tot això, ens agradaria preguntar-li, conseller, si ens pot explicitar quines són les mesures concretes de cara a una major gestió del patrimoni cultural i el foment i la difusió de l'art contemporani català.

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora presidenta... Senyora diputada, sí, certament estem desplegant tres tipus d'iniciatives que van en la línia del que vostè proposa. D'una banda, certament, reforçar tot el que són les grans institucions de capitalitat respecte a l'art contemporani, aquestes institucions que ens vinculen amb el món. És el cas del Museu d'Art Contemporani, és el cas del Centre de Cultura Contemporània, és el cas de la Fundació Miró o de la Fundació Tàpies. És a dir, totes aquelles entitats que representen per nosaltres la connexió amb els circuits internacionals, l'expressió de la capacitat creativa del poble català al llarg de la seva història i, concretament, en els temps contemporanis. Això ho estem fent a través del desplegament d'allò que n'hem dit «les bases per una nova política de museus», que s'estan discutint ara i tindran, doncs, un recorregut durant els propers mesos i que segurament vindran aquí en forma de modificació en alguns aspectes de la mateixa llei de museus. Aquest és el primer aspecte: reforçar la xarxa de grans institucions d'art contemporani.

El segon aspecte és reforçar allò que n'hem dit «la xarxa de centres d'art contemporani en el conjunt del territori de Catalunya». I això sap que ho hem fonamentat en un acord amb vuit ajuntaments de Catalunya, ajuntaments de tots els colors polítics, ajuntaments que ens permeten configurar una bona xarxa d'art contemporani ben arrelada en el territori; una xarxa

que funcionarà a través de contractes programes, a través d'un comissionat nou, que hem, ja, desplegat, i d'una relació sòlida i d'intercanvi cultural entre totes aquestes xarxes, tots aquests ajuntaments icentres culturals en el territori.

Vostès ho coneixen bé: és el cas de Barcelona, és el cas de Mataró, és el cas de Girona, és el cas de Lleida, és el cas d'Amposta, és el cas de Tarragona... –i no sé si me'n deixo algun–, és el cas de Vic, si no ho recordo malament. Aquests són els centres que configuren aquesta xarxa de centres d'art cooperatives entre els ajuntaments i la Generalitat de Catalunya.

I, finalment, la signatura que ens queda per desplegar en els propers mesos és enfortir aquell element que també juga un paper fonamental, que són les galeries d'art del nostre país; unes galeries d'art que han tingut un paper rellevant al llarg de la història i que estem ara treballant per enfortir de manera cooperativa entre els seus..., en fi, entre les seves idees i les que nosaltres puguem aportar per tal que això quedi ben configurat. Xarxa de museus..., és a dir, els museus de capitalitat; la xarxa territorial en el conjunt del país, feta amb cooperació amb els ajuntaments i les galeries d'art. De tot això, en despleguem l'art contemporani. No oblidem que l'art contemporani que avui despleguem, la fortalesa d'aquest art indica la nostra fortalesa patrimonial del futur. Finalment...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

...allò que ara és contemporani d'aquí a uns pocs anys serà patrimoni.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el garantiment de la construcció de la línia 9 del metro.

Pregunta

al Govern sobre el garantiment de la construcció de la línia 9 del metro (tram. 310-00184/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, tots convindrem a afirmar que la línia 9 és el projecte d'obra pública més ambiciós dels que s'han impulsat darrerament en aquest país. De fet, haurà de ser la línia de metro soterrada més llarga del conjunt del continent europeu; una línia que té moltes virtuts: és una línia amb molta capillaritat, amb molta capacitat de penetrar dins del territori; una línia plantejada des

de la intermodalitat, amb moltes correspondències, per tant, diguem-ne, un projecte absolutament necessari.

Però el més rellevant d'aquesta línia en aquests moments és que és la que ens ha de garantir l'accés a l'aeroport: aquesta infraestructura imprescindible per poder muscular la nostra economia productiva, per poder garantir que aquest gran aeroport, doncs, entre d'altres, tingui una condició plantejada des de Catalunya de ser *hub*, de ser aquest gran centre de connexió intercontinental. Era una mica absurd de tenir un aeroport però no tenir aquesta connexió ferroviària en cap dels aspectes.

Malauradament, la línia 9 passarà a la història com aquella que ha acumulat més despropòsits en la gestió de l'obra pública en aquest país. Realment ha estat l'acumulació d'una tirallonga pràcticament inabastable de despropòsits. Només dues dades que valen la pena de tenir en compte: la primera, aquesta línia va ser licitada en el seu moment per 2.500 milions d'euros. L'anterior Govern en va fer una revisió i va dir que, com a molt, costaria 3.400 milions. La línia 9 en aquests moments costa 6.900 milions d'euros. S'ha doblat el cost de la seva construcció. I el segon aspecte és que, en la mesura en què es va abusar en el seu moment de mecanismes de finançament extrapressupostari, de finançament diferit, el conjunt de l'actuació costarà en aquest país 16.000 milions d'euros. Per tant, no és una percepció de Convergència i Unió, sinó que hi ha elements prou objectius per acreditar que les coses no s'han fet bé.

Però, més que mirar al passat el que ens convé és veure com podem reactivar aquesta actuació, com podem refer aquest equilibri financer. Per tant, la pregunta concreta, senyor conseller, és quines mesures té previstes aquest Govern per reactivar la línia 9 del metro, en quins termes, en quins terminis.

Moltes gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Sí. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rull, efectivament estem parlant d'una obra cabdal que té greus inconvenients financers en la seva execució. De fet, ens la vàrem trobar sense un finançament cert, concret i assumible per part del Govern de la Generalitat, però estem fent un gran esforç per poder acabar aquells trams que considerem estratègics.

I, en aquest sentit, preveiem posar en funcionament..., és més, li puc dir, senyor Rull, no només preveiem, sinó que garantim la posada en funcionament, l'any 2014, del tram que connectarà la zona universitària –això és una novetat–, amb l'aeroport, amb la T-1, passant per nuclis molt poblats, com és el barri del Gornal, a l'Hospitalet, o com és la ciutat del Prat de Llobregat, o bé per nuclis econòmicament estratègics com és Mercabarna i com és Fira de Barcelona.

Estem parlant, per tant, d'un tram de més de dinou quilòmetres, que tindrà divuit estacions i que, per si sol, ja serà el segon tram de metro més important de l'àrea metropolitana de Barcelona, i que a més estarà connectat amb Ferrocarrils de la Generalitat, Europa-Fira, amb les línies 1, 3 i 5 del metro de Barcelona, a les estacions de Torrassa, Collblanc i Zona Universitària, respectivament, i també amb Rodalies, a la T-2 i a Torrassa, si el Ministeri de Foment, en aquest cas, fa la seva feina.

I la pregunta, a continuació, és com podem pagar això en un moment de restricció pressupostària i a més on tenim, al departament, milions d'euros en factures d'obra pública que han estat heretades? Doncs, simplement a través d'una negociació que no ha estat fàcil, però que ens ha permès modificar les condicions inicials del contracte, i d'aquesta forma podrem concentrar tots els esforços econòmics per poder executar aquest tram. Alhora, l'aplanament del deute derivat dels mètodes alemanys espero que ens permeti, doncs, properament, anunciar la represa d'algunes altres obres ferroviàries estratègiques, en aquest cas, per un territori més ampli, que no és estrictament el de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures amb relació a l'organització dels empleats públics.

Pregunta

al Govern sobre les mesures amb relació a l'organització dels empleats públics (tram. 310-00185/09)

La formula la il·lustre senyora Annabel Marcos, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, per aquest any 2012 el Govern de la Generalitat s'ha vist obligat a prendre mesures de contenció i de reducció de la despesa en matèria de personal; obligat, en part, per la delicada situació econòmica actual, però també perquè el Govern anterior, de la Generalitat, no va fer els deures que calia quan era necessari, tot i ser conscients de la delicada situació econòmica que estàvem vivint i que ens tocava viure.

Des del Govern de la Generalitat, vostès, el Govern de Convergència i Unió, han adoptat i han presentat al Parlament un conjunt de mesures que han estat aprovades per aquest Parlament en el marc de les lleis de pressupostos i mesures financeres; mesures que en tot moment, i anunciades pel mateix president de la Generalitat de Catalunya, tenien un objectiu prioritari que era mantenir el màxim de llocs de treball possibles. Una d'aquestes mesures ha estat la reducció del 15 per cent de jornada i retribucions al personal interí, que ocupa llocs de treball dels cossos d'administració i tècnics

de la Generalitat; tot això a través d'una aprovació d'un pla d'ocupació molt ampli.

Davant aquesta mesura ens pot concretar quins objectius i quina finalitat té aquest pla? Si el Govern tripartit hagués començat a adoptar mesures serioses de racionalització en un període en què ja es tenia prou coneixement i dades de la crisi, creu que s'hauria guanyat temps i estalviat un impacte més gran?

I, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, deixi'm preguntar-li, també, senyora vicepresidenta, és cert que aquest pla comportarà la mobilitat geogràfica de quaranta-cinc mil funcionaris, com han declarat els representants de diferents organitzacions sindicals?

Crec que és necessari que es faci saber a la ciutadania la realitat que ens envolta, en lloc d'anar fent demagògies sobre temes tan importants i cabdals que afecten els treballadors públics del nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Diputada, miri, la realitat que ens envolta portava al Govern que en inici de la legislatura tingués dues alternatives per fer sostenible l'Administració i per complir amb l'objectiu del dèficit. Aquestes dues alternatives passaven, primer, per acomiadar milers de persones o bé aconseguir aquest estalvi indispensable repartint l'esforç entre tots els treballadors públics. I li asseguro que aquesta ha estat la prioritat del Govern. I estic convençuda, també, que els treballadors públics preferiran aquest esforç compartit i no un esforç d'acomiadament.

I, per tant, en totes les mesures que s'han dut a terme en el Pla de contenció i de reducció de la despesa en matèria de personal ha primat per damunt de tot preservar i mantenir el màxim de llocs de treball possibles.

I és, en aquest sentit, que ahir es va aprovar un pla d'ocupació que el que pretén, primer de tot, és tenir un dibuix, poder fer una racionalització de l'Administració i una optimització dels recursos humans.

És cert, tots sabem que no tenim aquesta fotografia general. També és cert que el decrement del pressupost de la Generalitat, el decrement també de l'activitat econòmica i la disminució de l'estructura política de la Generalitat han fet canviar també en el si dels departaments les demandes: hi ha menys demanda pel que fa al treball de subvencions, pel que fa també a la tramitació d'obra pública, com altres aspectes. Però també és cert que la introducció de les noves tecnologies, que ha fet que l'Administració sigui més eficient, també requereix una nova distribució en el si de les tasques.

Per tant, això, sumat en aquestes accions que ha pres el Govern de distribució, de simplificació i d'agilització,

ens ha portat a fer aquest pla d'ocupació, que no és altra cosa que poder analitzar els excessos i els dèficits de personal; per tant, prendre en aquest sentit mesures de caire organitzatiu i mesures de caire de reordenació dels recursos humans.

Hi haurà mobilitat funcional, hi haurà mobilitat geogràfica; però, deixi'm que li digui que la mobilitat geogràfica és totalment residual, no? I, en aquest sentit, sap greu aquesta demagògia i aquest alarmisme que es pren perquè realment aquestes xifres, de quaranta-cinc mil persones de mobilitat geogràfica, significaria tornar a desmuntar tota la Generalitat.

Deixi'm, per acabar, que li digui que una cosa és el debat polític i sindical i una altra és el real: els treballadors el que ens demanen és ser destinats en àrees on puguin desenvolupar-se professionalment. I, efectivament, si quan ja s'apuntava la crisi el Govern tripartit no hagués fet créixer...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...d'una manera exponencial i desordenada i hagués fet...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...—acabo, presidenta—, un pla d'ocupació no estaríem en aquesta situació.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la compensació en el finançament dels estudis universitaris.

Pregunta

al Govern sobre la compensació en finançament dels estudis universitaris (tram. 310-00181/09)

La formula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas, del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, el secretari general d'Universitats ha anunciat que vol proposar un fons de compensació universitari, atès que anualment vénen a Catalunya dotze mil estudiants espanyols de fora de Catalunya i marxen a fer estudis només tres mil cinc-cents.

Voldríem saber si aquesta xifra es refereix a estudiants de grau o inclou estudiants de màster i doctorat, i suposem que només fan referència a universitats públiques.

També voldríem saber com s'ha calculat aquest cost anual per estudiant i quin és aquest a Catalunya i quin és a la resta de comunitats autònomes d'Espanya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

La xifra inclou tots els conceptes i només es refereix a universitats públiques. Aquest és un tema que no és un tema candent, però és un tema que pot esdevenir important en algun moment, i no té res de molt particular. Recordi que en el cas de la sanitat ja hi ha un fons interterritorial. Per tant, aquest és un tema de compensacions entre administracions per serveis mutus que es puguin proveir.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, faré ràpidament un càlcul. Si dividim el pressupost anual de les universitats públiques catalanes, 800 milions d'euros, pel nombre d'alumnes matriculats, 160.000, surt la xifra de cinc mil euros per alumne i curs. Si això ho multipliquem per aquest dèficit d'alumnes universitaris, que són 8.500, tenim un dèficit de 42 milions d'euros. A això hi hauríem de treure un 15 per cent corresponent al pagament de matrícules; queda en 36. Si s'apugen un 10 per cent ens apropiàrem als 30 milions; ja no són els 100 milions d'euros que va anunciar el secretari general d'Universitats.

El Ministerio de Educación transferirà a la Generalitat aquest any 70 milions d'euros de beques universitàries. I això no apareix en els pressupostos de la Generalitat. Com els hem de comptabilitzar? Igual que els 108 milions d'euros que el *ministerio* va transferir al Departament d'Ensenyament l'any passat, a part de 120 milions de beques, que tampoc han passat pels pressupostos?

Qui ha pagat els 200 milions d'euros que ha costat el sincrotró Alba, infraestructura de característiques úniques a Espanya? Jo li ho diré: la meitat la Generalitat, l'altra meitat el Govern central.

No considera una riquesa poder formar universitaris de tot Espanya i de tot el món, que mentre viuen a Catalunya han de ser considerats tan catalans com vostè o com jo? És que els universitaris que vénen de fora de Catalunya no aporten cap renda a Catalunya?, perquè si l'aporten de fora és una transferència corrent i si l'aporten treballant aquí és renda catalana com la que més. Per cert, una xifra molt superior anualment als cinc mil euros.

Els estudiants catalans que estudien a l'estranger són sis mil, mentre que els estrangers que estudien a Cata-

lunya són només quatre mil. Proposarà també un fons de compensació universitari internacional?

Podríem parlar, encara, de les beques per fer estudis a Catalunya per a estudiants associats a alguna comunitat catalana a l'estranger. Hem de fer comunitats catalanes a les altres comunitats espanyoles?

El meu grup parlamentari està francament sorprès d'aquesta decisió, i pensem que acabarà sent perjudicial per a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

No és una decisió sinó encetar un tema i un debat. Miri, en moltes de les coses que vostè diu té raó, i aquest no és un tema en el qual hagin de ser molt estrictes. Però hi ha un problema, hi ha un problema de base, que potser és millor si el pensem en termes europeus i no estrictament en termes espanyols. El fet és, per exemple, que el nombre d'estudiants europeus o de tot el món –de tot el món– que estan venint a estudiar a Catalunya està augmentant de molt i està augmentant de manera ràpida. I això és molt bo, perquè denota l'èxit del nostre sistema educatiu; vol dir que les universitats catalanes estan reconegudes com universitats de qualitat. Bé.

Què hem de fer? Una resposta possible és: davant d'aquest èxit, i prenent un punt de vista, diguem-ne, favorable a la competitivitat i a la indústria i a l'exportació, hauríem d'ampliar el nombre de places, no?, perquè hi ha més demanda per a les nostres universitàries. Pregunta: com ho financem?

Si no augmentem el nombre de places, ens trobarem amb dos problemes que no podem amagar, que s'hi troben a qualsevol país europeu, que s'hi troben a Bèlgica, que s'hi troben a Alemanya, etcètera. Un, un dels problemes, és que el contribuent català potser pensarà: «Escolti, jo estic contribuint amb recursos, i amb recursos importants, a augmentar la qualitat del sistema universitari, però això una de les conseqüències que té és, potser, que el meu fill o filla, doncs, ho té més difícil per accedir a la universitat que jo estic finançant.» És un problema, ho és a tota Europa; que els ho preguntin, si no, als belgues, amb el tema de la medicina...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...i els estudiants francesos.

En fi, ja en continuarem parlant. (*Rialles.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'augment de les llistes d'espera en la sanitat i el garantiment de la qualitat assistencial del dret a la salut.

Pregunta

al Govern sobre l'augment de les llistes d'espera en la sanitat i el garantiment de la qualitat assistencial i del dret a la salut (tram. 310-00188/09)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Cañas, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, ¿qué valoración hace su Gobierno sobre el incremento de listas de espera en intervenciones quirúrgicas y pruebas diagnósticas, y qué medidas piensa adoptar para garantizar la calidad asistencial y el derecho a la salud del conjunto de ciudadanos de Cataluña?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, miri, la valoració que fem sobre les llistes d'espera no pot ser diferent de la que vam fer a la Comissió de Salut l'altre dia. No és una bona notícia, era una notícia esperada i anunciada en els principis, en els primers moments. I el Govern, durant el 2012, com també així ho va explicar a la Comissió de Salut, prioritzarà com un dels elements a millorar notablement la situació de les llistes d'espera que tenim en aquests moments.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, *conseller*. Sí, es cierto, pero es que usted dijo otra cosa. Usted dijo, sobre los datos presentados, que eran datos positivos. Y yo le quiero recordar que en diez meses nuestra comunidad ha retrocedido diez años en listas de espera; en diez meses de gestión, diez años de retroceso en las listas de espera.

Yo le voy a dar algunos datos. Y lo quiero hacer aquí, en la cámara, más que nada para romper con la inercia habitual que tiene su Gobierno, que es convocar su presencia en la comisión, hacer una intervención a media jornada y que los medios de comunicación no tengan la información. Yo la voy a dar, para que se haga pública.

Mire, más de 80.540 catalanes están en listas de espera, 25.000 más que el año pasado, un incremento del 43 por ciento. Tenemos problemas en las intervenciones quirúrgicas cardíacas, con retrasos de hasta ocho meses en el Hospital de Bellvitge. En el mismo Hospital de Bellvitge, el año pasado..., bueno, el año 2010 se realizaron seis mil colonoscopias; el año 2011, 4.500. De las catorce patologías que tenían una garantía de intervención en seis meses, vamos a pasar, gracias a su reforma, a cuatro patologías.

Esa es la realidad. ¿Y ustedes qué van a hacer? Pues lo que suelen hacer: maquillaje; maquillaje contable, el señor Mas-Colell, y usted, maquillaje de datos.

Pero este maquillaje no oculta la realidad, porque hay más catalanes en listas de espera y esperan más tiempo. Y usted dice: «Estos datos son positivos.» Son palabras suyas, no son mías. ¿Estos datos son positivos? Pues yo creo que no son positivos para los ciudadanos de Cataluña, que ahora pagan más –más– por la salud que antes y reciben menos servicios.

Mire, aquí hay partidos, como Ciudadanos, que defienden una sanidad pública de calidad, que garantiza la equidad, la accesibilidad, un sistema nacional de salud a la altura de las necesidades de nuestra sociedad. Y ustedes han hecho justo lo contrario: dinamitar –dinamitar– este sistema y hacernos retroceder, a los catalanes, diez años en los datos.

Ustedes dicen que el año que viene van a reducir el 2 por ciento de las listas de espera. ¿Y cómo lo van a hacer, exactamente? Maquillando –maquillando– la forma la forma en la cual se contabilizan estas listas de espera. Habrá más catalanes, lo que pasa es que los datos no los reflejarán, porque ustedes han hecho del maquillaje una forma de hacer política que afecta a un derecho esencial, que es el de la salud.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Senyor Cañas, miri, vostès, no estan sols, eh?, a defensar un sistema sanitari públic, accessible, de qualitat; no estan sols. Crec que almenys el partit que dona suport al Govern i el Govern també estem amb vostès, eh?; no es pensi que són els únics. I jo crec que molta més gent a la cambra, també.

Per tant, miri, vostè té una enorme facilitat a passar ràpidament de la hipòtesi a la tesi, eh? I aleshores això és una dinàmica parlamentària que va molt bé, però el tema sanitari té alguna que altra complexitat que no permet passar de la hipòtesi a la tesi amb tanta facilitat.

Miri, és evident que nosaltres tenim una llista d'espera, com vam dir, però no per res, no per tenir llista d'espera, sinó perquè les altres garanties que el Govern va donar d'accessibilitat, de prioritat i de seguretat i de qualitat s'han hagut de complir; s'han complert totes, totes absolutament, perquè hem continuat fent allò que

es feia, millorant-ho en el cas que era possible, i no hem desmuntat absolutament res. I això ha comportat que, per mantenir això i tenir aquests resultats que hem tingut, hem hagut de, com vam dir des del primer dia, prioritzar les coses. I prioritzar les coses és que aquells que es podien esperar s'esperin una mica més. Amb el compromís que s'esperin menys l'any 2012. I això és així de senzill, no és tan complicat.

Miri, jo ara podria fer un discurs molt senzill. Jo tinc una informació respecte a Bellvitge, que vostè parla, on l'any passat es van fer menys cirurgies cardíques que aquest any. No és veritat, hi havia un mal registre. I podria fer..., dir: «Miri, resulta que aquest any ho hem fet millor.» No ho hem fet millor; ho hem fet igual que l'any passat, perquè l'any passat havia fallat el registre del SAP. I ho podria fer, però no.

Miri, vostè sap que, i ho he dit a la comissió, tindran tota la informació, tota la que vulguin i quan vulguin. I tal com vaig comprometre tindran aquesta setmana les llistes senceres, no solament dels catorze processos garantits. I a sobre veuran que en el conjunt de les llistes, allò que ens temíem –què serà d'aquells que no estan en els catorze procediments garantits?–, doncs, miri, s'ha incrementat bastant menys en aquells que eren els catorze procediments garantits. I això ho tindran.

Igual que van tenir al dia següent...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...tal com em vaig comprometre, la llista d'espera, centre per centre, i regió sanitària per regió sanitària, a la web del departament...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Salut

...que li recordo que és una bona font d'informació.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes de les retallades en els mitjans de comunicació públics (tram. 317-00117/09)

La primera és sobre l'actualitat política i la formula l'il·lustre senyor Antoni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Antoni Strubell i Trueta

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president Mas, la creació dels mitjans de comunica-

ció públics de Catalunya ha estat tradicionalment vista com un dels grans assoliments de la Generalitat moderna. Com els poden afectar els darrers canvis proposats pel seu Govern?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, els canvis crec que no afectaran el funcionament normal i especialment l'orientació de la Corporació de Mitjans Audiovisuals, que és la que és. Com vostè comprendrà, si algú hi creu, en aquesta orientació i en la qualitat que s'ha assolit, doncs, és el Govern actual, perquè va ser un govern d'aquest color qui la va proposar en el seu moment i la va impulsar, fa molts anys.

I l'única cosa que certament pot afectar en el dia a dia –això no es pot pas amagar– és que, en lloc d'una aportació de la Generalitat d'ics milions fa un parell o tres d'anys, ara aquesta aportació és menys. Això, evidentment, pot afectar, però la corporació i tots els altres serveis que presta la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, la corporació, com vostè comprendrà, no serà l'excepció des del punt de vista de les polítiques d'austeritat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Ens preocupa, president, el futur dels mitjans de comunicació públics de la corporació. D'entrada, pel 15 per cent de retallada consensuada amb el PP en els darrers pressupostos; unes retallades efectuades, com apunta el professor Josep Gifreu, sense avaluar-ne les conseqüències en el fràgil món de la comunicació en català. El cert és que poden significar una important pèrdua d'audiència. I no ho diu Solidaritat, sinó que ho diu, el passat mes de febrer, el senyor Josep Manuel Silva, vocal de CiU i president de torn del Consell d'Administració de RTVE, en parlar d'una probable pèrdua del 45 per cent del *share* dels canals de Televisió Espanyola pel mateix motiu.

Bé. Aplicant els mateixos criteris de proporcionalitat, quines garanties ens pot aportar per assegurar que TV3 no patirà una baixada semblant?

Però més ens preocupa, president, que vostès vulguin eliminar la publicitat a Catalunya Ràdio i reduir la de TV3. I no és que ens agradin els anuncis; és un tema de realisme, de calaix. Fer-ho podria reduir significativament el pressupost de TV3. És conscient del greu perjudici que això significaria, president?

I el segon element és el fet que el seu Govern hagi decidit eliminar el canal TV3 internacional a partir del mes de maig, fet que deixarà desenes de milers de catalans sense un senyal televisiu convencional arreu del món.

Però potser el que més ens preocupa, sens dubte, president, és el fet que el seu Govern s'hagi embarcat en aquesta perillosa operació de laminació de TV3 de la mà del PP.

Des del catalanisme, president, qui pot entendre que vostès vulguin fer vicepresident de la corporació un membre del partit que més brutalment ha combatut el normal desenvolupament del model televisiu català i la normalització lingüística a Catalunya? Qui pot entendre que vostè hagi usat TV3 com a moneda de canvi en complicitat amb un partit que no vol..., que sí que vol boicotejar l'espai polític, l'espai televisiu català; amb un partit que ha fulminat TV3 al País Valencià i que ha eliminat els mitjans públics en català a les Illes Balears, tal com s'ha denunciat en la manifestació d'aquest darrer cap de setmana a Palma.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Strubell, en primer lloc, vostè parla de la disminució del pressupost. Vostè entendria que la Corporació de Mitjans Audiovisuals fos l'únic àmbit de la Generalitat on no hi ha reducció de pressupost? Com ho expliquem, això, a la gent de la sanitat? Com ho expliquem al món de l'ensenyament? Com ho expliquem al món de les universitats? Com ho expliquem a la gent que està pendent dels serveis socials? La corporació ha de quedar al marge de la política d'austeritat? Això no ho entendria ningú. Per tant, és lògic que sigui d'aquesta manera, el sentit comú ho indica.

Segon, parla del tema de la publicitat. No es preocupi, si el que ens preocupa a nosaltres de la publicitat a TV3 és que n'hi ha poca. Això és el que ens preocupa, que ha baixat i ha baixat substancialment, i el que ha de fer TV3, a partir d'ara, és millorar-la i tenir-ne més, i tenir més ingressos i no dependre tant en aquest sentit del que és el pressupost de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, estic segur que TV3 pot fer un esforç dintre d'un mercat molt complicat, un esforç addicional.

I, finalment, sobre aquestes suposades intencions de laminació de TV3, jo li demano que vostè, doncs, apliqui una mica simplement el sentit comú. Com pot ser que la gent que va crear això ara s'ho vulgui carregar? Com pot ser?

Nosaltres ens sentim la corporació... –TV3, el Canal 33, Catalunya Ràdio, etcètera–, ens ho sentim fills nostres. M'entén? I ningú... –ningú–, els pares no acostumen a carregar-se els fills.

Per tant, senyor Strubell, estigui tranquil, que mentre hi hagi aquest Govern, la Corporació de Mitjans Audiovisuals tindrà l'orientació que sempre ha tingut en la línia de servei al país.

La presidenta

Bé.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions relatives al rumb que ha de prendre Catalunya (tram. 317-00110/09)

La pregunta següent la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Señor presidente, este fin de semana usted nos dijo que los catalanes teníamos un nuevo rumbo: Ítaca.

Nosotros le queremos preguntar, presidente, cuál es ese rumbo, qué contenido tiene, qué pasos va a dar usted para llevarnos a Ítaca y qué van a tener que hacer los remeros, los ciudadanos de Cataluña.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo aquest cap de setmana no vaig dir gaire cosa més del que havia dit aquí quan em vaig presentar, en el discurs d'investidura, en el debat d'investidura. Vaig parlar de transició nacional, de dret a decidir, sense límits i en funció de les grans majories que s'articulin en el conjunt del poble de Catalunya. Ningú està obligat a pujar en aquesta embarcació i segur que vostès hi remaran en contra.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Señor Mas, Ciutadans remarà en contra de un gobierno que no pasa la ITV, y no se lo tome con doble intención. (*Remor de veus.*) Un gobierno que no pasa la ITV porque tiene un 20 por ciento de paro; un gobierno que tiene bonos al límite de los bonos basura, como los bonos de la Generalitat; un gobierno que sube los impuestos a las clases medias; un gobierno que incrementa el 43 por ciento de las listas de espera en la sanidad pública.

Su gobierno no pasa la ITV, señor Mas. Y Ciutadans va a remar en contra de un gobierno que se preocupa por levantar fronteras, por enfrentar a los ciudadanos, por llevar un conflicto social y no se preocupa por la sanidad ni por el trabajo ni por la ocupación ni por la creación de empresas. Sus datos, señor Mas, son datos que no pasan la ITV.

Y hablando de ITV –hablando de ITV– hablaban ustedes también el otro día –miembros de su partido, de Convergencia i Unió, que gobiernan– de aguas podridas –de aguas podridas que eran España, aguas podridas. Pues bien, las aguas podridas no deben estar muy lejos, yo las huelo desde aquí, porque las aguas

podridas, lo hemos leído incluso, algunos de su partido, algunos miembros de su partido tienen bastante conocimiento de por dónde andan esas aguas. Hemos visto incluso en algún sumario judicial que algunos son fontaneros. El señor Pujol parece ser fontanero y conoce muy bien, como dijo el otro día, dónde están las aguas podridas. Pues miren, ustedes tiren cortinas de humo, hablen de Ítaca, pero más bien nos están llevando a las ruinas de Grecia, a las ruinas de Atenas; ustedes nos llevan a datos ruinosos.

La culpa era del tripartito. Nos dijeron a los ciudadanos de Cataluña que ustedes venían a solucionar los males y a preocuparse de solucionar esos males. Y ahora no nos quieren sacar de una crisis, nos quieren meter en otra: en la crisis del conflicto, del enfrentamiento y de hacer forzar a la gente a escoger entre embarcaciones.

Mire, nosotros lo que vamos a hacer es trabajar por la convivencia, para no tener que escoger entre embarcaciones, porque la unión para salir de la crisis...

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, un moment... (*Pausa.*)

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Para salir de la crisis todos los países del mundo se unen, no fragmentan, no separan, no dividen, no levantan fronteras, y necesitamos unión en España y en la Unión Europea, y no más fragmentación y más enfrentamiento.

Por tanto, no le quepa ninguna duda: no nosotros, señor Mas, muchos ciudadanos de Cataluña estoy convencido de que trabajarán por la convivencia y remarán por esa convivencia y no por viajes que nos lleven a las rocas, que usted lleva el timón pero los que reman son los ciudadanos de Cataluña.

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ja ha vist, senyor Rivera, que quan vostè parlava, en boca seva i del seu grup, de la convivència hi ha hagut una acceptació general total per part de la cambra, perquè vostès es distingeixen, precisament, pel contrari. Vostès el que són és uns elements provocadors per trencar la convivència del país, i ho fan sempre que poden i a tot arreu, i aquí també. I, efectivament, ho fan en temes molt sensibles de país. Per exemple, ho fan en el camp lingüístic, quan vostès, en lloc de convivència, el que volen és que hi hagi el més soroll possible..., i això sí, carregar-se els models encara que sigui per les vies judicials, eh?, carregar-se els models que aquest país ha anat construint a base de grans majories.

Se suposa que les grans majories és on hi ha les grans convivències i els grans consensos, però vostès, amb

minories molt evidents, però, això sí, molt estridents, vostès, a través d'aquestes minories, el que pretenen és carregar-se la gran convivència de les majories. I això és la seva manera de fer. I, a partir d'aquí, si vostè descriu l'apocalipsi del país, i m'ho compara amb Grècia, vostè sap perfectament –perquè a més a més és una persona intel·ligent, i a mi em consta, ho sap perfectament– que, si aquest Govern està fent les coses que està fent, és per evitar arribar a com està Grècia. Ho vàrem dir des del primer dia.

Vostè creu que és fàcil per part d'un govern i d'uns partits polítics haver-se d'enfrontar a aquesta situació cada dia a base de dir que no a molta gent i a base d'haver de reduir els pressupostos pràcticament de tothom? Vostè creu que això és agradable? Vostè creu que això ens diverteix? Vostè creu que nosaltres vàrem venir aquí només per fer això? Doncs, escolti'm, això és per evitar que aquest país caigui com han caigut altres països d'Europa, i concretament Grècia, dissortadament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació d'un sistema d'hisenda pública catalana (tram. 317-00119/09)

La formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, jo avui li volia preguntar sobre la hisenda catalana que vostè va proclamar com alternativa aquest cap de setmana. Però deixi'm que li faci un esment a la intervenció i a la pregunta que li ha fet el diputat Toni Strubell. Vostè ha dit –ho diu–: «Escolti, si no hi ha més recursos per a la televisió pública de Catalunya, haurem de buscar més publicitat.» Vostè fa trampa, senyor president. Parla de TV3, però no parla de Catalunya Ràdio, a la qual ha iniciat els tràmits per treure la publicitat. No val aprofitar-se del mecanisme de la pregunta parlamentària per eludir aquesta qüestió.

Però anem a l'altre tema: vostè aquest cap de setmana ha dit que, si fallava i no sortia bé l'acord del pacte fiscal amb el Govern espanyol, crearia una hisenda catalana.

I la pregunta és: senyor president, crear una hisenda catalana com la que diu vostè vol dir que les famílies catalanes i les empreses catalanes que no volen pagar més impostos a Espanya pel seu maltractament podran ingressar els seus impostos a la Generalitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, un petit aclariment, en el tema de la publicitat, en aquest cas a la ràdio, vostès saben que no és el mateix la televisió que la ràdio, per una raó: perquè la ràdio té moltes alternatives potents en català i TV3 no. TV3 les alternatives potents que té les té en castellà, no en català. I, dit això, no hi ha una intenció i especialment no hi ha un calendari per treure la publicitat de Catalunya Ràdio, simplement és una possibilitat que s'anirà veient en el futur, si s'arriba a la conclusió que això és compatible amb mantenir una Catalunya Ràdio com a mínim de la mateixa potència que fins ara. Ho dic a efectes d'aclariment, també, general.

Segon, sobre el tema que vostè comentava de la hisenda. Primer, intentarem el pacte fiscal, ja li consta que és així. Això té un calendari, que més o menys és aquest any 2012. Si això no va bé, aleshores parlarem d'altres opcions i d'altres possibilitats, però, jo, de moment, la carn a la graella la posaré en el fet que el pacte fiscal surti endavant, en la línia que hem pactat amb vostès.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Senyor Mas, no m'ha respost, no m'ha dit en què es basarà aquesta proposta d'una hisenda catalana.

Però, dit això, vostè ho acaba de dir: hem pactat una proposta en comissió perquè els impostos de les famílies i les empreses catalanes romanguin a Catalunya en benefici de la salut, de l'educació, de la cultura i dels equipaments i de l'economia dels catalans. Això és evident. I nosaltres els acompanyarem en aquesta proposta. Però vostè és conscient que si això falla, que si això no surt bé, tal com li avançava fa poc el Ministre d'Economia, el senyor Guindos, vostès ens hauran d'acompanyar, a nosaltres, a fer una consulta per l'estat propi, és a dir, per la independència, perquè no els quedarà cap altra alternativa?

I si la proposta d'hisenda catalana és fum o és una sortida lateral per intentar eludir un conflicte en el qual ja estem instal·lats..., per cert, diuen que volen que el seu Govern els vol instal·lar en el conflicte, i en el conflicte hi som instal·lats gairebé des de fa tres-cents anys, hi som instal·lats i el patim..., i vostès el pateixen des del punt de vista de la hisenda catalana o el que és pagar nòmines i pagar aquest país i ajudar els recursos i les polítiques públiques d'aquest país.

Però, escolti'm una cosa, no queda cap més alternativa, perquè tot allò altre serà fer volar coloms. I vostès saben que tenen aquesta responsabilitat. Hi ha un temps per al pacte fiscal i per al concert econòmic? Doncs, fem el ple. Fem el ple que hem de fer en aquest hemicicle: aprovem quina és la proposta de concert econòmic perquè els impostos de les famílies catalanes i l'esforç de tots els catalans –treballadors, autònoms i empresaris–

romanguin en aquest país, al servei d'aquest país. I, a partir d'aquí, si no surt, senyor Mas, vostè ja ho sap, ja li ho hem dit moltes vegades, vostè ens haurà d'acompanyar a aquells que hem defensat l'estat propi per a Catalunya des de sempre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, certament, quan jo parlo d'una hisenda catalana i de la necessitat de tenir-la, doncs, en parlo en qualsevol moment i en qualsevol circumstància.

Catalunya necessita una hisenda pública pròpia. Com ho intentarem? Doncs, per la via del pacte fiscal, que té com a objectiu que Catalunya tingui aquesta hisenda pública pròpia, i no només això, sinó que, a més a més, tingui més recursos disponibles dels que té en aquest moment. Aquest és l'objectiu.

Crec que en això estem d'acord. Ara, vostè ja em situa a partir del moment en què tot això no vagi bé. Bé, ja ho entenc que vostè ho hagi de situar d'aquesta manera, ho hagi d'explicar d'aquesta manera, però, permeti'm que jo ho intenti d'una altra –almenys jo ho haig d'intentar d'una altra–, després sortirà bé o no, ja es veurà, però fer un prejudici sobre si això sortirà bé o no a aquestes alçades em sembla que almenys al president de la Generalitat no li toca fer-lo.

Jo segurament seré el principal responsable d'aquesta negociació, com vostè comprèn, en representació de tots els que hi estiguem d'acord en aquest camí, i, doncs, escolti'm, jo he de donar la sensació que l'acord és possible, perquè a més a més m'ho crec. I si això no passa, doncs, parlarem d'altres escenaris, sota aquest lema que Catalunya necessita una hisenda pública pròpia i necessita recuperar una part molt important dels diners que en aquests moments està generant i que simplement se'n van a altres àmbits.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el manteniment de l'estat del benestar i la cohesió social (tram. 317-00122/09)

La formula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Abans d'entrar en la pregunta dir-li, també, a la resposta que ha donat sobre Catalunya Ràdio, perquè ho ha deixat prou clar, com que hi ha

alternativa, la conclusió final ja sabem quina serà: no cal –no cal–, Catalunya Ràdio no cal, o cal però molt disminuïda.

Però vaig a la pregunta: l'acaben d'interpellar sobre l'estat propi, segurament d'aquí a poca estona la senyora Sánchez-Camacho li dirà que no l'estima més si va per aquesta via...

Jo, miri, no li seguiré el joc, li vull parlar de l'estat de la gent, de l'estat del benestar, de l'estat de la salut, de l'educació, de la universitat, i vull que em respongui si creu que hem arribat al moll de l'os; li vull preguntar sobre l'estat del benestar i l'estat de la gent.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies presidenta. Com que veig que insisteix en el tema de Catalunya Ràdio, li recordo les darreres paraules que he dit perquè no hi hagi més tergiversació en aquest sentit. Li ho he dit, ho he dit abans, ho repeteixo ara: no farem re que faci disminuir la potència i la qualitat de Catalunya Ràdio, re, eh?, que això és l'important finalment, és aquest l'element fonamental.

Sobre el tema de l'estat del benestar..., doncs, efectivament, senyor Herrera, en alguns casos s'està arribant, segurament, en allò que jo algunes vegades n'he dit «tocar l'os», i nosaltres en som perfectament conscients.

Evidentment, dependrà del pacte fiscal i de l'evolució de la nostra economia en aquests propers temps i de com funcioni Europa, que hàgim arribat al límit del que es podia fer o encara no.

Nosaltres farem tot el que calgui, i més, per fer entendre que hem arribat en aquest límit i que, a partir d'ara, el que hem de fer és, partint d'aquí, intentar millorar tots aquests estàndards.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, tot ho solucionen igual, permeti-m'ho, pacte fiscal, ara estat propi, no?, però la realitat és que, mentre parlen de l'estat propi ja hauran acabat liquidant l'estat del benestar. (*Veus de fons.*) Sí... –sí, sí–, estem parlant d'això. I l'esquema és simple, però, els ho reconec, eh?, és efectiu: de dilluns a divendres retallades en salut, en educació, en drets laborals, en democràcia, ara amb la ILP..., i, en canvi, el cap de setmana discursos abrindats. És efectiu, els ho reconec.

Però, mirin, afecten una cosa molt bàsica, sense la qual no hi ha projecte nacional, que és la cohesió social. O no afecta a la cohesió social un increment del 42 per cent de les llistes d'espera? O mil professors menys amb 21.000 alumnes més? I tot això ho fan sent

incapaços de fer una política redistributiva en matèria d'ingressos, fent que... qui pagui més, qui més tingui, i que hi hagi lluita contra el frau fiscal. És veritat, hi han «no» a molts, i «sí» a molt pocs.

I el futur, el de l'estat propi, tot va amb un per cent, d'un camí dolorós, injust, ple de desigualtats..., i encara ens diu que la vaga no té sentit? Miri, quan vam retallar l'Estatut, vostè i jo amb molts d'altres, vam sortir al carrer a dir que: «La dignitat del país es defensava al carrer.»

Doncs, bé, avui la dignitat del país, la dignitat de la seva gent, i la millor manera de defensar la dignitat del país i de la seva gent és fent que demà surti molta gent al carrer, que demà la vaga tingui un seguiment massiu, per dir que no estem disposats al fet que ens arravin el dret a una educació digna, a una salut digna, a un treball digne. Aquesta és la dignitat del país. És la millor manera de fer-los entendre que no hi ha projecte nacional..., escoltin bé, no hi ha projecte nacional sense cohesió social. Això és el 29M.

I, miri, som una nació...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...tenim dret a decidir. Som una nació, defensem els nostres drets socials.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, miri, normalment no estem d'acord en moltes coses, però hi ha una cosa amb què jo estic cent per cent d'acord del que vostè acaba de dir: no hi ha projecte nacional sense cohesió social. Cent per cent d'acord –cent per cent d'acord. Home!, no em faci que no, perquè ho ha dit vostè. Ho havíem dit moltes vegades, nosaltres, i una vegada que li dic que estem d'acord, vostè hauria de dir que sí, no pas ha de dir que no, perquè llavors sembla que no li vulgui donar la raó, i en això crec que la té: no hi ha projecte nacional sense cohesió social.

Ara, dit això –dit això–, com es garanteix la cohesió social? Aquesta és la gran pregunta, no? I vostè em dirà: «Home!, amb polítiques fortes i potents de l'estat del benestar.» Cent per cent d'acord, també. Només els faig una pregunta: En aquest moment hi ha més diners que els que hi havia o menys? Vostès, què dirien, que n'hi ha més o que n'hi ha menys? Dirien que hi ha més deutes ara o més deutes fa dos o tres anys enrere?

Si la conclusió és que ara tenim menys diners, perquè n'hi ha menys, i tenim més deutes, vol dir que el pastís dels recursos disponibles per a les polítiques socials i per a tot és menys. I si és menys, aleshores què hem de fer? Prioritzar, i dintre d'aquesta priorització hi ve

l'actual Govern: ha presentat uns pressupostos, l'any passat i aquest any, que, en percentatges de polítiques socials, superen una mica els pressupostos del tripartit. I, aleshores, dius: «Qui té la prioritat de l'estat del benestar, de la cohesió social per al projecte nacional?» Doncs, miri, la té una mica més aquest Govern que el Govern anterior del qual vostès formaven part i en feien grans banderes.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la incorporació a l'acció de Govern del projecte de creació d'un estat propi (tram. 317-00118/09)

La formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, un moment...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, mercès. President de la Generalitat, després del congrés del seu partit aquest cap de setmana, vostè incorporarà en el full de ruta de l'acció de Govern de la Generalitat de Catalunya, la creació d'un estat propi, el trencament de les relacions amb Espanya, i, per tant, la deriva del país cap a la independència?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, ho torno a repetir, jo sóc president de la Generalitat, em vaig presentar aquí amb un discurs d'investidura que deia «transició nacional» –perquè no podem fer el mateix que havíem fet durant els trenta anys anteriors–, «dret a decidir sense límits». Ho vaig dir explícitament, i vostès ho saben perfectament, i, això sí, una condició important que crec que és òbvia, de sentit comú, que és que aquest camí –aquest camí–, aquesta transició nacional, l'hem de fer amb el suport d'una gran majoria del poble català.

Aquell full de ruta segueix intacte. Vostès el coneixen molt bé. No sé per què s'escandalitzen en aquest moment.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, no es tracta d'escandalitzar-se, es tracta de preocupar-se per al futur d'aquest país. I nosaltres representem a quasi mig milió de catalans i ens preocupa quina és l'acció de govern.

Miri, senyor president, ja som grans, eh?, i veiem les coses que passen en el país, i no juguïn a l'ambigüitat continuada de Convergència durant més de trenta anys. El que va dir vostè en el debat d'investidura de la transició nacional i el dret a decidir sense límits, no és el mateix que han dit, clar i català, aquest cap de setmana, en el congrés de l'estelada, on el seu partit s'ha tret la careta dient que volen un estat propi i dient que volen la independència de Catalunya. Si l'estat propi es tracta dins d'Espanya, diguin de quin model federal estan parlant, però no ens prenguin el pèl als catalans, president.

El seu partit ha fet un pas endavant. I el seu partit és el partit que dona suport majoritari al Govern dels catalans, al Govern del país, al Govern de tots els milions de catalans, no només a la minoria separatista que està a favor d'un projecte com el seu.

Miri, senyor president, els inversors estrangers, els emprenedors catalans, els mercats internacionals què creu que pensen del seu congrés de l'estelada i de la independència? Creu que aplaudien tant com vostès, cada vegada que parlaven d'independència i cada vegada que onejaven les estelades? Jo crec que no. Vostès, que tant parlen d'europèisme, on és l'europèisme de Convergència Democràtica? On és? En traslladar un missatge que volen un estat propi que, per cert, la Unió Europea no els donarà? Perquè no expliquen als catalans que no tindran un estat propi que els permetrà estar a la Unió Europea? Que hauran de pagar uns aranzels de més del 40 per cent, que Catalunya s'endarrerirà i hi haurà una regressió econòmica perquè no podem estar admesos dins de la Unió Europea. Perquè no expliquen això, que és la veritat?

Miri, senyor president, nosaltres hem estat responsables amb el país. Hem estat responsables amb vostè. Hem tingut una lleialtat sincera i responsable. Hem fet acords amb la Llei de pressupostos, fins i tot hem canviat, com vostè sap, l'acord, la Llei d'acord de la corporació, perquè el PSC s'incorporés i hi hagués pluralitat. Però li dic una cosa, senyor president, el Partit Popular... (*veus de fons*) –sí..., sí, és així..., no sé què els diran, però és així, ja els ho asseguro jo–, el Partit Popular està amb la concòrdia i amb la templança, no està amb la confrontació i amb la separació, i per parlar de pacte fiscal, senyor president, el partit clau en aquesta cambra, és el Partit Popular de Catalunya.

Faci-ho des del diàleg i des del consens com jo li ho he recomanat, no ho faci des de la confrontació...

La presidenta

Senyora diputada...

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

...ni des de l'amenaça d'una hisenda pròpia ni des de l'enfrontament entre els catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Veig que ha fet una intervenció tremendament vehement, molt vehement; però jo, si em permet, senyora Sánchez-Camacho, crec que una mica exagerada –crec que una mica exagerada. (*Veus de fons.*) Deixi'm que ara doni la meua opinió. I, a més a més, com vostè comprendrà, jo no tinc per què contestar en nom de partits, perquè jo estic aquí com a president de la Generalitat.

Però, de tota manera, ja que vostè ho diu, doncs, escolti'm, vostè entendre que el Partit Popular, amb divuit diputats en aquest Parlament i amb els vots que té, que són molt respectables evidentment, no pot condicionar l'agenda sencera del país, i menys encara l'agenda dels altres partits polítics, que és igual de respectable que la seva. I si es tracta de parlar de democràcia, com vostè deia..., doncs, escolti'm, la democràcia funciona també per majories, per respecte a les minories, però també per a l'arrossegament de les majories, perquè en les majories hi ha la major part de la població. (*Veus de fons.*) Tots no, tots és el consens, és la unanimitat; però després hi han majories i minories, i les minories no poden pretendre condicionar-ho tot; poden influir –poden influir–, poden defensar el seu programa, poden defensar el seu projecte, però el que no poden és pretendre que els altres renunciïn a tot perquè aquella minoria està defensant no sé exactament què.

I això és simplement el que està passant en aquest moment. I vostès això ja ho havien entès des del primer dia. Jo no vaig fer un discurs en la línia del que Convergència i Unió havia fet en els darrers trenta anys, vaig fer un discurs diferent.

A partir d'aquí –a partir d'aquí–, senyora Sánchez-Camacho, vostè m'ha parlat del pacte fiscal. Doncs, miri, aquí no té perquè haver-hi confrontació, només s'ha de fer una cosa, vostès sumen-se a la majoria que hi ha en aquesta cambra sobre el pacte fiscal, que diu el que diu, que fins ara no ho han fet, i, a partir d'aquí, si vostès s'hi sumen i també s'hi suma el PSC, no hi haurà confrontació en el Parlament de Catalunya i ens presentarem tots amb aquesta proposta de pacte fiscal. Aquí és on hi ha la majoria, l'interès del país i l'interès dels votants del Partit Popular o de la majoria d'ells. Per tant, senyora Sánchez-Camacho faci un pas endavant, sumi's en aquesta majoria, i veurà com conjuntament ens en sortirem –conjuntament ens en sortirem.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma laboral i el diàleg social (tram. 317-00121/09)

La formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable president... Senyor Mas, misericòrdia davant d'aquest exemple de templança, si us plau. La veritat és que a la teatralitat permanent amb els seus aliats, ja ens hi tenen tan acostumats que la credibilitat és mínima; però anem a una altra cosa, perquè, com deia el senyor Herrera, avui probablement toca una altra cosa.

Demà hi ha vaga general contra la reforma laboral, on ha quedat, senyor Mas, l'esperit que regnava al Palau el dia que vostè va presidir la signatura de l'acord interprofessional entre la patronal i els sindicats que demostrava una línia de diàleg social que s'ha trencat i que demà s'acabarà de trencar del tot?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, jo li recordo que la reforma laboral no la fa el Govern del Catalunya..., s'ha confós de Parlament... –s'ha confós de Parlament–, la fa... *(veus de fons)*

La presidenta

Un moment, un moment... *(Pausa.)* Continui.

Joaquim Nadal i Farreras

...la fa el Govern espanyol, i, a més a més, amb majoria absoluta. Altra cosa és els partits polítics quina opinió en tenen o, fins i tot, el Govern, si vostè ara me la demana jo la hi donaré.

Dit això, doncs, li recordo que no és la primera reforma laboral que es fa. Li recordo que el seu partit, de reformes laborals n'ha fetes més d'una i més de dues. I li recordo que gairebé totes van comportar una vaga general.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

I li recordo que aquesta que està ara en joc vostè la van votar en el Congrés dels Diputats. Vostès, vull dir, el partit que li dóna suport en el seu Govern.

Però, miri, senyor president, cada vegada és més clar i hi ha veus més autoritzades i més expertes que diuen

que no pot haver-hi austeritat sense alternatives. Que no hi pot haver retallades sense esperança, que no hi pot haver por sense horitzó, que no hi pot haver retrocés social, que no hi pot haver retrocés del diàleg social, que no hi pot haver el trencament del principi de la negociació col·lectiva i que socialitzar la crisi i concentrar els beneficis al poder i als drets, és finalment, fins i tot, antidemocràtic.

I, per tant, president, per generar confiança i per neutralitzar la por que té la gent d'aquest país, què ha fet vostè i el seu Govern per impedir, per evitar la vaga general i per assegurar els drets dels treballadors i, sobretot, l'estat del benestar.

I li canvio un moment de tema: senyor president, nosaltres mai no direm que l'eufemisme que van acordar vostès ahir, d'acord d'ocupació per a la funció pública, sigui una ocurrència d'Unió Democràtica, perquè és un acord del Govern.

Li prego que digui als consellers i conselleres del seu Govern que eliminin del seu llenguatge allò que hem sentit aquí a l'hemicicle, perquè l'ICASS, senyora diputada, el governava el seu partit. No, el Govern de Catalunya. I, per tant, en benefici de la dignitat de les institucions i del prestigi de les institucions, el Govern,...

La presidenta

Senyor diputat...

Joaquim Nadal i Farreras

...és el Govern sempre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

El Govern és el Govern, senyor Nadal, i l'oposició és l'oposició, i ara hi són vostès, abans hi érem nosaltres, i recordo moltes vegades que vostès intentaven, a dintre de Convergència i Unió, ficar cullerada entre Convergència i Unió. O no se'n recorda, vostè, ja d'això? *(Veus de fons.)* Sí, n'hi puc recordar moltes, de coses d'aquestes. Dit això, senyor Nadal, anem per feina –anem per feina–, perquè això diguem-ne que és anecdòtic, no?

Primer, efectivament, Convergència i Unió –en nom de la qual jo no hauria de respondre, però puc fer-ho, perquè suposo que s'entén– va votar a favor de l'inici d'aquesta reforma laboral amb una condició, que és que s'havia de tramitar com un projecte de llei. Per tant, ara es poden fer esmenes, i tothom en podrà fer. El Partit Socialista en farà, estic segur que Convergència i Unió també..., no sé quines, però estic segur que també les farà Convergència i Unió. Veurem si a partir d'aquí, doncs, es pot millorar aquest projecte de llei que va entrar a les Corts i que, com tot projecte de llei, té la seva tramitació.

Segona cosa que li volia dir. També estic totalment d'acord amb vostè que només amb austeritat no n'hi

ha prou. Però si jo ho dic cada dia, aquest Govern ho diu cada dia, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ho diu cada dia, i ho fa, senyor Nadal, clar que ho fa. Totes les lleis que s'han fet en aquest Parlament, totes, totes les lleis òmnibus van totes en la línia d'intentar estimular l'economia d'aquest país. S'han fet amb un sol any, vostès hi han participat. Clar que fem moltes altres coses, i cada dia estem fent moltes altres coses. El que passa, que aquesta austeritat, bé, és obligada i imposada –obligada i imposada–, i sense marge de maniobra, i vostès ho saben perfectament. A partir d'aquí, facin el que hagin de fer.

I parlant dels drets dels treballadors, que és el punt final –que de la seva intervenció permeti'm que li digui que és el que més m'interessa: els drets dels treballadors, no?–, quan tens un atur del 20 o de més del 20 per cent, el principal dret dels treballadors ha quedat afectat i anul·lat. És la situació d'ara i la situació d'abans. I la reforma laboral és veritat que no crearà llocs de treball en el curtíssim termini, però pot ser la base per crear-los en el futur, i vostès ho saben.

La presidenta

I ara sí que és la darrera pregunta, sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el sector de la indústria agroalimentària (tram. 317-00120/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, fa unes setmanes, i també en aquesta sessió de control, fèiem referència a la importància que sempre té, però més en aquests moments, que Catalunya sigui seu d'esdeveniments i de fires d'abast i de projecció internacional i mundial.

Justament aquesta setmana se n'està celebrant un altre, que a més relliga aspectes molt estratègics del nostre país. Ens referim al saló Alimentària, que ha esdevingut un dels aparadors mundials més importants del sector de l'alimentació i la beguda. La repercussió que té Alimentària és molt important i permet que Barcelona esdevingui la capital europea de l'alimentació durant una setmana. S'hi esperen uns cent quaranta mil visitants, amb tot el que això suposa.

Cal destacar que la indústria alimentària és el primer sector en termes de PIB a Catalunya. Aquí al nostre país, el sector de la indústria alimentària no és només un dels més importants en termes de volum de facturació i ocupació, sinó que ha estat al llarg d'aquests darrers anys un dels sectors que ha crescut amb una major regularitat però que menys ha patit les conseqüències de la crisi, un sector amb molta solidesa i oportunitats de futur.

En aquest context, la fira Alimentària compleix també una funció molt important, tal com ho veiem aquest grup parlamentari: ajudar a projectar el potencial de les empreses catalanes. I això en el context actual, ho repeteixo, hi dona un valor afegit.

Però, a més de ser important per al sector agroalimentari i, per tant, per a la indústria catalana, també ho és, i molt, i ho ha de ser, per al sector agrari català, un sector que ha de ser el que nodreixi de matèries primeres l'agroindústria. I en aquest sentit, per molts motius però també per aquest, és molt important la defensa del sector agrari, i el sector agrari es defensa des d'aquí, però també i sobretot cal defensar-lo a Brussel·les. I justament coincideix també aquests dies que vostè va ser a Brussel·les, president, per defensar que la nova PAC que s'està impulsant per part de la Comissió Europea no perjudiqui els interessos del sector agrari català i tingui presents les realitats i les possibilitats de cada zona d'Europa.

És per tot això, president, que amb la coincidència d'aquests fets rellevants, i en el context actual, li volem preguntar quina és la seva valoració i perspectives en aquestes qüestions, que, com deia, relliguen moltes oportunitats per a l'economia del nostre país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Efectivament, senyor Turull, aquests dies, doncs, en aquest cas a Barcelona, s'està fent una nova fira, una nova Alimentària, que és una mica l'exponent d'una cosa que a vegades no es diu ni es reconeix però que en aquesta línia que deia el senyor Nadal abans, de quines altres coses es fan per a l'estímul, el creixement, etcètera, doncs, mirin, la Fira de Barcelona en aquest moment ha tornat a agafar el lideratge de tot el mapa firal en el conjunt de l'Estat espanyol i en el sud d'Europa. Això moltes vegades no es diu ni es reconeix. No era així; uns anys enrere ens lamentàvem tots plegats que Madrid havia agafat el lideratge firal a nivell espanyol. I, en canvi, ara això ha canviat, i torna a ser la Fira de Barcelona la que va al capdavant. I això no és perquè sí; això és perquè s'han fet esforços, s'ha invertit, s'han fet nous recintes, hi ha professionalitat i, finalment, hi ha un pòsit aquí de professionalitat, d'experiència i de capacitat de projectar-se internacionalment, que fa que en aquest sentit Catalunya, a través de la Fira de Barcelona, torni a assumir aquest bon lideratge.

Dintre d'aquest panorama, Alimentària és un dels casos més potents i és un dels casos més clars, no? I, a més a més, això lliga, com vostè deia, amb tot el que és la política agrària i la política de la indústria agroalimentària, que vostès saben que dintre del sector industrial català és la indústria més potent i una de les que té més capacitat de projecció internacional.

Un repte pendent és que tot el món de la pagesia que a casa nostra dona sentit d'originalitat a aquesta indústria agroalimentària i li dona singularitat i li dona per-

sonalitat, que aquest món de la pagesia quedi més ben lligat amb aquest cicle productiu, perquè al final, si no aconseguim que els pagesos del nostre país se'n surtin bé, la mateixa indústria agroalimentària –i les marques i la capacitat d'exportació i tot això– en quedarà directament afectada.

I per això és important que també en aquest sentit defensem a Europa allò que es decideix a Europa, que és la política agrària comuna. Per cert, ho varem fer de la mà dels quatre motors d'Europa; per tant, un territori en aquest cas del conjunt de l'Estat –Catalunya–, un territori de França –Rhône-Alpes–, un territori alemany –Baden-Württemberg–, un territori italià, la Llombardia. Fixin-se que són quatre motors d'Europa, quatre països de vocació industrial, de vocació tecnològica, de vocació universitària, de vocació en l'àmbit de la recerca, però al mateix temps clarament també orientats a defensar la seva política agrària.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al punt segon de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atès que aquesta composició està inclosa al dossier del Ple distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se'ns eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234-00031/09)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

La secretària quarta donarà lectura al Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Josep Maria Sabaté, que ha estat publicat en el dossier del Ple. Prego a la secretària quarta que procedeixi a la seva lectura.

La secretària quarta

Moltes gràcies, presidenta. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats en la sessió tinguda al Palau del Parlament el 14 de març de 2012:

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 14 de març de 2012, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les noves dades declarades pel diputat Josep Maria Sabaté i Guasch relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Josep Maria Sabaté i Guasch.

»Palau del Parlament, 14 de març de 2012.»

La presidenta

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? (Pausa.)

Doncs, queda aprovat el dictamen.

Proposició de llei

de mesures de protecció i suport
de les famílies nombroses (debat de
totalitat) (tram. 202-00033/09)

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de mesures de protecció i suport de les famílies nombroses. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, un any després que el nostre grup parlamentari registrés en aquesta cambra aquesta Proposició de llei de mesures de protecció i suport de les famílies nombroses, la presentem avui davant la resta de formacions polítiques per tal que pugui iniciar-se el seu tràmit parlamentari, amb la voluntat que rebi el màxim suport de tots els grups.

Val a dir que en la seva elaboració, i abans que fos presentada oficialment, el Partit Popular va rebre el vistiplau de les entitats que vetllen per la família més representatives de Catalunya; entre elles, la Federació de Famílies Nombroses de Catalunya –la Fanoc–, el Grup d'Entitats Catalanes de la Família, l'Institut de Política Familiar i el Sindicat de Pares. Totes elles van fer les aportacions que van creure oportunes, i des d'aquest punt de vista podem afirmar que aquesta proposició de llei és fruit de la demanda d'unes entitats que representen un col·lectiu que es mereix el suport de totes les administracions.

Davant la supressió dels ajuts universals a les famílies amb fills a càrrec, entenem que per obligació i responsabilitat davant l'herència del tripartit, i després de quinze mesos al capdavant del Govern, creiem que ha arribat el moment que, si de moment no es poden donar ajuts a tothom, almenys es pugui donar un suport a les famílies nombroses, tenint en compte el nombre de fills i la renda *per capita*.

Sense anar més lluny, en el Ple del passat 16 de febrer jo mateixa vaig interpellar el conseller Cleries respecte a la situació de les famílies. I en aquell context ja vaig anunciar la nostra voluntat de desplegar aquesta proposició de llei, amb l'objectiu, entre d'altres, que es concretin les prestacions que corresponen als àmbits de competència de la Generalitat i els ens locals.

És cert que el procés d'elaboració del Pla integral de suport a les famílies presentat pel Govern té previst el desenvolupament d'una llei similar a la nostra, així com una altra de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat i monoparentals. Inclou també, aquest pla, mesures per a millorar la fiscalitat i fomentar beneficis en taxes. Per tant, en aquest sentit, estem en plena sintonia amb el Govern, amb la Secretaria de la Família, i, per tant, els ho posàvem fàcil. Però ens hem trobat amb una esmena a la totalitat que posa fre a la nostra iniciativa, fet que nosaltres lamentem.

Molt lligat al necessari desplegament de la proposició de llei, en la moció subsegüent a l'esmentada interpellació es va aprovar que durant aquest 2012 el Govern presentaria, en el marc d'aquest Pla integral de suport a la família, un eix específic de suport a la maternitat, amb l'objectiu que cap dona sigui objecte de perjudici o discriminació social o laboral per motiu d'embaràs o maternitat.

Des del nostre punt de vista, s'ha de donar suport a l'impuls a la natalitat, un suport que s'ha de fer efectiu sobretot a partir del tercer fill i següents, ja que suposen aportacions extres al manteniment del sistema del benestar, un fet que les administracions públiques haurien d'agrair compensant solidàriament part dels costos; de fet, és el que han estat fent els governs francesos, independentment que siguin de dretes o d'esquerres.

En definitiva, es tracta d'un reconeixement de l'aportació de les famílies amb més fills al progrés del país, amb la compensació solidària dels costos. Si resulta que es protegeixen aquelles activitats que resulten beneficioses per a la societat, no s'hauria de fer el mateix amb les famílies que també ho són?

Bé, abans d'entrar a analitzar el contingut de la proposició de llei, m'agradaria fer una sèrie de reflexions que diuen molt de tot el que aporten les famílies nombroses en la nostra societat, unes reflexions que no són fruit de la imaginació, sinó que estan demostrades i, per tant, són reals i objectives.

En primer lloc, un descens de la natalitat és una circumstància negativa, en qualsevol moment, però molt més enmig d'una situació de crisi econòmica com la que estem patint. La família és l'única institució capaç de dinamitzar l'economia, és la que manté activa la maquinària econòmica i social, la que consumeix, la que aporta els futurs treballadors i cotitzants; en definitiva, la que manté viva la societat.

En segon lloc, en un context com l'actual, en què milers de llars amb fills estan patint el drama de l'atur, no pot ser que les famílies siguin les que paguin els errors polítics, que hagin d'afrontar les conseqüències de mesures preses en el seu moment amb poc encert,

buscant més la rendibilitat política que satisfer les necessitats socials d'un plantejament raonable i viable.

En tercer lloc, i com a conseqüència del que he exposat anteriorment, fa falta un canvi dràstic en les polítiques familiars, i molt especialment les que fan referència a les nombroses. En els temps que estem vivint, és necessària l'aplicació de mesures que donin suport a l'entitat familiar, a complir amb les seves funcions i veure respectats els seus drets.

I, finalment, per tal de fer efectiva la seva protecció, és imprescindible que hi hagi un ampli consens entre les diferents formacions polítiques i entitats que vetllin per la família, un consens a llarg termini, que, en definitiva, és el que permetrà generar confiança a les famílies.

En l'exposició de motius d'aquesta proposició llei destaquem la protecció específica de què és mereixedora la família, tal com ho assenyalen nombrosos instruments internacionals, estatals i específicament catalans; entre ells, la Declaració internacional de drets humans i la Carta social europea, la Constitució espanyola, i concretament en els seus articles 39 i 9.2, el Codi de família català, així com la Llei de suport a les famílies, on, val a dir-ho, s'especifiquen de forma molt tímida els suports necessaris per a les famílies nombroses. També l'article 16 de l'Estatut recull textualment que «totes les persones tenen dret, d'acord amb els requisits establerts per la llei, a rebre prestacions socials i ajuts públics per a atendre les càrregues familiars».

Destaquem també en l'exposició de motius la reciprocitat que hi ha d'haver entre drets i deures socials.

Així mateix, hi ha una consideració estrictament econòmica que no se'n ha d'escapar, i és que el creixement d'una economia depèn d'una manera molt important del capital humà i de la seva formació.

En aquest marc, s'ha de contemplar de forma especial la situació de maternitat i paternitat en tota la seva amplitud, allargant el període de baixa per maternitat quan es tinguin fills menors de tres anys, ajuda domiciliària o accés a serveis de llar d'infants.

A Catalunya existeixen milers de famílies nombroses, encara que el nombre de títols de família nombrosa és molt inferior a les que realment existeixen, al voltant d'unes 95.000. Això demostra que –el fet que hi hagi escasses prestacions– les famílies estan poc motivades per a disposar o sol·licitar el títol. Les prestacions que s'ofereixen no tenen res a veure amb d'altres que s'estan prestant en altres administracions autonòmiques o a altres estats europeus. Per tant, entenem que, si la societat catalana vol tenir paràmetres de renda i benestar europeus, sembla lògic que les famílies nombroses tinguin també els mateixos beneficis que les famílies nombroses de la resta d'Europa.

La proposició de llei que nosaltres presentem consta de deu capítols, trenta-quatre articles i quatre disposicions addicionals.

El primer capítol fa referència a les finalitats de la present llei i el seu àmbit d'aplicació, el concepte, condi-

cions i categories de família nombrosa: tot el que fa referència al coneixement de la seva condició i al títol que s'atorga pel fet de ser-ho. En el mateix capítol podem trobar quines són les obligacions dels titulars de les famílies nombroses, així com les obligacions per part de la Generalitat.

Pel que fa al segon i tercer capítols de la proposició, s'estableixen una sèrie d'articles que tenen a veure amb l'exempció i descomptes en taxes i preus públics, així com les ajudes fiscals i socials per fill a càrrec. I aquí vull fer esment de l'article 13, que es refereix al sector privat, i en què s'insta la Generalitat que promogui un tracte favorable cap a aquest col·lectiu per part d'establiments comercials, entitats bancàries i empreses de serveis bàsics, com poden ser la llum, el gas o l'aigua. De fet, actualment, i gràcies a la tasca que desenvolupa la Fanoc, ja hi ha un nombre considerable d'entitats privades que tenen en compte el fet de ser membre de família nombrosa i apliquen descomptes en els seus articles i serveis. Des d'aquí aprofito per felicitar la Fanoc, així com totes les iniciatives de caràcter privat que ja tenen en compte aquesta proposta, que nosaltres volem ampliar al màxim d'establiments possible.

Aquesta iniciativa que avui presentem també vol ser una plataforma que serveixi per a ajudar les famílies que tenen tres o més fills en l'àmbit de l'educació, la cultura i el lleure, la sanitat, l'habitatge, el transport i tot allò que gira al voltant de la societat de la informació.

En els minuts que em queden no puc entrar en el detall de les nostres propostes; tots els grups en són ja coneixedors i les han pogut analitzar i valorar. Tot i així, no voldria passar per alt alguns articles que s'inclouen en els àmbits que acabo d'esmentar: en primer lloc, la gratuïtat del material escolar en tots els cicles educatius; en segon lloc, les beques per a cobrir despeses de matrícula, desplaçament i menjador; tercer, bonificacions en l'accés a museus o activitats culturals, material a la venda en llibreries de la Generalitat, etcètera.

Vull fer especial menció també de tot allò que té a veure amb l'habitatge. Demanem l'ampliació del nombre d'habitatges protegits destinats a famílies nombroses, tant per a la seva adjudicació a l'efecte d'ampliació de superfícies com per a la previsió en les noves edificacions. En aquest sentit, es tracta de desplegar el punt 6 de l'article quinze de la Llei 18/2003, de la Llei de suport a les famílies, que textualment diu: «El Govern ha d'establir, en el marc del Pla de l'habitatge, una quota obligada de construcció d'habitatges de superfície més gran destinats a famílies nombroses.» Cal donar un dret preferent a l'habitatge quan es tracta de la condició de família nombrosa, aplicant també el punt 2 de l'article quinze de l'esmentada llei: «El Govern ha de valorar de manera preferent l'accés al primer habitatge dels joves, de les famílies nombroses, de les famílies monoparentals i de les famílies amb persones discapacitades.» La Generalitat ha de fomentar que les corporacions locals estableixin deduccions de l'impost sobre béns immobles als habitatges de famílies nombroses de, com a mínim, fins al 50 per cent, i que puguin arribar al 90 per cent, segons el nivell de renda.

Una altra de les qüestions que han d'afavorir aquest col·lectiu és el transport, el transport públic, i per això ocupa un capítol d'aquesta proposició de llei. Des d'aquest punt de vista, pensem que el Govern ha d'establir, conjuntament amb les administracions públiques i les empreses concessionàries de transport interurbà i urbà, un règim d'exempcions i bonificacions per als membres d'aquestes famílies.

Com qualsevol altra llei, està previst un règim sancionador per a les infraccions que es derivin dels titulars i membres de les famílies nombroses.

Finalment, i tal com queda establert en les disposicions addicionals, la Generalitat de Catalunya haurà de tenir en compte, a més del nombre de fills i de la renda *per capita* de les famílies nombroses, altres circumstàncies, com la discapacitat de qualsevol dels membres de la unitat familiar i la vulnerabilitat de contextos familiars en situació desfavorida.

En segon lloc, caldrà revisar les ajudes, prestacions, beques i altres beneficis que es prestin a l'empara d'aquesta llei, perquè la seva quantia o els límits de renda establerts s'actualitzin en funció de l'índex de preus de consum anual.

Tercer, quant a afectacions normatives, aquesta proposició no afecta directament cap disposició legal vigent; complementa, ans al contrari, el que preveu la Llei 40/2003, de protecció de les famílies nombroses, d'àmbit estatal, i la Llei de suport a les famílies, de 2003, d'àmbit català.

I, per acabar, la proposició de llei que avui presentem preveu expressament la no-afectació de la modificació normativa presentada fins al proper exercici pressupostari.

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, consellers, diputats i diputades.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, conselleres, secretari de Família, ens trobem davant d'una proposició de llei, o més aviat, doncs, d'un debat a la totalitat d'una proposició de llei de mesures de protecció i suport a les famílies nombroses que, més que de protecció i de suport a les famílies nombroses, podríem dir que és únicament de bonificació econòmica a les famílies nombroses, no? I ho dic perquè obvia altres mesures, a banda, diguem-ne, de les necessàries bonificacions i ajuts, obvia altres mesures del tot necessàries per a això, per a la protecció i per al suport també, doncs, de les famílies nombroses. Després els ho detallaré.

Mirin, com els deia, aquesta proposició de llei *econòmica* resideix en l'absoluta incoherència, senyora Xandri, i ara li ho demostraré. Per exemple, vostè ho deia:

l'han tingut un any en un calaix, i avui, diguem-ne que per algun motiu inconfessable però intuïble del tot, la treuen, i avui és quan l'hem de debatre. Vostès l'han tingut tancada un any, i sabem, a més a més, que els motius segurament que els porten avui, aquí, a debatre aquesta esmena a la totalitat res tenen a veure amb la protecció i amb l'impuls de les famílies nombroses.

Però seguim amb les incoherències. Mirin, diguem-ne que tot plegat, aquesta llei, és incoherent perquè vostès, que amb la seva abstenció van fomentar, diguem-ne, l'aprovació dels pressupostos 2012 de la Generalitat, saben que és econòmicament impossible de desplegar i d'implementar-la. Mirin, si haguéssim d'aplicar totes les mesures, ajuts, bonificacions que ens proposa la proposició de llei, hauríem d'esmerçar com a mínim uns 500 milions d'euros del pressupost, diguem-ne, de Benestar Social per a tals fins; quasi, senyora Xandri, un 25 per cent del pressupost del departament. Ja m'explicarà com es fa, això, com es menja, després d'haver donat suport, diguem-ne, eh?, a la secció pressupostària dels pressupostos de Benestar.

Per exemple, l'article 16 de la proposició de llei, de recuperar l'ajut per fill a càrrec ampliant la franja de zero a sis anys en les famílies nombroses, d'acord, diguem-ne..., els càlculs que he fet són d'acord amb el model dels beneficiaris del 2010, eh?, evidentment pressuposant, doncs, que no n'hi haurien més i que tampoc n'augmentaríem el preu. Escolti'm, 150 milions d'euros. Però, vinga, sumem –i això només per a famílies nombroses.

Article 20, de gratuïtat del material escolar, com molt bé vostè, doncs, ha estat explicant, per a totes aquelles famílies nombroses amb fills que estudiïn primària, secundària, batxillerat, FP, bonificacions del 5 per cent de menjador i de transport, etcètera. Senyora Xandri, significaria 50 milions d'euros més dels que ja, evidentment, doncs, havíem dit.

I així, doncs, fins a aproximadament aquests 500 milions d'euros, que no són pocs, evidentment, amb els quals aquesta proposició de llei pretén vulnerar un pressupost, com els deia, que vostès van permetre, diguem-ne, que prosperés.

Però, miri, la tercera mostra d'incoherència, i segurament la més flagrant, és que en el debat, diguem-ne, de la secció pressupostària de Benestar Social i Família del Projecte de llei de pressupostos del 2012 la diputada Xandri expressava el següent –i ho llegeixo literalment–: «Com bé saben el conseller i el secretari de Família, el nostre partit, el Partit Popular de Catalunya, vam presentar una proposta de llei de suport a les famílies nombroses. Som conscients», deia la senyora Xandri en aquell moment, «que en aquests moments és inviable» –senyora Xandri *dixit*. En què quedem? Perquè, escolti'm, els pressupostos ara són els mateixos que en el moment del debat. Vostès hi varen donar suport. Per tant, home, creiem que avui vostès actuen des de la més absoluta incoherència.

Perquè, senyora Xandri, què ens haurien dit vostès si el meu grup parlamentari en el Congrés, a Madrid, hagués, per exemple, presentat, en la situació en què es troben *las arcas del Estado*, eh?, una proposta, diguem-ne,

de llei com aquesta? Ens haurien apel·lat segurament a la coherència i a la responsabilitat, com fa un moment ho feia la presidenta del seu grup parlamentari. Doncs, miri, nosaltres també els demanem el mateix: coherència i, sobretot, responsabilitat en la situació actual, diguem-ne, econòmica de la Generalitat de Catalunya.

Però, a més a més, aquesta proposició de llei que avui, diguem-ne, presenta el grup parlamentari margina una eina que creiem essencial per al consens. Vostè felicitava la feina de la Fanoc, però la veritat és que vostès han relegat, diguem, la participació de la societat civil a un mer, per dir-ho d'alguna manera, tràmit parlamentari. Saben perfectament que la participació de les entitats de famílies nombroses en el tràmit *previ* al projecte de llei és essencial també per al consens polític, necessari a més a més perquè és l'única eina que tenim perquè es faciliti aquest consens, que faciliti la perdurabilitat, perdurabilitat en les polítiques de família, que són essencials perquè realment tinguin èxit. I aquesta perdurabilitat només la podem garantir amb el consens polític, com li deia, i a més a més essencialment es garanteix a partir de la participació de la societat civil.

Saben perfectament que el Govern ha començat els tràmits d'encàrrec, diguem, de diferents informes –un d'anàlisi de la llei europea, un altre de detecció de les necessitats actuals– a diferents universitats. I saben perfectament que el Govern ha endegat converses amb les associacions de famílies nombroses per tal que dins el Pla integral de suport a les famílies intervinguin amb propostes, bé, per tirar endavant el Projecte de llei de suport i foment a les famílies nombroses. Però vostès, com els deia, amb un únic objectiu intuïble, avui, doncs, això, provoquen la reducció de la participació de les entitats i experts al tram parlamentari.

Escolti'm, és essencial; necessitem un text de màxim consens que aposti realment per polítiques perdurables de família, també de famílies nombroses, si no, no ens en sortirem. L'exemple el tenim a França, però com que no tinc massa temps no l'hi podré explicar, un altre dia l'hi explico.

També aquesta proposició de llei que avui vostè..., bé, que avui estem debatent, entorpeix el full de ruta marcat pel Govern. I vostès ho saben. I és possible que fins i tot aquest sigui un objectiu, no? Amb el Pla integral de suport a les famílies, que el secretari de Família li ha presentat a vostè i a tots els grups parlamentaris. I saben perfectament que aquest Pla integral de suport a les famílies, doncs, recull fer un avantprojecte de suport i foment de les famílies nombroses i també un avantprojecte de suport a les famílies monoparentals, perquè el Govern no vol discriminar cap tipus de famílies, famílies, segurament, o tipus de famílies que, per motius obvis, estan patint les conseqüències de la crisi d'una manera greu.

Mirin, també cal esmentar que la proposició de llei en qüestió obvia aspectes de cabdal importància per aconseguir un real impuls i un real suport de les famílies nombroses. Vostès s'han centrat únicament i exclusivament en els ajuts i bonificacions, però nosaltres hi trobem a faltar, per exemple, reforçar la família com a

estructura bàsica de la societat, treballar per la conciliació de la vida laboral i familiar i personal, mesures de lluita contra la pobresa per a famílies nombroses, que n'hi ha moltes. No hi són, senyora Xandri. Jo no les he sabut veure, després m'ho ensenya, si vol, però jo no les he vistes per enlloc. O, per exemple, treball per a la transmissió de valors; importantíssim. No hem vist com volen aconseguir la perdurabilitat d'aquestes polítiques de família. I la veritat que tampoc no hem sabut veure per enlloc, per exemple, com fomentar la parentalitat positiva; importantíssim també perquè realment, doncs, les famílies se'n surtin.

Tots aquests aspectes no els reconeixem, no hem vist que hi apareguin, però sí que els diem que estaran presents en la proposta de llei que ens presentarà el Govern i que vostès saben que dintre d'aquest Pla integral de suport a les famílies s'està desenvolupant.

Hem de reconèixer que al Govern segur que li encantaran, escolti'm, implementar totes aquestes mesures que vostès proposen en aquesta llei, però he de fer-li una confessió, senyora Xandri, si és que m'ho permet. Aquesta proposició de llei és un dels millors arguments per reclamar aquest pacte fiscal que vostès posen tan en dubte, els ben asseguro que, si volen implementar totes les mesures proposades, només cal que facin pinya amb tots els grups d'aquesta cambra per reclamar un finançament just per a Catalunya. De ben segur que amb el pacte fiscal podrem implementar aquesta carta als Reis que vostès ens proposen aquí en aquesta proposició de llei.

És per tots aquests motius que nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat: per coherència amb la situació econòmica i amb els pressupostos a què vostès varen, diguem, donar suport; perquè volem donar suport a la perdurabilitat en les polítiques familiars a través del consens parlamentari que vostès sabien avui que no hi hauria; perquè creiem vital la implicació de la societat civil, eh?, de les entitats, realment, que se n'encarreguen, doncs, del sector, podríem dir, no?, per a la confecció d'una llei de famílies nombroses, i perquè ens neguem a deixar prosperar el tràmit parlamentari d'una proposició de llei sense recursos, que sabem abocada al fracàs i que l'únic –l'únic– que realment aportaria seria frustració. Ja sabem, ja en tenim d'altres experiències, senyora Xandri, de lleis poc dotades econòmicament que l'únic que provoquen és això, frustració; d'aquestes no cal prendre'n exemple.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable conseller..., bé, jo voldria començar aquesta intervenció, doncs, agraïnt a la senyora Figueras que almenys s'hagi pres la molèstia de llegir-se la proposició de llei que pretenia afavorir les més de cent mil famílies catalanes que tenen a càrrec tres o més fills.

Davant la seva esmena a la totalitat, aquesta esmena que ha presentat Convergència i Unió, el partit que governa per a tots els catalans, avui no serà possible posar les bases, posar els fonaments que permetrien donar un suport efectiu a les famílies nombroses.

Però ja li avanço que no donem per perduda la batalla i continuarem fent força perquè al més aviat possible hi hagi a Catalunya una normativa que reguli aquest col·lectiu, un dels més desfavorits en època de crisi. I, bé, com ja he comentat abans, és especialment en aquests moments quan més ajuts s'han de donar a les famílies –no me'n cansaré, de repetir-ho–, perquè és l'única institució capaç de dinamitzar l'economia, la que consumeix i, no ho oblidem, la que aporta els futurs treballadors al nostre país.

El fet que ja està previst el desenvolupament d'una llei al respecte per part del Govern, pensem que no ha d'impedir que nosaltres des del nostre grup parlamentari poguéssim posar el fil a l'agulla i començar a treballar per tirar endavant, doncs, una llei que jo crec que podríem anar tots a l'una, no? Estàvem oberts que tots els partits hi aportessin el seu gra de sorra, perquè entenem que la qüestió que avui estem debatent aquí està per damunt dels colors polítics, i la família és un ens universal, i, de nombroses, n'hi ha tant de dretes com d'esqueres.

L'excusa que ara no toca perquè no hi ha diners..., bé, després de veure que durant aquest any i escaig amb el Govern dels millors al capdavant, doncs, s'han continuat gastant diners que des del nostre punt de vista no eren prioritaris..., doncs, creiem que el seu partit polític ha prioritzat o ha buscat més obtenir un rèdit ideològic que un rèdit humanitari. I, per tant, ens neguem a pensar que no hi hagi diners..., sinó que més aviat a creure que a l'hora de redistribuir els recursos les nostres prioritats no tenen res a veure amb les d'aquest Govern. Nosaltres no supeditarem el benestar de les famílies a despeses que tinguin com a rerefons discursos separatistes com els que hem pogut escoltar aquest cap de setmana en el transcurs del Congrés de Convergència Democràtica de Catalunya. Però, bé, en aquest sentit, els felicito, perquè per fi s'han tret la careta.

Bé. Vostès han votat en contra de la família. Vostès, el seu grup, li ho recordo per si no ho sap, va ser qui va impedir que aquesta llei, aquesta proposició de llei entrés en el Ple passat. Sí, nosaltres teníem previst que entrés, però va ser el seu partit qui ho va impedir. I, per tant, no fem males..., no pensem malament... (*Veu de fons.*) Sí, és així, senyora Figueras.

Per una altra banda, dir-li que el pressupost per afrontar, doncs, aquesta llei seria el pressupost de cara a l'any que ve, del 2013; evidentment, el del 2012 està tancat i la llei ho té present, i per tant creiem que es podria fer un esforç en aquest sentit.

I, finalment, dir-li que nosaltres a Madrid, doncs, perquè el poble espanyol així ho ha decidit, tenim la sort que podem fer el que volem, cosa que no poden fer vostès.

Moltes gràcies, senyora Figueras; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, és evident que la transformació de la nostra societat ha comportat la diversitat de famílies al nostre país, com també és evident que hem d'evitar des de les administracions que apareguin desigualtats en funció de la tipologia.

Estem d'acord que cal una especial atenció a les famílies nombroses, però sempre que aquest suport estiga establert en funció de la renda *per capita*.

És prioritari, però, avui, una llei de mesures de protecció i suport de les famílies nombroses davant, per exemple, d'una llei de mesures de protecció i suport a les famílies monoparentals? Tots els indicadors ens mostren com aquestes darreres, per exemple, s'ho estan passant pitjor i són les més afectades per la greu crisi econòmica i social en què ens trobem immersos, i que també necessiten un suport per part de les administracions competents. O és més urgent aquesta llei de suport a les famílies nombroses que una de suport a aquelles famílies amb tots els seus membres a l'atur i que es troben en situació de vulnerabilitat i en risc d'exclusió?

Des del Grup Parlamentari Socialista sempre hem defensat, i ho continuem fent, un enfocament transversal i integral de les polítiques familiars. Pensem que les polítiques familiars de suport a la família, siga del tipus que siga, han d'incloure també altres perspectives com, per exemple, la igualtat entre homes i dones, siguen mares i pares o no ho siguen; el dret a poder decidir lliurement; mesures de conscienciació envers la igualtat que ens eviten precisament haver de sentir declaracions com les del ministre Gallardón aquestes darreres hores; mesures per assegurar l'equilibri de temps laborals, familiars i personals com a dret de ciutadania; la seguretat vital en les relacions intergeneracionals; la millora dels serveis d'atenció a la infància i a les persones dependents... Si no és així, si no incorporem tot això a les polítiques reals de suport a les famílies, aquestes no serviran per a res. I la proposició, entenem, no deixa de ser un llistat de bonificacions i descomptes.

Evidentment que cal augmentar el nivell de cobertura dels serveis de suport a les famílies nombroses, i a totes les famílies, encara insuficient malgrat els esforços dels set anys de govern d'entesa. Però entenem que és contradictori completament presentar aquesta Proposició de llei de mesures de protecció i suport a les famílies nombroses, que pretén, entre altres mesures, establir bonificacions en les tarifes habituals de diverses estacions de muntanya o establir el dret de les famílies nombroses, només de les famílies nombroses, amb menors a càrrec, a obtenir de forma gratuïta els productes farmacèutics per a ús pediàtric, és contradictori, dèiem, això i donar suport, com el Partit Popular ha fet, als dos darrers exer-

cicis de la Generalitat de Catalunya que retallen precisament en suport a les famílies, eliminant la prestació per fills a càrrec, tancant escoles bressol o reduint les subvencions als ajuntaments per finançar-les, també reduint les beques de menjador o beques en transport escolar, o deixant moltíssimes famílies sense els ingressos de la renda mínima d'inserció, per posar alguns exemples.

Clar, quan veiem aquestes contradiccions és quan no tenim clar quin és l'objectiu que persegueix aquesta Proposició de llei de mesures de protecció i suport de les famílies nombroses. I és per això que donarem suport a l'esmena a la totalitat.

Tot i així deixo'm acabar felicitant les dos diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula perquè, tot i l'escenificació d'aquestes desavinences, sabem que al final el Partit Popular i Convergència i Unió acaben posant-se d'acord.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores diputades, senyors diputats, també entitats que ens acompanyen, jo provaré de ser breu, no perquè no tingui interès el que tractarem, ans al contrari, però perquè crec, i ho ha dit la diputada Figueras, que les intencions d'avui del Partit Popular al dur una llei que portava tant temps araconada són que aquest Ple acabi com més tard millor i s'hagi de continuar demà. Jo tinc aquesta percepció... (*Veus de fons.*) La diputada ja em desmentirà, i a més perquè vam estar discutint una moció d'aquests temes.

Per situar..., nosaltres creiem que la llei no té objecte ni té sentit, perquè just quan vam tractar la darrera moció ja vam estar parlant, i tots els que ens hem entrevistat amb el director general de Família, sabem que hi ha pendent un projecte de llei de suport integral a totes les famílies, i nosaltres participem d'aquesta voluntat que inclogui a totes les famílies; això, per una banda.

Però, clar, encara és més obvi el que pretenen fer avui, quan... —i aquí ho han dit, la mateixa diputada Figueras, a la qual vostès van donar suport als pressupostos, i també ho ha dit la diputada Ventura—, com poden venir amb una llei que tindria el cost econòmic que aquí posa, quan vostès han sigut part de les retallades que està rebent el poble de Catalunya i, per tant, les famílies de Catalunya? Quan s'han rebaixat tots els ajuts en suport a les famílies; quan encara no s'han pagat els deutes dels ajuts amb fills a càrrec de l'any 2010; quan no hi haurà beques menjador; quan les escoles bressol..., que jo crec que la llei que fem ha de tenir molt present què volem fer amb la infància de zero a tres anys —ens sembla fonamental—, però vostès s'encarreguen, amb aquests pressupostos, de reduir subvencions, d'eliminar el suport a les escoles, a les llars

d'infants públiques; per tant, és absolutament contradictori.

L'enfocament. Nosaltres també participem del fet que aquests canvis que hi ha hagut en les estructures i en les relacions familiars han canviat la dimensió i han transformat a la família. L'han transformada i l'han canviada, i en donen noves potencialitats i ens obren unes maneres, precisament..., i això és el que volem quan tinguem aquesta llei de suport integral, que hi hagi un enfocament diferent al que hem tingut a la família. Ara, aquesta família, model patriarcal..., que, de vegades, i avui el senyor Gallardón, parlant de la dona, i de vegades els diputats del PP també parlant de les dones i de les famílies, tenen aquesta manera antiga..., nosaltres..., d'entendre..., la família nuclear tradicional que ha canviat ella mateixa però que ja no és única, que hi ha molts altres models conviviais: hi ha les famílies unipersonals, les famílies monomaternals..., i tot això ho hem de tenir de compte i hem de fer polítiques de suport.

I quan vostès fan una reforma laboral que el que fa és justament, en tot allò que es podia intervenir per buscar aquesta igualtat de posicionament, per buscar, doncs, que la família pugui tenir el pes que ha de tenir..., i les dones i els homes en puguin formar part i tirar-la endavant, vostès fan una reforma laboral que, on va a atacar, precisament, és a la conciliació de la vida laboral i familiar, on encara farà més difícil qual-sevol mena de suport a les famílies d'aquesta manera transversal.

Per tant, nosaltres entenem, com deia la diputada Figueras, que no s'aguanta per enlloc, des d'un inici, perquè no concorda amb el que han estat fent fins ara al Parlament, i no s'aguanta per enlloc des del vessant social de model que volem fer entre tots, que és una llei que doni suport a totes les famílies i que sigui debatuda i que sigui parlamentada i que siguin escoltades totes les entitats, no només les que avui ens acompanyen, sinó totes, puguem tenir un debat i puguem construir, doncs, aquest nou esquema o aquesta manera, doncs, que volem de suport a les famílies, i on òbviament, nosaltres, des d'una visió feminista, des d'una visió d'esquerra verda, volem donar, doncs, també, la nostra veu.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, el nostre grup parlamentari –i intentaré sintetitzar-ho al màxim possible per afavorir que tots plegats demà puguem participar d'aquesta vaga absolutament necessària– s'oposarà, i, per tant, donarà suport, a aquesta esmena a la totalitat, per quatre motius fonamentals, que intentaré sintetitzar de forma, ho repeteixo, molt breu.

Primer motiu: l'escassa credibilitat de qui ens presenta aquesta proposició de llei. I intentaré explicar-me. El Partit Popular en el seu programa electoral –em vaig entretenir ahir al vespre a comptabilitzar-ho– té fins a 173 referències al concepte família. Després de «Partit Popular» és la tercera paraula més utilitzada. Per tant, hauríem de deduir, a partir d'aquesta diagnosi, d'aquesta senzilla estadística, que el Partit Popular té molt d'interès a promoure, a fomentar les polítiques de família i, de forma molt específica, les polítiques de suport a les famílies nombroses.

Però veiem quina és la realitat. Realitat número 1: el Partit Popular ha tingut dues oportunitats immillorables, 2011 i 2012, de donar recolzament a la llei de pressupostos i a la llei de mesures. En el segon cas, fins i tot, la senyora Sánchez-Camacho es va permetre el luxe de mostrar ostentament l'acord.

Analitzem aquest acord: acord 2011, hi ha alguna referència al concepte família o a alguna política de suport a les famílies? No. Any 2012... –potser el 2011 se'n varen descuidar i potser varen intentar concentrar-ho en el 2012–, 2012... –també absolutament escenificat per la senyora Sánchez-Camacho–, hi ha alguna mesura de suport a les polítiques de família? O fins i tot el concepte de família, deixem-ho simplement en concepte en termes de família. No, cap ni una. Amb l'ingredient afegit que el nostre grup parlamentari, quan va haver-hi el debat en la comissió, li va demanar, gairebé li ho va pregar que, com a mínim, preservéssim les ajudes universals a les famílies nombroses, a les famílies monoparentals i a les famílies que es trobaven en situació d'extrema feblesa. El seu grup parlamentari va fer orelles de marxant.

Una de dues... –a partir d'aquí hem de deduir dues coses–, o bé el seu grup parlamentari té un escàs interès, o com a mínim que no casa excessivament en allò que vostès prediquen en el suport a la família, o vostès tenen una manifesta incapacitat per negociar els pressupostos en les dues ocasions que han tingut l'oportunitat de fer-ho.

I els posaré un exemple al contrari: el nostre grup parlamentari va donar suport, en la darrera investidura del president Pujol, a aquesta investidura, i precisament va posar com a condició que es promogués una llei de suport a les famílies. I precisament això es va fer l'any 2003. Malauradament, sense memòria econòmica, però, com a mínim, tenim en aquests moments una llei de suport a la família. Ho repeteixo, els seu grup parlamentari, tot i posar-se reiteradament a la boca el concepte de família, no ha tingut ni la capacitat ni la dignitat ni la prioritat d'establir, al damunt de la taula, de situar al damunt de la taula, les polítiques de suport a les famílies.

Però aquest no és l'argument més fonamental, l'argument més fonamental és quan aterrem i analitzem el contingut de la seva proposició de llei. I en aquest sentit hi ha tres aspectes preocupants, tres dels quals són..., els tres, que són absolutament transversals.

Primer concepte: el seu projecte de llei parteix d'una visió absolutament subsidiària –com no podria ser d'altra forma, tenint en compte la doctrina del seu partit polític– del que és el nostre país. Concepte subsidiari

que podríem resumir en aquella doctrina que diu: «Els altres decideixen i nosaltres paguem.» Perquè convindrà amb mi que un aspecte tan fonamental com determinar què entenem per família nombrosa, com a mínim, hauríem de deixar que el Govern de la Generalitat tingués capacitat per poder-ho decidir. Vostès no només no diuen això, vostès diuen: en la delimitació de què és una família nombrosa ens hem de remetre a la Llei 40/2003 que va aprovar el Govern d'Aznar.

Però, a més a més, diuen una altra cosa encara més greu, diuen que en el supòsit d'una família nombrosa reconeguda en una altra comunitat autònoma aquí ens l'hem de «menjar amb patates». Ho diré d'una altra forma: si la comunitat autònoma d'Andalusia decideix que a partir d'ara la família nombrosa és tenir un fill, doncs, aquí ho hem d'acceptar com a família nombrosa. Però no només hi ha això, sinó que vostès encara decideixen una altra cosa: resulta que hi ha conceptes que haurien de ser assumits íntegrament per la hisenda de l'Estat i que formen part de la Seguretat Social, i vostès diuen aquí, en el seu projecte de llei que això ho hem de pagar nosaltres.

Home, si volen, ja directament traspassem a la Generalitat la gestió íntegra de la Seguretat Social, però, en tot cas, no intentem vies indirectes per tal que nosaltres, que precisament som la part pobre i la que tenim el dèficit fiscal, hàgim d'assumir despeses que li corresponen, lògicament, al Govern de l'Estat.

Tercera motivació. Aquesta és la més important de totes. Home, que vostès hagin tingut dues oportunitats per negociar els pressupostos, en la darrera de les quals han provocat un autèntic desequilibri quant als ingressos i despeses del pressupost de la Generalitat sense precedents en la nostra història contemporània, de 90 milions d'euros, i que pocs dies després ens presentin una proposició de llei que en la seva memòria econòmica, que han fet vostès mateixos, diu que costa 500 milions d'euros... Jo no sé si això és directament una presa de pèl, si és fer demagògia populista o si és directament voler enganyar els ciutadans o ciutadanes.

Nosaltres ens tenim per un partit responsable. Imagino que vostès també. I el que no farem mai és entrar en aquesta cambra parlamentària –tenint en compte la situació de la hisenda pública, ho repeteixo– una proposició de llei que el que planteja és una despesa de més de 500 milions d'euros. Altrament, hauríem volgut que vostès haguessin tingut una altra actitud a l'hora de negociar els darrers pressupostos: que no haguessin retallat aquests 90 milions d'euros, que haguessin preservat les ajudes al PIRMI, que haguessin preservat les ajudes universals a les famílies; però resulta que vostès no només no fan això, sinó que ens vénen, aquí pocs dies després, amb aquesta proposta absolutament, ho repeteixo, desorbitada –desorbitada. I jo els convido a una cosa molt senzilla: presentin això a la Comunitat Valenciana, o a Múrcia, o a Extremadura, o a les comunitats autònomes allà on vostès governen. Els puc ben garantir que aconseguirem una cosa immediata, que és enfonsar de ple –si és que no ho estan, ja, en algun cas– la hisenda pública d'aquestes comunitats autònomes.

Hi ha una quarta i última motivació, i és que aquest projecte de llei que vostès ens plantegen no s'ajusta a allò que són les necessitats del nostre país. Fa pocs dies ens ho deia la Taula del Tercer Sector Social, que suposo que també l'hauran consultada a l'hora de tenir en compte aquest projecte de llei. Ens deien que una de cada cinc llars catalanes viuen sota el llindar de la pobresa. I vostès ens plantegen aquí una proposició de llei que diu que totes les famílies del país són iguals, tant si tenen un nivell de renda d'ingressos de 300.000 euros l'any com si el tenen de tres mil euros. Amb l'ingredient afegit que resulta que deixen fora a les persones aturades, com si aquestes no tinguessin dret a tenir una família nombrosa. Això ho diu el seu projecte de llei. I, ho repeteixo, si a això hi sumem aquests 500 milions d'euros, ens sembla absolutament desafortunat.

El contingut lineal que hi ha en tota la proposició de llei és absolutament classista. Resulta que en aquests moments de dificultat econòmica hem de bonificar les persones que se'n vulguin anar a esquiar a qualsevol estació d'esquí del país. Vostè creu que realment és seriós que en aquests moments de dificultat econòmica, en aquests moments que s'han retallat les ajudes del PIRMI amb la complicitat del seu grup parlamentari, hem de finançar que la gent se'n vagi a esquiar? Amb tots els respectes –i faig un parèntesi, per a les estacions d'esquí d'aquest país–, vostè creu que és una prioritat? Vostè creu que és una prioritat que regalem els llibres de text a qualsevol família del país amb independència del seu nivell de renda? Vostè creu que en aquest moment podem plantejar una proposta d'aquest tipus?

En definitiva, són aquests els arguments. I m'he adreçat, perquè, lògicament, és el grup parlamentari que ha presentat aquesta proposició de llei, al Grup del Partit Popular, però també voldria fer-ho a Convergència, advertint de quins són els socis que en aquests moments s'està utilitzant per seguir, no sé si una transició nacional espanyola o una transició nacional catalana. Els socis són aquests que, pocs dies després de presentar o d'aprovar els pressupostos, presenten una iniciativa com aquesta absolutament desmesurada; són aquests que, a més a més, no tenen sentit de realitat del país; són aquests que el que cerquen –i hem de parlar-ne directament– és enfonsar les hisendes, les finances de la Generalitat de Catalunya. I, per, tant, ho reïtero, el que convé aquí no és només debatre amb precisió sobre polítiques de família, sinó que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió triï una altra família i un altre company de Govern.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, nosotros, a pesar de todo lo dicho, a pesar de las carencias que tiene esta proposición de ley, no apoyare-

mos la enmienda a la totalidad, y nos abstendremos cuando se vote. Y digo..., porque creemos que hubiera sido, la tramitación de este proyecto de ley, una buena oportunidad para debatir y reflexionar, y en su caso hacer todas aquellas enmiendas que se prevén en los trámites parlamentarios, para adaptar en todo caso este proyecto de ley que ya avanza desde nuestro punto de vista, que debería haber sido un proyecto de ley de apoyo a las familias. Y en esto creo que hemos coincidido todos los grupos de la cámara. Y seguro que no hubiera sido complicado hacerlo, porque así se hubiera podido debatir y quizás encontrar una solución para el que es el principal problema que tiene en estos momentos Cataluña, que es el de la natalidad, la bajísima natalidad. Y, por lo que se ha visto hasta ahora, por el resultado de estas políticas, no han sido verdaderamente efectivas para atajar este problema, que ha conseguido que tener un hijo, en estos momentos, sea una dificultad; tener un segundo hijo, en estos momentos, sea un lujo, y tener un tercer hijo o más una heroicidad. Por ello –por ello–tenemos en estos momentos las alertas disparadas. Tenemos una población en Cataluña altamente envejecida y tenemos una pirámide de población invertida. Todo esto conduce a la pobreza, y todo esto conduce a una pérdida de riqueza social y de recursos.

Quizá, es cierto, y también en según qué aspectos coincidimos, no hubiera hecho falta esta ley, sino una negociación cuidadosa por parte del Partido Popular en el momento de dar apoyo a los presupuestos. No obstante, y atendida a las argumentaciones de defensa de la enmienda a la totalidad, esperemos que el Govern haga honor a lo prometido y para empezar se paguen los atrasos del 2010, se convoquen de una vez las subvenciones para el 2012 y que este plan de apoyo integral a la familia que se pretende elaborar se configure como una auténtica herramienta de apoyo a las familias –a todas, a todas las familias– y que sea una ayuda para una auténtica política de natalidad que se ha de fomentar, desde nuestro punto de vista.

Por último, destacar otra incongruencia del Partido Popular: que, mientras con una mano aquí en el Parlamento de Cataluña presenta esta ley de ayuda para las familias numerosas, en el Parlamento de Madrid quita todas aquellas ayudas a las empresas para mantener, precisamente, el empleo de las madres que vuelven a incorporarse a la empresa detrás de una maternidad, y lo que no nos cansaremos de denunciar.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'ihustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller..., Solidaritat Catalana, per diversos motius, donarà suport a l'esmena a la totalitat. Cal donar suport a les famílies, nombroses o no, però aquí veiem actituds i incongruències, en aquesta proposició del Partit Popular, que no

ens agraden, sincerament. Donarem suport a un text més consensuat i adequat al temps en el futur.

Des d'aquesta perspectiva, pensem que el text del Partit Popular tendeix a situar la família al centre de tot i estableix que la reproducció és gairebé una obligació. Què volen dir amb aquest concepte? Que una dona que ha decidit no tenir fill és menys beneficiosa i aporta menys a la societat? Que la màxima aportació que poden fer les dones és tenir fills? Que les famílies homosexuals, per exemple, són menys beneficioses? Això és el que es dona a entendre.

L'article 2 deixa entreveure una visió certament casposa de la societat, la que transmet el tradicionalisme del PP, il·lustrat magníficament el dia d'avui pel senyor Gallardón. Parla de «promoure la formació de les famílies nombroses en la seva labor de criança i de protecció dels fills com a transmissors de valors i normes». Quins valors exactament, quines normes exactament? Les altres famílies no compten, no en transmeten?

Finalment, volem garantir tot un seguit d'ajuts per a aquestes famílies, sense tenir en compte el nivell d'ingressos. Això no és just ni equitatiu. És probable que amb la crisi actual una família monoparental tingui més problemes econòmics que algunes d'aquestes famílies nombroses.

A més a més, algunes de les ajudes que proposen són francament surrealistes, contradictòries amb el que vostès han decidit en els pressupostos, per cert, consensuats amb el Partit del Govern, el Partit de Convergència i Unió.

És intolerable, per altra banda, que prometin tots els descomptes i tota la gratuïtat del món a càrrec d'una Generalitat completament descapitalitzada per l'espoli fiscal, entre altres coses, un espoli fiscal que el seu partit defensa.

És evident que cal donar suport a les famílies, sí, a les polítiques socials per incrementar la natalitat, evidentment que sí. Ara bé, no entenem a què treu cap només per a les famílies nombroses. Més aviat hauríem de ser famílies amb fills a càrrec i afegir-hi persones dependents, famílies monoparentals i suport a l'adopció i a l'acolliment.

Com ha dit abans el diputat Pere Bosch, els ingressos de les famílies haurien de ser el barem principal per a qualsevol política d'ajuts, i no les simplement matemàtiques i tradicionalistes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'ihustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Votaré en contra de la proposició, a favor de l'esmena, atès que la considero, la proposició, incompleta i, a més a més, contradictòria. Amb la crisi que patim, sí, les famílies també pateixen, i molt, però totes, i per tant considero que la proposició és incompleta, perquè no feu referència als altres tipus de

família, no?: les monoparentals, les homoparentals, les reconstituïdes —que també s'ha parlat aquí—, no-més feu referència a les nombroses. En aquest sentit totes les famílies estimen i volen educar els seus fills, no? Per tant, considero que està incompleta.

Després també penso que és contradictòria, i en aquest sentit, doncs, jo ja ho he dit força cops: vostès volen aparentar o volen aparèixer com un grup parlamentari que s'erigeix en els líders d'ajudar els ciutadans, les famílies... En aquest sentit, doncs, és contradictori, perquè per altra banda neguen i s'oposen que disposem dels recursos per fer totes aquestes ajudes econòmiques específiques que volen fer vostès, no? Els que ja els veiem el llautó, doncs, pensem que com a molt poden aparèixer com a germanetes de la caritat i que, a més a més, aquesta contradicció ja és hipocresia política.

Moltes gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez...?

Santi Rodríguez i Serra

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...a la diputada i contradiccions. Ho agruparia en una sola intervenció per, d'aquesta manera, agilitzar...

La presidenta

Però pensi que té trenta, quaranta segons.

Santi Rodríguez i Serra

...vistès les ganes que tenen alguns diputats de fer vaga.

Les al·lusions amb relació al senyor Bosch també són contradiccions, no? Ell ha parlat de bonificar..., home, que si ens havíem de gastar diners bonificant estacions d'esquí. Jo li recordaré al senyor Bosch que és precisament la Generalitat de Catalunya qui sustenta diverses estacions d'esquí a Catalunya amb càrrec als pressupostos de la Generalitat.

La segona qüestió: nosaltres no hem valorat l'aplicació del projecte de llei en 500 milions d'euros. Ho deu haver fet algun altre grup parlamentari, no el nostre.

Tercera qüestió: en el projecte de llei es parla d'incloure criteris de renda, i no universals, com vostè ha afirmat.

I en quart lloc, l'aplicació d'aquest projecte de llei és en l'exercici 2013, no en el 2011 ni en el 2012. Potser abans de llegir-se el nostre programa electoral, cosa que li agrairé, hauria estat més útil que s'hagués llegit el projecte de llei.

I, finalment, la contradicció, senyora presidenta. Tinc a les mans l'acta de la sessió de la Junta de Portaveus del passat dia 7 de març, en què es va decidir l'ordre del dia del Ple del 14 de març, en què consta explícitament que el portaveu del nostre grup parlamentari va demanar la inclusió d'aquest projecte de llei en aquell

Ple i no va ser possible perquè s'hi van negar diversos grups parlamentaris, entre ells el de Convergència i Unió.

Gràcies, senyora presidenta.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, acabat el debat, i d'acord amb l'article 105.5 del Reglament, passarem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions. Per tant, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Procediment

per a designar sis membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00002/09)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el procediment per designar sis membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. D'acord amb el que disposa l'article 7 de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb les modificacions introduïdes per la Llei 2/2012, de 22 de febrer, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual, i la disposició addicional primera de l'esmentada Llei 2/2012, s'han presentat les candidatures per designar sis membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Així mateix, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya va emetre l'Informe 39/2012, relatiu a la capacitat i idoneïtat dels candidats proposats, i la Comissió d'Afers Institucionals del Parlament el proppassat dia 26 de març va substanciar la compareixença dels candidats senyor Antoni Pemán i senyor Josep Vilar.

Atès que els tràmits que estableixen la llei i el Reglament del Parlament de Catalunya han estat acomplerts, demano al secretari primer que llegeixi els noms dels candidats proposats.

El secretari primer

Gràcies, senyora presidenta. Proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari Socialista: el senyor Xavier Guitart i Domènec i el senyor Josep Vilar Grèbol. Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: el senyor Armand Querol Gasulla. I, finalment, proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: el senyor Brauli Duarte i Llinares, la senyora Núria Llorach i Boladeras i el senyor Antoni Pemán Vicastillo.

La presidenta

Els grups parlamentaris, si volen, poden intervenir per fixar la seva posició. *(Pausa.)* Ho han demanat la senyo-

ra Camats, el senyor Carmel Mòdol, el senyor Alfons López Tena, el senyor Joan Ferran... Doncs, comencem pel Grup Parlamentari Socialista, l'illustre senyor Joan Ferran. Té tres minuts.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. (*Remor de veus.*) Sempre m'ha agradat veure les cares dels meus companys diputats i diputades i de les persones que ens segueixen.

Mirin, senyores i senyors diputats, nosaltres hem mostrat de forma clara, al llarg del que ha estat el debat parlamentari, la nostra oposició al procediment, al tipus de procediment, a través de la llei òmnibus. Vostès saben que vam plantejar que aqueta llei havia de ser, havia de seguir sent una llei consensuada entre totes les forces polítiques del Parlament i que el procediment no ens ha agradat. No ens han agradat ni el procediment, ni els continguts, ni la resultant des del punt de vista reglamentari, articulat, etcètera.

Però, dit això, el nostre grup parlamentari també creu que té davant seu una responsabilitat afegida: garantir que el que hem estat defensant sempre, que és un servei públic de qualitat a la ràdio i televisió de Catalunya, un servei cultural important, un finançament mixt i, en fi, tot el discurs que vostès ja coneixen, que ha fet la nostra formació política al llarg d'aquests temps..., fa una posició que és aquella que d'ara endavant..., seguir perseverant en aquests plantejaments, i per això hem posat damunt de la taula persones que creuen, que creiem que poden seguir tirant endavant aquests objectius.

L'objectiu és de pluralitat, de vocació de servei públic, objectius de pluralisme, objectius de professionalitat, objectius de garantir que la ràdio i televisió pública del nostre país continuï amb les quotes d'audiències que té, continuï sent viable des del punt de vista polític i des del punt de vista comunicatiu.

I en aquest sentit nosaltres hem proposat les persones que creiem que poden tirar endavant això. I volem seguir participant en l'àmbit parlamentari, en les comissions de control d'aquest Parlament, en les comissions, en les interpellacions i en la dinàmica parlamentària, per tal de garantir aquestes quatre coses que els he dit i que estan presents des de sempre, des de fa més de deu anys, en la nostra intervenció parlamentària: qualitat en el servei públic, pluralisme i un servei al país en l'àmbit cultural i lingüístic. Aquesta serà la nostra posició.

Senyora presidenta, moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Per anunciar el vot contrari del nostre grup parlamentari a les persones que avui estan proposades per formar part del consell de govern, no pas perquè el seu

currículum o la seva professionalitat o experiència no els avaluï probablement per formar-ne part; ja els ho vàrem dir el dia que van concórrer per parlar de la seva idoneïtat. Però és que avui el principal mèrit que porta aquestes persones a formar part del consell de govern no és la seva experiència, professionalitat, independència, mèrits professionals, carrera o l'expertesa que puguin tenir. El mèrit que tenen vostès és la confiança política que els grups que els proposen nominalment els posen, i això és el que perverteix tot el sistema d'elecció d'aquest consell de govern i el que permet una contrareforma que fa quatre dies vàrem tenir en aquest Parlament gràcies a Convergència i Unió i al Partit Popular. Aquesta és la veritable idoneïtat que a vostès els fa avui mereixedors de la confiança d'aquest Parlament, però no el fet que –ja els ho ha dit el mateix CAC– sigui la seva independència o presumpta independència, o no el fet que no estiguem aprovant avui aquí, precisament, quotes de partit.

Ja els dic també que ens ho ha deixat molt clar abans el president de la Generalitat: Catalunya Ràdio ja té competència en català, per això se li elimina la publicitat. Ens ha dit molt clar també que mentre TV3 no tingui aquesta competència no haurà de patir; el dia que la tingui, ja veurem què passa amb el model de televisió pública a Catalunya.

Ja els advertim, per tant, que vostès avui seran escollits, nosaltres evidentment seguirem fent la feina de control des d'aquest Parlament, des de la comissió, i vetllant perquè el model de televisió pública i de ràdio pública que hem tingut fins avui a Catalunya no només garanteixi la qualitat, l'audiència, la publicitat i continuï fent el servei de servei públic com fins ara, sinó que, a més a més, la seva feina, en la qual vostès hauran de fer molts mèrits per treure aquest dubte, aquesta ombra de dubte que avui els fa escollir, no sigui més qüestionada.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Bé. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya també vol fer palès el seu posicionament sobre la votació que ara farem, segregant, separant el que és el respecte per les persones, que el tenim, del que pensem que, des del punt de vista polític avui, en certa manera, en aquesta votació acabarem de certificar, que és el desmantellament, la destrucció de l'arquitectura audiovisual de què aquest país s'havia dotat durant els darrers anys. Creiem que amb la votació d'avui es produeix aquest desmantellament i aquesta destrucció de l'arquitectura audiovisual, perquè, malgrat les bones paraules que s'han pronunciat ja, allò que tindrem és una corporació absolutament controlada per la voluntat governamental, acompanyat en aquest viatge –ja s'ha dit també avui en aquesta cambra– pels interessos d'una organització política, un grup parlamentari que no s'ha distingit

aquí per la defensa dels mitjans de comunicació públics, a València per la defensa de l'ensenyament en la nostra llengua, i a les Illes, també per l'ensenyament en la nostra llengua als mitjans de comunicació públics. Aquesta és la crua realitat de la votació que avui aquí es produirà.

És com si en aquest viatge cap a Ítaca, que tots compartim, a la nau, a part de la tripulació, se li digués que baixi de la nau, aquella tripulació que havia votat les lleis de l'audiovisual anys enrere, que baixi de la nau perquè hi pujarà el Polifem, el ciclop. Com podeu comprendre, Ulisses hauria arribat molt malament a Ítaca si Homer hagués tingut aquesta brillant pensada; segurament l'*Odissea* hauria acabat d'una altra manera. Això és, en certa manera, el que passa avui en aquest Parlament, i ho volem recalcar. I, com deia, segregant..., de les persones, nosaltres votarem contràriament a tots els candidats, perquè no estem d'acord que el nostre sistema audiovisual es desmantelli.

I només un aclariment al president de la Generalitat, i aprofitant l'avinentsa. Quan ell ha parlat del finançament de la ràdio i que la ràdio privada en català afortunadament és una realitat diferent de la «tele» en català..., però al final a la caixa hi entra el que hi entra, sigui publicitat de ràdio o publicitat de «tele». I vostès, que han estat tan curosos amb el tema de l'austeritat i de la caixa, haurien d'haver previst aquesta circumstància.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excellentíssim senyor Alfons López Tena, que té un minut i mig.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable presidenta. Seré breu, perquè creiem que ara no és el moment de parlar-ne, ni de la llei, ni de les reformes que ha fet la llei, ni de la llei omnibus, ni de quins són els propòsits del Govern en aquesta matèria. No és aquest tema el que es planteja en la votació. Ja ens hi vam oposar en el seu moment; ja ens vam oposar també a la reducció i al que suposa limitació del pluralisme i representació política en la mateixa corporació. Però avui no es tracta d'això, avui del que es tracta és d'apreciar i votar en conseqüència les persones concretament proposades.

En aquest sentit, ja des d'ara anunciem que votarem a favor dels candidats de Convergència i Unió i del Partit Socialista. En el cas del Partit de Convergència i Unió, perquè ens semblen candidats especialment bons, especialment la persona proposada com a president, li donem un marge de confiança ampli en aquest sentit, per la seva trajectòria, pel seu patriotisme, i també perquè és de les persones que a Catalunya precisament podrà, pel seu caràcter de valencià d'origen, controlar la voluntat de destrucció de la llengua catalana, de genocidi del poble català, que el Partit Popular practica d'una manera sistemàtica a tots els Països Catalans sota domini espanyol –els francesos estan fora del seu abast; per tant, no és la seva competència.

En conseqüència, votarem en contra del representant del Partit Popular, perquè ens sembla no idoni, ens sembla no professional, no li tenim cap mena de respecte, ni polític ni professional (*remor de veus*), i, en conseqüència..., cap mena de respecte, ni polític ni professional... –si no ho han sentit, torno a repetir-ho–, ni polític ni professional, i, per tant, votarem en contra de la seva presència en aquest organisme, com votàriem en contra de la seva presència en qualsevol altre organisme que depengués de la Generalitat de Catalunya.

Benvinguda la nova presidència del senyor Duart, i esperem que el marge de confiança quedi sobradament demostrat, que donem en blanc, sobradament demostrat per la seva actuació, entre altres, de controlar la política anticatalana i genocida anticatalana del Partit Popular.

Gràcies.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, dues qüestions, una per contradiccions i una altra per una qüestió de forma directament a la Mesa.

Per contradiccions, la primera qüestió és deixar clar, encara que alguns no ho tinguin, que la independència del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i la independència de qualsevol ens no estan en funció de si hi han membres d'Iniciativa o d'Esquerra Republicana de Catalunya, no estan en funció que vostès hi siguin o no hi siguin representats. Per tant, el nostre grup parlamentari continuarà pensant en la independència del Consell de Govern de la Corporació Catalana que surti d'aquest Ple, com ho hem fet en el passat.

Senyora presidenta, una qüestió de forma. Atès que en la darrera intervenció hem sentit creiem que faltes de respecte importants cap a persones, i també un insult important a un partit polític important d'aquesta cambra –és la tercera força política de Catalunya, la primera força política a Espanya–, li demanaríem a la Mesa que impedís que es reproduïssin insults d'aquestes característiques i faltes de respecte d'aquestes característiques, la qual cosa està prevista en el Reglament del Parlament.

(*Veus de «Molt bé!» Alfons López i Tena demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor López Tena, jo li pregunto si retira la paraula que ha dit.

Alfons López i Tena

No, no tinc res a retirar...

La presidenta

Les al·lusions...

Alfons López i Tena

...simplement aclarir una cosa. (*Remor de veus.*) M'he referit a la falta d'idoneïtat i de respecte professional i polític...

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

...per aclarir la intervenció del senyor del Partit Popular. No tinc cap paraula a retirar, senyora presidenta.

La presidenta

Doncs, consta en l'acta de la sessió la queixa del Partit Popular.

M'han demanat la paraula el senyor Turull, el senyor Rivera i el senyor... Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta. No demanava la paraula per al·lusions, sinó perquè ens hem de posicionar amb un minut i mig, si no m'equivoco, sobre el nomenament dels consellers.

En primer lloc, deixi'm dir que –ja ho ha dit aquest partit moltes vegades– els discursos xenòfobs en aquest Parlament, aquesta Mesa, fins ara, no els ha impedit. Li demanem i ens reiterem que la xenofòbia que practiquen alguns partits polítics i algun partit polític en aquesta cambra sigui eradicada radicalment, perquè la democràcia no té res a veure amb la xenofòbia, amb l'insult i parlar de genocides a companys que seuen en aquesta cambra o a ciutadans de Catalunya.

I dit això, presidenta, deixi'm dir que nosaltres no participarem d'aquest discurs de la pluralitat o no-pluralitat en funció si hi està Ciutadans o no hi té nomenament. Nosaltres no creiem en el pluralisme polític de la corporació i del seu consell de govern, sinó que volem precisament que els partits polítics treguin les mans de la Corporació Catalana de Mitjans i que siguin els professionals, els millors professionals possibles, qui dirigeixi, qui gestioni i qui hi tingui la seva paraula.

I, per tant, ens abstindrem, primer, perquè no tenim res a dir ni a favor ni en contra dels nomenaments, perquè entenem que això es tracta d'un repartiment pur i dir de pastís. No compartim l'opinió d'Esquerra Republicana i Iniciativa pel fet que no tinguin el seu tros de pastís; nosaltres no creiem que això sigui un pastís, sinó que és la Corporació Catalana de Mitjans i vostès volen tenir el seu tros de pastís. Nosaltres no volem tros de pastís; volem que el pastís –que no és un pastís, sinó un organisme públic, de gestió pública– tingui millors gestors i millors professionals. I la fórmula és precisament no fer lleis com aquesta.

La presidenta

Senyor Rivera, ja...

Albert Rivera Díaz

Vaig acabant, senyora presidenta...

La presidenta

No, ja ha superat el minut i mig.

Albert Rivera Díaz

La fórmula no és voler ser anglosaxons en les formes i ser llatins en el contingut. Nosaltres volem tenir un paraigua i dir que això és independent. Si vostès posen i nomenen persones amb carnet o exdiputats o persones de carnet al capdavant d'aquests òrgans i no fem un veritable organisme de professionals del periodisme, seguirem igual.

Per tant, nosaltres no hi participem i ens abstindrem en aquesta votació.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. No era la nostra intenció intervenir, però, atès que ho han fet tots els grups, també ho volem fer. Ho volem fer bàsicament per manifestar la nostra confiança i el nostre respecte per tots i cadascun dels noms proposats per les forces polítiques que han fet aquesta proposta. Dir que les altres forces polítiques no han presentat cap nom i dir que aquest Parlament s'ha dotat d'uns mitjans i uns mecanismes per nomenar els membres tant de la corporació com del CAC, el mateix mecanisme. El que no pot ser és que, si ho proposen uns grups, aquí no hi ha independència, no hi ha re, i en canvi, quan ho proposa algun grup, tot és fantàstic, tot és perfecte, hi ha pluralisme, hi ha independència. Demanem una mica de coherència.

I justament per aquest consens nosaltres només ens remetem al resultat del panell de votació, que potser en altres ocasions no s'havia donat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

No donaré més paraules, perquè hem de començar la votació. Sí que vull recordar als senyors diputats i a les senyores diputades que s'ha de mantenir el respecte entre ells, entre els grups, en aquest Parlament, i que al·lusions o paraules com la que ha fet ús abans el diputat López Tena no poden ser admeses. (*Remor de veus.*) Continuem... Ja he dit que no donem més paraules.

Comencem la votació, i ho farem de la següent manera. Els recordo que, d'acord amb l'article 7 de la

Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb les modificacions introduïdes per la Llei 2/2012, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual, perquè resultin elegits es requereix una majoria de dos terços. Si en una primera votació no s'obtingués aquesta majoria, els membres s'elegeixen per majoria absoluta en una segona votació, que es faria a continuació.

Segons estableix l'article 90.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta, per la qual cosa demano als serveis de la cambra que adoptin les mesures adequades per garantir el secret de la votació.

Pregunto si hi ha alguna votació separada o es poden fer per blocs. Senyor López Tena...

Alfons Lòpez i Tena

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'orador.) ...del candidat del Partit Popular, per una banda, i els altres, per una altra.

La presidenta

Alguna altra votació separada? *(Pausa.)* Doncs, llavors, votarem en primer lloc... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Parli un, eh?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, senyora presidenta. Per aclarir perquè..., un cop feta la proposta per part dels grups parlamentaris a la Junta de Portaveus, els candidats passen a ser de la Junta de Portaveus, no dels grups parlamentaris.

La presidenta

Aquesta possibilitat ja s'havia plantejat, i des dels Serveis Jurídics ens van dir que es podia demanar votació separada i, en aquest cas, es podia fer. Per tant, en aquest sentit, passarem a votar... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Santi Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

L'oposició no és a fer la votació separada; l'oposició és a separar de la votació el candidat del Partit Popular, perquè formalment els candidats són de la Junta de Portaveus.

(Remor de veus.)

La presidenta

Els candidats han estat proposats per diferents grups. I, per tant, iniciarem la votació de la manera que he dit.

Començarem a votar, en primer lloc, els candidats proposats pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i els candidats proposats pel Grup Parlamentari Socialista.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 106 vots a favor, 21 en contra i 3 abstencions.

Per tant, continuem ara amb la votació del candidat presentat pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 25 en contra i 3 abstencions.

Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria requerida, queden designats membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals els candidats proposats pels grups parlamentaris: el senyor Brauli Duarte, el senyor Xavier Guitart, la senyora Núria Llorach, el senyor Antoni Pemán, el senyor Armand Querol i el senyor Josep Vilar.

Procediment

per a designar el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00003/09)

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per designar el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Atès que en l'anterior punt de l'ordre del dia han estat designats els membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, dels quals forma part el candidat proposat per presidir aquest consell, passem ara a l'esmentada designació.

Els faig avinent que el senyor Brauli Duarte i Llinars ha estat proposat com a president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

D'acord amb l'article 7.4 de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb les modificacions introduïdes per la Llei 2/2012, de 22 de febrer, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual, per a l'elecció del president es requereix una majoria de dos terços; si en una primera votació no s'obtingués aquesta majoria, el membre s'elegirà per majoria absoluta en una segona votació.

Segons estableix l'article 90.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta.

Per tant, comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 21 en contra i 4 abstencions.

Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria requerida, queda designat el senyor Brauli Duarte president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia. Els faig avinent, però, que comencen les...

(Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.) Senyor Carmel Mòdol, per què demana...?

Carmel Mòdol i Bresolí

Perdó, presidenta, ho havia demanat abans perquè la votació de president...

La presidenta

Ja li he dit...

Carmel Mòdol i Bresolí

...i de membres del consell de govern són votacions diferents i volíem haver fet el nostre posicionament...

La presidenta

Doncs, ja no...

Carmel Mòdol i Bresolí

Havíem demanat...

La presidenta

Ja no hi ha temps, senyor Mòdol, i, a més, vostè (*remor de veus*) ja no té la paraula.

Carmel Mòdol i Bresolí

Senyora presidenta... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Passem als següents punts de l'ordre del dia.

Interpелlacions

al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 300-00142/09) i sobre el corredor mediterrani (tram. 300-00143/09) (retirades)

Són les interpелlacions, de les quals els faig avinent que els punts 9 i 12 han estat retirats, i el punt 10 ha estat posposat.

Interpel·lació

al Govern sobre la continuïtat i la difusió de la balança fiscal territorial entre Catalunya i l'Administració de l'Estat (tram. 300-00144/09)

Per tant, comencem el punt setè, que és la interpел·lació al Govern sobre la continuïtat i la difusió de la balança fiscal territorial entre Catalunya i l'Administració de l'Estat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Presidenta...? (*Pausa.*) Honorable presidenta, honorable conseller Mas-Colell, senyores i senyors diputats..., de fet, conseller Mas-Colell, li hem sentit a dir a vostè,

i ho hem dit mantes vegades des d'aquesta tribuna parlamentària, que aquesta legislatura té un objectiuu doble, un doble repte: essent el primer d'aquests elements vèncer la crisi, aconseguir finalment crear les condicions per impulsar l'economia i per crear ocupació; el segon repte té a veure amb l'obtenció del pacte fiscal.

I el sentíem, justament, crec que ahir, ahir mateix, conseller Mas-Colell, quan vostè no subordinava –i jo estic absolutament d'acord en aquesta qüestió– una cosa a l'altra. Deia en Mas-Colell: «Ambdós objectius són complementaris.» Dit d'una altra manera: «Podem vèncer la crisi, la vencerem, i al mateix temps batallarem per obtenir el pacte fiscal.» I sóc dels que creu que amb aquests dos objectius hauríem d'aplegar la voluntat política de totes i tots els diputats de la cambra. Qui es podrà negar a vèncer la crisi i a obtenir un millor finançament per a Catalunya? Estem amb això, precisament.

Aquests dos reptes beuen tots d'una mateixa circumstància, conseller Mas-Colell, que és aquesta asfíxia financera de Catalunya, que és una llarga història. I ens podríem posar d'acord amb totes i tots els diputats del grau d'asfíxia financera de Catalunya: molt, poc, més justificat, menys justificat; però hi ha una llarga història de patiment de les finances de la Generalitat de Catalunya per aquesta asfíxia, que fins i tot autors tan reputats com el conseller Trias Fargas varen descriure: *D'una asfíxia premeditada*. No cal que..., ho sigui, o no, però sí que és veritat que des d'aleshores el nostre finançament ha patit i patit i patit amb la voluntat de poder fer front als reptes del nostre creixement nacional, del nostre creixement com a país.

Justament en la situació actual el finançament és més necessari que mai: més dificultats, menys mitjans; més intenses les necessitats i menys instruments per fer-hi front. És molt natural que demanem des d'aquest Parlament, crec jo, no des de les files del Govern, ni des de les files dels grups que donen suport al Govern, sinó des de tot el Parlament, millor finançament per a Catalunya. I crec sincerament que no hi ha ni un sol diputat ni una sola diputada que pugui estar en contra d'aquest plantejament: més i millor finançament per a Catalunya.

Aleshores arriba el punt clau: com fonamentem –permeti'm ara la utilització de cometes– «científicament» justament aquesta reivindicació? Aquesta és la pregunta que jo voldria poder formular al senyor conseller. Quina és la fórmula, quin és l'instrument, perquè això no sigui un caprici, o una invenció, o una manipulació, o una improvisació, sinó tenir una base sòlida per dir: «Aquesta és la nostra balança fiscal respecte a l'Estat espanyol.» I demostrar al conjunt de la ciutadania que això ha estat ben fonamentat des del primer moment.

I aquesta és una llarga història –ja m'ho permetran, ara no ens dóna temps d'entrar-hi– d'enfosquiment en el pasat per part de governs espanyols que no han tingut tradicionalment la voluntat que les balances fiscals quedessin clares. Això ve..., justament es remunta a l'any 2004, precisament al 2004, quan hi ha un primer acord al parlament espanyol, impulsat per Convergència i Unió,

en aquell moment recepcionat pel Partit Socialista, pel Govern socialista, d'estudiar seriosament les balances fiscals. Recordo encara la intervenció d'en Duran i Lleida, i la resposta en el sentit d'«aquesta pot ser una condició per donar suport..., com avancem en el treball de les balances fiscals». Des del 2004 fins ara.

I, de fet, aquesta tradició va seguir desenvolupant-se clarament a Catalunya. I recordo discussions en aquesta cambra, particularment amb el conseller Castells, posant-nos d'acord tots plegats en la necessitat, senyor conseller, de les balances fiscals.

Allò que discutíem l'any 2007 i l'any 2008 avui té més rellevància que mai, si vostès m'ho permeten. Si allò era necessari el 2007 i el 2008..., és imprescindible avui conèixer la magnitud d'aquesta balança fiscal per fonamentar amb tots els ets i uts la nostra reivindicació de pacte fiscal per a Catalunya.

I crec que aquest Govern, i això és el que li demanem, senyor conseller, tot seguint la petició formulada pel Parlament de Catalunya, s'ha posat amb tot l'ànim i amb tot l'esperit a aconseguir l'avaluació de les balances fiscals d'aquests darrers anys. Fins aquí tot això és impecable, perquè dona la impressió que des del 2004... I més endavant el conseller Castells crea un grup per estudiar seriosament les balances fiscals, posa en marxa una metodologia, aquesta metodologia s'aplica, dona uns resultats, el Parlament els estima necessaris, tenim una resolució, aquesta resolució diu «d'allò que vam fer, més», i el conseller Mas-Colell i el Govern de què forma part decideix prorrogar la vida d'aquella comissió, d'aquells tretze experts, amb les persones que ho havien confegit, amb el mateix mètode, per obtenir uns resultats. I aquesta és absolutament la presentació de la qüestió.

Això hauria estat pacífic del tot –això hauria estat pacífic del tot. O sigui, el conseller Castells munta un equip, el conseller Castells està d'acord amb una metodologia que li suggereix l'equip, en tenim uns resultats i el conseller Mas-Colell segueix amb la mateixa metodologia, amb el mateix equip i amb uns resultats semblants. És impecable.

Si tenim un debat avui, que el tenim, és perquè probablement algunes persones tenen una valoració diferent de les balances fiscals –legítima; diferent–, una interpretació diferent, que és legítima, però a nosaltres ens ha semblat un punt exòtic la manera d'interpretar els mètodes i les implicacions d'aquesta mètodes. Reivindiquem la legitimitat per donar la lectura que en vulguin, però la lectura que es fa, des del nostre punt de vista, té aquest punt d'exòtic, que no acabem de comprendre exactament a què es refereix quan algun grup parlamentari ha fet una anàlisi clarament en contradicció amb l'anàlisi feta pel Govern.

Sense més polèmica. Ens hi podríem abonar, i no ho fem. O sigui, vostès podrien, de veritat... –veig alguna diputada, doncs, que arronsa un punt el nas–, de veritat que podríem entrar aquí ara en un debat de què han dit i què han deixat de dir. I m'agradaria que vostès copsessin, diputada Martínez-Sampere, m'agradaria que copsessin... (*Veus de fons.*) No!, li ho dic a vostè, però..., li ho dic perquè m'escolti, perquè vostè creu que això ara

té un perfil en contra de la seva intervenció. I m'agradaria que, en lloc de tenir un apriorisme, diputada, m'escoltés. No tingui un apriorisme, diputada, sobre això..., que m'escoltés dient-li el següent: «Escolti'm, totes les posicions, totes les interpretacions són legítimes i no en diem re.» O sigui, no se senti..., no arronsi el nas, no diem re. Vostè ha fet una interpretació, nosaltres no la compartim i ja està. I no s'ha de sentir, vostè, absolutament atacada per aquest grup parlamentari, que no desitja fer-ho, i aquest portaveu menys; he dit «exòtica», a més, tampoc és res de l'altre món.

Conseller, tornant al tema, li demano que ens pugui clarificar si veritablement els dos mètodes emprats són els mètodes als quals vostè ha fet referència –ja ho va fer el mes d'octubre i amb la presentació que ha fet...–, i si vostè fos tan amable, que ens expliqués què significa exactament quan parlem de neutralització, quins efectes té, quins resultats produeix. I, en definitiva, reivindiquem les balances que vostè ha presentat, els resultats que vostè ha fet públics, i li demanem, si vostè és tan amable, senyor conseller que ens il·lustri.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, intentaré respondre breument. La metodologia de les balances fiscals, que és una metodologia aplicada internacionalment, tracta d'establir les balances de relacions entre l'Administració central de l'Estat i Catalunya; és a dir, no entre l'Administració general de l'Estat i la Generalitat, sinó entre l'Administració general de l'Estat i, ho repeteixo, Catalunya, o sigui que han d'entrar-hi tots els fluxos i totes les relacions, les que passen per la via de la Generalitat i les que no passen per la via de la Generalitat.

Com saben, el Parlament va demanar que el Departament d'Economia i Coneixement continués el càlcul de balances fiscals que s'havia fet anteriorment a través d'un grup de treball que es va formar el 2005, que va desenvolupar una metodologia que va servir per fer un càlcul fins al 2005, i ens va demanar que apliquéssim la mateixa metodologia.

He de dir que, més o menys en paral·lel, també va haver-hi una iniciativa similar en el Congrés dels Diputats, en la qual es demanava el mateix per al Govern central; s'hi afegia que fes el càlcul de les balances fiscals ajustades pel cicle. El Govern central no ha fet res, a pesar que se suposava que ho havia de presentar el passat mes de novembre.

Això és el que s'ha fet en el departament: s'ha aplicat exactament la mateixa metodologia, amb totes les seves característiques. És a dir, no s'ha fet cap judici sobre la metodologia ni cap millora, en aquests moments. I n'hi podrien haver, de millores, eh?, jo en veig, de millores possibles. Però s'ha posat exactament i, de fet, ho ha fet

la mateixa gent, els funcionaris de la Subdirecció General de Finançament, i també s'ho han mirat la professora Núria Bosch, la responsable del grup de treball anterior, i també la professora Marta Espasa, que va ser la més directament implicada en la computació, en el càlcul en aquell moment.

Bé. Comencem per fer una distinció pel que fa a balanços fiscals, que és la distinció flux monetari, flux benefici. Aquestes dues metodologies, les dues són vàlides i les dues mesuren..., tracten de mesurar –aquestes coses són complexes; per tant, ja ho dic, tracten de mesurar– el mateix. El flux monetari posa el seu èmfasi en el lloc on es fa la despesa, i, en aquest sentit, compta com a acció de l'Administració central a Catalunya el que l'Administració central realment es gasta a Catalunya. És una mesura parcial, eh?, l'altra mesura és la del flux de benefici.

El flux de benefici, raonablement, tracta de mesurar no la despesa financera, no, en definitiva, les transferències de diners, sinó el benefici d'una despesa de diners; per exemple, l'exemple paradigmàtic sempre és el Museu del Prado. El Museu del Prado, doncs..., les despeses del Museu del Prado es fan a Madrid, però clarament el Museu del Prado és un benefici que va més enllà de Madrid; és un benefici, evidentment, també per a nosaltres, també per als francesos i, si molt em collen, per a tota la humanitat, però certament és un benefici, i el flux de benefici, per tant, tracta d'assignar cada despesa.

És més clara i nítida la metodologia del flux monetari, perquè al cap i la fi són diners gastats a un lloc o no gastats a un lloc. El tema del benefici..., hi ha molts judicis i molts judicis que cal fer en el camí. Per exemple –m'agrada posar aquest exemple–, el MNAC és una despesa que fan els catalans –també hi ha despesa de l'Estat però és una despesa que, en tot cas, es fa a Catalunya–, però que també beneficia més enllà de Catalunya. I llavors, potser hauria d'entrar amb signe contrari..., no voldria ara entrar-hi a fons, però el flux monetari és molt clar i és... –això ho deixo caure–, és especialment rellevant en moments en què no hi ha equilibri macroeconòmic; és a dir, en situacions on pot haver-hi atur, perquè en aquest cas la despesa en el territori té un efecte directe sobre l'ocupació. Si hi ha plena ocupació es podria argumentar que no és clar que una despesa en el territori sigui un agregat net en termes d'ocupació, ja que ja hi ha plena ocupació i potser el territori estaria millor si la despesa es fes en un altre lloc; però, certament, si no hi ha plena ocupació té un significat clar. Per tant, hi ha aquestes dues metodologies, i la metodologia de les balances fiscals tradicionalment ha calculat les dues.

Després, hi ha una altra distinció, que és entre el neutralitzat i no neutralitzat, però, si no li fa res, en parlaré després, perquè tinc entès que hi ha un benefici col·lectiu si escurcem aquestes presentacions. Per tant, les escurço dos minuts vint-i-tres segons, però després m'hi estendré.

La presidenta

Per replicar... (*Veus de fons. Pausa.*)

El conseller d'Economia i Coneixement

Llavors, continuo i vaig més enllà dels deu minuts... És que em temo que la del senyor Teixidó és el que en podríem dir una interpellació *friendly*, oi? (*L'oradorriu. Veus de fons.*) Gràcies.

Després, hi ha una segona distinció entre neutralitzat i no neutralitzat. I aquí voldria dir que hi ha hagut polèmica, però aquí jo voldria ser clar: la metodologia no neutralitzada és incorrecta i la metodologia neutralitzada és correcta. Llavors, no em demanin que practiquem la democràcia metodològica entre les metodologies correctes i les metodologies incorrectes.

El que passa és que, efectivament, la metodologia no neutralitzada..., l'error que es pugui fer és un error petit, si el desequilibri fiscal públic de l'Estat és petit; és a dir, si hi ha poc superàvit o hi ha poc dèficit; llavors, tant se val. Però, si el desequilibri fiscal de l'Estat és considerable, només hi ha una metodologia correcta, que és..., si vol diguin-ne «estructural», si vol diguin-ne «ajustada pel cicle», si vol diguin-ne «neutralitzada». I, evidentment, també, la neutralitzada, a pesar que la diferència era molt petita..., la neutralitzada també va ser calculada pel grup de treball; però, ho repeteixo, una és correcta i l'altra no. I explicaré per què.

Suposem que tenim un dèficit públic, un dèficit de l'Estat. Això vol dir que l'Estat demana diners prestats, de fora del país o de dintre del país, no importa, però demana diners prestats. Després, amb aquests diners prestats fa coses que es distribueixen per als diferents territoris, de manera que els diferents territoris reben una despesa que procedeix d'aquests diners que l'Estat ha demanat prestats.

Aquells diners que l'Estat ha demanat prestats s'acumulen en el deute i aquest deute s'ha de pagar; i, per tant, cada any l'Estat té uns pagaments del deute, que són els interessos. Bé. La metodologia de sempre, la metodologia neutralitzada o no neutralitzada, a l'hora de calcular quines són les despeses que l'Estat fa a Catalunya, sempre ha comptat les despeses que l'Estat fa a Catalunya per pagar aquest deute de l'Estat; és a dir, els interessos que paga l'Estat es territorialitzen també i es compten com a despesa dels diferents territoris. És a dir, en el càlcul de les balances fiscals, neutralitzades o no neutralitzades, sempre s'ha inclòs una imputació de la despesa d'interessos com a despesa de Catalunya.

Per tant, a les balances fiscals correctament sempre hem calculat que una part dels interessos que paga l'Estat és despesa que ens beneficia, és despesa que és nostra, despesa que es fa a Catalunya. És a dir, arriba a Catalunya i va a pagar a això. I això és correcte.

I, per al mateix –per al mateix–, també cal territorialitzar el préstec. El que no fa la metodologia no neutralitzada és, per alguna raó, no territorialitzar el préstec. Segurament perquè era estalviar-se una mica de feina quan el dèficit era pràcticament zero o el superàvit era pràcticament zero. Però és evident que amb un dèficit públic del 8,5 per cent, el de l'Estat, eh?, el global més alt, el de l'Estat l'any 2009... –per exemple, si considerem l'any 2009–, amb un dèficit d'aquesta magnitud,

és també imperatiu territorialitzar aquest préstec. És a dir, part del préstec de l'Estat és un préstec que rep Catalunya i que contribueix a l'Estat; és contribució de Catalunya. I això se'n compta després perquè ho paguem; la despesa que fa l'Estat pagant aquest deute compta com a despesa de Catalunya. Per tant, això també ha de comptar com a ingressos de Catalunya..., perdó, ingressos de l'Estat que l'Estat rep de Catalunya. Així que l'Estat rep de Catalunya les quantitats de diners que rep de Catalunya com a impostos, per la recaptació d'impostos, i la part proporcional dels diners que l'Estat demana prestats i que Catalunya acabarà pagant, i que acabarà imputant-se-li el pagament. Per tant, aquests diners simplement s'han de comptar a la balança, i no hi ha més. I això és el correcte, i no fer-ho no és correcte. Encara que repeteixo...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...amb això, repeteixo que en els càlculs que es van fer fins al 2005 això també es feia, però no s'hi posava èmfasi perquè tant s'hi valia, eh? I, per tant, aquest és el càlcul que es va fer, encara que, ho repeteixo, en el text de setanta pàgines, que -vull repetir-ho, perquè això s'ha discutit- va ser penjat a la web del departament en el mateix moment en què estava fent la conferència de premsa sobre aquest tema, allí ho tenen tot posat, totes les versions, etcètera.

Moltes gràcies.

(Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, presidenta. No sé si considera vostè que tindria uns segons per respondre la interpellació que m'han fet tant el senyor Fernández Teixidó, molt directament...

La presidenta

De fet s'ha alludit a vostè, i és cert. El que passa és que en les interpellacions normalment...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...en diverses ocasions.

La presidenta

...no es fa. Però li dono trenta segons.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

No, sí, perquè qualificava, el diputat Teixidó, d'exòtica una posició que no sé..., que interpreta, en tot cas, les que no han estat les meves paraules; i exòtica no només

ha estat aquesta autointerpellació sinó que m'interpel·lés directament a mi, no?, que fes servir aquest torn per fer d'oposició de l'oposició, cosa que no s'ha acabat d'entendre, presidenta. I, per tant, crec..., trenta segons per explicar quina és la nostra posició.

Jo vull que els quedi clar: no qüestionem, en cap cas, que Catalunya té un dèficit fiscal estructural massa elevat, això no ho qüestiona el Partit Socialista de Catalunya en cap cas; no qüestionem en cap cas que les balances s'han de calcular també neutralitzades. L'únic que diem és que dels tretze experts que hi havia..., no s'han utilitzat el mateix grup d'experts; que de les quatre metodologies el Govern en publicita dues, en silenci una i l'altra ni la calcula, i que necessitem la forquilla de les quatre xifres, perquè les quatre són correctes, per anar a defensar les nostres reivindicacions, que són justes...

La presidenta

Senyora...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...i fins avui eren compartides. I són vostès els que...

La presidenta

...Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...intentem trencar la unitat respecte..., que hi havia i hauria d'existir en aquest tema.

Gràcies.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó, té trenta segons, perquè no ha esgotat el temps de la interpellació; però només per això.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Hauria d'estar agraïda, diputada, que li hàgim donat aquest oportunitat, exòtica de veritat, perquè vostè aprofita un torn d'una interpellació a un conseller per expressar-se i insistir en els errors comesos. Perquè tornar a repetir en aquesta cambra, després de l'explicació del conseller Mas-Colell, que hi han quatre metodologies és entestar-se, és quelcom més que entestar-se a desinformar el conjunt de la ciutadania. Hi han dues metodologies, diputada.

I després en pot fer lectures, i tornar-hi a insistir quan, no aquest diputat i no aquest conseller, quan experts han hagut d'escriure a diversos mitjans de comunicació per dir-li: «Rocío, està vostè molt equivocada» és tenir, més enllà que exotisme, una audàcia digna de millor causa.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament i de pèrdua de l'habitatge.

Interpellació

al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament i de pèrdua de l'habitatge (tram. 300-00145/09)

La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, un dels efectes més perniciosos de la crisi econòmica que estem vivint és el sobreendeutament sobrevingut de moltes famílies i ciutadans i els efectes gravíssims de la pèrdua de l'habitatge habitual; dit en paraules planes: moltes famílies i ciutadans estan perdent el seu pis, casa seva. Aquest és un fenomen complex, que es deu a múltiples causes, i per donar resposta satisfactòria als ciutadans s'han d'impulsar mesures en diverses vessants. A més, a casa nostra, cal tenir present que per abordar aquest fenomen cal impulsar mesures en l'àmbit competencial de l'Estat, i també en l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya i d'aquest Parlament. Per tant, centrarem aquesta interpellació en les mesures que cal impulsar per fer front a aquesta xacra, i molt especialment en les mesures que es poden impulsar des del Govern de la Generalitat i des del Parlament de Catalunya.

Pel procediment propi d'una interpellació cal delimitar l'àmbit material a un departament o conselleria, i és per això que el procediment ens obliga a centrar-nos en un aspecte concret de l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya, i és per això que en aquesta interpellació hem centrat la nostra anàlisi en la protecció de les persones consumidores.

Aquest és un debat on s'ha parlat molt i governs anteriors han fet ben poc, aquest és un debat on hi ha hagut molts paraules i pocs fets, aquest és un debat on s'ha parlat molt i s'ha fet ben poc, com deia, i aquest és un debat on s'ha parlat molt de dació en pagament i anteriors governs no han fet absolutament res.

A finals de l'any 2010, tres grups d'aquesta cambra vàrem presentar, cadascun d'ells, una proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats on expressàvem un conjunt de mesures per abordar aquest fenomen des de la vessant de les competències de l'Estat, i en aquests moments aquestes tres propostes estan en tràmit de ponència. Ens va sobtar en aquells moments, i especialment en els moments actuals, d'inici de legislatura, que es cerqués un camí indirecte que comporta més temps per abordar un problema que és urgent i que requereix mesures immediates. Sobta que quan la pràctica tota-

litat d'aquests grups tenen una representació directa al Congrés dels Diputats s'utilitzi aquesta via indirecta. I en aquest cas, atès que parlem de competències de l'Estat, si tots plegats realment presentéssim les nostres propostes allà on les hem de presentar, que és al Congrés dels Diputats, aniríem més ràpids i seríem més eficaços a l'hora d'aportar solucions a aquesta xacra social.

Però el Partit Popular és molt conscient de la necessitat d'aportar solucions urgents davant d'aquest fenomen, i és per això que el Govern del Partit Popular, en els seus primers cent dies, mitjançant un decret llei, i aquest de caràcter d'urgència, contempla per a determinats supòsits la dació en pagament quan aquesta no estava prevista en el contracte de préstec hipotecari. Molts n'havien parlat, però el Govern que inclou la dació en pagament en determinats supòsits quan aquesta no estava prevista és un govern del Partit Popular. I, a més, aquest decret llei contempla la moderació dels interessos moratoris, mesures fiscals, ajudes al lloguer per a les persones afectades i la possibilitat de disposar de l'habitatge malgrat l'execució hipotecària. Totes aquestes mesures s'articulen entorn del Codi de bones pràctiques que ja un gran nombre d'entitats financeres han manifestat que s'hi sotmetran d'una forma voluntària.

Per tant, en cent dies de govern, hem parlat poc i hem fet molt. El que ens hem de preguntar és si servirà per si sola aquesta mesura per abordar aquest fenomen. La resposta és evident, és que no; però és un primer pas, un gran pas i, en tot cas, una actuació decidida que anteriors governs –i constatem un fet– no han fet. I aquest és el nostre compromís, el compromís d'un govern del Partit Popular: continuar aportant solucions per fer front a aquest fenomen des del realisme i des dels fets. Els discursos buits, sense fets, els deixem per als altres.

És suficient aquesta actitud, ens preguntem ara? Podem estar des dels partits catalans limitant-nos a mirar el que succeeix al Congrés dels Diputats? La resposta pel Partit Popular és que no. És obligació dels grups parlamentaris impulsar l'acció del Govern de la Generalitat i impulsar totes aquelles mesures que depenen d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat? La resposta pel Partit Popular és que sí. Per tant, des del nostre àmbit competencial, des de Catalunya, podem i hem d'aportar solucions a aquesta realitat, i és precisament el sentit d'aquesta interpellació centrada, com explicava abans, en la protecció dels consumidors.

És per això també que en la Moció 74/IX d'aquest Parlament, sobre la protecció de les famílies amb menys recursos, impulsada per la diputada Marisa Xandri, el Parlament ja instava el Govern a detectar les situacions en què el crèdit a l'habitatge pogués representar un problema familiar i social per als seus titulars i mitjançant les entitats es cerqués la millor solució a la situació generada, incloent-hi la dació en pagament. Per tant, honorable conseller, voldríem saber com exerceix la Generalitat aquest paper mediador entre els ciutadans, entre els catalans i les entitats, per cercar la millor solució a la situació generada.

Analitzant els documents lliurats als mitjans de comunicació sobre el balanç d'actuacions de l'Agència Cata-

lana del Consum l'any 2011, honorable conseller, no hem estat capaços de detectar quina ha estat l'actuació del Govern, de les autoritats de consum, respecte a aquest fenomen. Som coneixedors que el passat 7 de febrer el Govern, tretze mesos després de la seva constitució, va sotmetre a informació pública l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya. Evidentment, caldrà esperar l'inici del tràmit parlamentari –no ens avançarem– perquè el nostre grup parlamentari es defineixi respecte al contingut del que serà el projecte de llei en tots els seus extrems. Però d'antuvi, honorable conseller, li reconec la voluntat de millorar la protecció de les persones consumidores quan han de contractar un crèdit o préstec hipotecari; però ja tindrem ocasió de parlar-ne amb més detall.

La pregunta que nosaltres ens formulem és si la modificació legislativa que vostè proposa s'estén no només als nous contractes de préstec hipotecari, sinó que també aborda les conseqüències dels contractes ja subscrits entre les entitats bancàries i les famílies catalanes. Quines mesures aportem en aquest àmbit? Quins són les prioritats del Govern davant de la pèrdua de l'habitatge habitual de molts ciutadans? I, per altra banda, honorable conseller, si considera suficient la regulació que es fa en l'avantprojecte de les clàusules abusives en aquest tipus de contractes, o és necessària una major regulació.

Som conscients de la dificultat, i en alguns moments, quan abordem aquest fenomen, de limitar estrictament aquest fenomen a l'àmbit de la seva competència, honorable conseller. Però també entendre que la realitat és així i que és molt difícil limitar-la en recipients estancs. Però alhora també, honorable conseller, convindrà amb mi que la meua responsabilitat com a diputat, i en nom del meu grup parlamentari, és que m'adrexi al Govern per tal de reclamar un pla d'actuació transversal que doni resposta a totes les vessants del fenomen. Si no ho féssim així, estaríem mantenint, vostè i jo, un debat artificial, ja que obviaríem una part significativa de la realitat.

Resumint aquells aspectes del seu departament, hem parlat de la necessitat d'un paper actiu i efectiu d'intermediació entre les entitats bancàries i els ciutadans per part de les autoritats en matèria de consum; hem parlat de l'avantprojecte que està impulsant el seu departament i de la necessitat de prioritzar la seva tramitació; hem parlat de la necessitat de donar resposta no només a les situacions de futur, sinó també a les situacions d'embargaments i de pèrdua d'habitatge que actualment s'han produït i s'estan produint; hem parlat també de la necessitat de revisar el tractament de les clàusules abusives; hem parlat de la necessitat de donar resposta a aquesta nova necessitat d'habitatge fruit de la pèrdua de l'habitatge habitual, i finalment, també de la necessitat que el Govern de la Generalitat doni una resposta àmplia i transversal davant el fenomen del sobreendeutament i de la pèrdua de l'habitatge habitual.

Per totes aquestes raons, aquesta interpelecació ens ha de servir també per analitzar quina ha estat l'actuació del seu departament, aquests primers tretze mesos de govern, per garantir la protecció de les persones con-

sumidores en la contractació de crèdits o préstecs hipotecaris, i sobretot també per paliar els efectes en els consumidors del sobreendeutament i de la pèrdua de l'habitatge habitual, conseqüència de les execucions dels referits contractes. Hi torno a insistir: quin ha estat aquest paper d'intermediació que ha desenvolupat el seu departament entre les persones afectades i les entitats bancàries? I, finalment, també voldríem saber, honorable conseller, quines són les mesures que vostè pensa impulsar al llarg d'aquest any 2012; quines seran, en definitiva, les seves prioritats, les prioritats del Govern, amb altres departaments també, per fer front a la pèrdua de l'habitatge habitual i del sobreendeutament.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, em pregunta, m'interpella sobre les mesures que pensem..., de fet, que ja hem impulsat des del Govern, i concretament des de l'Agència Catalana del Consum i la conselleria, per garantir la defensa dels consumidors davant de la situació de sobreendeutament personal i familiar i la pèrdua d'habitatge habitual. I ho faré, com no pot ser d'una altra manera, des de la sensibilitat, perquè estem tocant un tema que, més enllà d'algun cas concret, constitueix un dels elements més preocupants de les conseqüències econòmiques que viu el nostre país. Per tant, des de la sensibilitat, però també, òbviament, des dels mecanismes i de l'entorn legal.

I, ja que estem en seu parlamentària, val la pena dir que el fet que el nostre país tingui més d'un 80 per cent de propietaris d'habitatge es deu, entre altres coses, a les conseqüències legals d'una llei ben intencionada, com la Llei d'arrendaments urbans, del 64, que, després, amb el Decret llei Boyer, de l'any 85, es va dualitzar el mercat, encara amb més iniquitat, i que va intentar també arreglar la Llei d'arrendaments urbans de l'any 94 sense èxit. Pensem que, per exemple, a Alemanya aquest percentatge és a l'entorn del 38 per cent. És cert que té avantatges i inconvenients: dificulta la mobilitat geogràfica, la propietat d'habitatge, però també és veritat que dona molta més solvència patrimonial a les famílies.

A més a més, ja ho sabem, no cal que ens insistim molt en això, que pertany a la Unió Econòmica i monetària, com pertany Catalunya, la derogació de la Glass-Steagall Act als Estats Units, o el fet que els préstecs hipotecaris que donaven els nostres bancs i les nostres caixes d'estalvi, els darrers anys, es titulessin amb cèdules hipotecàries que es comercialitzaven internacionalment, va donar lloc a un crèdit abundant i barat, que va fer que el préstec hipotecari no només assolís cotes del 80 per cent, sinó, fins i tot, del 120 per cent, amb venciments no de vint-i-cinc anys, sinó, fins i tot, de cinquanta anys, i amb tipus d'interès molt baixos.

En definitiva, una situació que havíem d'haver evitat, de sobreendeutament.

I dic que «ho havíem d'haver evitat» perquè, justament una de les coses que estem fent des de fa un any és mirar que això no torni a passar, de caràcter preventiu. Efectivament, quan va esclatar la crisi financera, el 9 d'agost del 2007, i com a conseqüència –al món, i també a casa nostra– va caure el valor de l'habitatge inclús per sota del valor de la hipoteca, agreujat per l'extensió econòmica i social d'aquesta crisi financera amb l'atur. Això ha fet que les execucions hipotecàries s'hagin multiplicat. I, clar, l'àmbit legal de l'Estat –Llei hipotecària, Codi civil espanyol, Llei d'enjudiciament civil– ha derivat en l'embargament i desnonament i pèrdua d'habitatge; és a dir, a la fallida de la nostra societat del benestar.

A partir d'un principi, és veritat, de procediment d'execució hipotecària, que dona lloc a situacions injustes o abusives, ja que l'entitat bancària executa la garantia conforme al que disposa la Llei d'enjudiciament civil. És a dir que s'adjudica, en absència de postors, l'habitatge per al 50 per cent del valor de taxació. I en ser, el producte a la venda, insuficient per fer front al deute, amb aplicació del principi de responsabilitat universal del deutor, doncs, va contra béns presents i futur d'aquesta família o d'aquesta persona. Això, lògicament, ha donat peu a la contestació social, en considerar que l'entitat financera també havia de ser responsable d'aquell valor de taxació, que, fins i tot, a vegades, empreses participades per la mateixa entitat havien fet. Hi han sentències de l'audiència provincial de Navarra, que després es desdii, eh?, en aquest sentit.

Cal, per tant, reequilibrar aquesta relació asimètrica. Cal que prestador i prestatari comparteixin aquests riscos. Així ho estableix el Pla de Govern, i amb un acord de govern de l'any passat així es va concretar.

De fet, recordo dels primers... –primers–, dies i setmanes de l'any passat –per tant, de la constitució del Govern–, un encàrrec del molt honorable president –ho va fer interdepartamentalment, però portava la veu cantant la conselleria de Justícia– d'un informe que tinc aquí i que diu: «Informe del grup de treball de l'àmbit jurídic de la Generalitat de Catalunya entorn de la responsabilitat personal hipotecària en execució de l'habitatge habitual per impagament de quotes –la dació en pagament.»

L'objectiu de l'acció de Govern era, primer, preservar la propietat familiar del seu habitatge o, en el seu defecte, l'ús i gaudi, en línia amb el que fa, també, la Comissió Europea. I aquí s'estudiava tot el sistema anglosaxó, eh?, allò que en diuen «del picarol», que, retornant les claus a l'entitat financera, queda saldat el deute hipotecari. Però això no encaixava bé amb el nostre marc jurídic, pel principi del *pacta sunt servanda*, i perquè, si es fes retroactivament, les conseqüències serien més negatives en un volum de persones més gran del que es volia ajudar.

Es voldria ajudar a alguns que no poden atendre les seves quotes hipotecàries; en contra, es limitaria l'accés al crèdit hipotecari, dels joves, per exemple, perquè les entitats financeres rebaixarien al 50 per cent el crèdit

que donarien sobre valor de taxació o obligarien a signar assegurances que encaririen molt això.

Escolti'm, òbviament que no vull defensar les entitats financeres. Jo vaig portar fins a ser conseller, aquest tema a Càritas, i, per tant, conec a peu de trinxera el que representa aquesta qüestió, i sempre he cregut aquella dita popular, que diu que «si veus un banquer llançar-se per la finestra, segueix-lo, que hi ha negoci».

Per tant, a partir d'aquesta declaració, i perquè no se'm malentengui, estic d'acord amb aquestes propostes que es feien aquí, que el dret concursal s'hauria d'estendre, potser, a la insolvència familiar; que el percentatge, en el cas d'execució, per dissuadir l'execució s'hauria d'augmentar del 50 al 70 per cent; que s'haurien de fer societats de taxació independents; que, per preservar l'ús de l'habitatge, primer, la propietat i en el seu cas l'ús, doncs, en aplicació de l'article 23 de l'Estatut d'autonomia, que tenim competència en exclusiva sobre consum, hauríem d'aplicar, i així ara ho explicaré, la Llei 22/2010 del Consum de Catalunya..., i això ho hem de fer en un àmbit preventiu, amb informació, assessorament, abans de signar, per evitar aquesta situació de sobreendeutament. I després, de mediació, que és el que ja estem fent al llarg d'aquest any, no només nosaltres, sinó també l'oficina Ofideute, que porta el Departament de Territori i Sostenibilitat.

D'aquí ve, per tant, aquest avantprojecte, que vostè ha esmentat, de modificació de la Llei del Codi de consum de Catalunya per millorar la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum amb l'àmbit de crèdits i de préstecs hipotecaris; avantprojecte que ja, com vostè ha dit està en informació pública, per tant, està molt avançat.

Si m'ho permet, li explicaré què és el que pretenem fer, una mica també a partir del que ja hem fet, que és mitjançar i, sobretot, intentar prevenir de cara a futur. Li faré alguns comentaris abans –perquè així en tinguí l'ocasió a la rèplica si discrepa d'alguna d'aquestes qüestions– amb relació al que el Govern central ha fet a partir que el 22 de febrer del 2012 se li va interpellar al senyor, al ministre Luis de Guindos, al Congrés dels Diputats –això va ser rebutjat el 6 de març–, i el Consell de Ministres, molt ràpidament, el 9 de març de 2002, va dictar el Reial decret llei 6/2012, de mesures urgents de protecció de deutors hipotecaris sense recursos, a partir de l'article 47 de la Constitució, que intenta fomentar, lògicament, el dret a l'habitatge.

La primera qüestió... –ho dic perquè lògicament això està en vigor des de fa quatre dies, i el que haurem de veure seran els resultats, no?–, la primera qüestió és..., defineix que això està limitat a persones en exclusió...; però, compte, als titulars i als avaladors. Aquí hi ha un àmbit molt restringit, perquè diu que, tant els titulars i els avaladors hauran d'estar tots els membres de la família en atur, i que la quota hipotecària representi més del 60 per cent dels ingressos. Després estableix un escalat..., que no sigui una «vivenda» de més de 200.000 euros si són municipis de més d'un milió d'habitants, etcètera. I posa un límit als interessos moratoris –que, per cert, l'informe de la consellera de Justícia del Govern de Catalunya també ens deia

dels pactats més el 2,5 per cent–, i estableix un codi de pràctiques per a la reestructuració viable dels deutes en garantia hipotecària sobre l'habitatge habitual per evitar desnonaments.

Primera qüestió, hi insisteixo, a veure a quanta gent s'aplicarà això. En tota la seqüència hi coincideixo completament: mesures per evitar l'execució hipotecària, reestructuració del deute hipotecari, amb una càrrega d'amortització del capital, no dels interessos, òbviament, de quatre anys, ampliació fins a quaranta anys del període d'amortització, reducció dels tipus d'interès amb un euríbor 0,25 per cent. Si no funciona la reestructuració del deute hipotecari, admet un segon nivell, que és la quitança del capital –del capital pendent– fins al 25 per cent; no quan superi la quota hipotecària mensual que se'n deriva del 60 per cent.

I després, dació en pagament, que pot donar continuïtat a l'ús i gaudi de la «vivenda», amb un arrendament durant dos anys, amb un lloguer del 3 per cent del deute. En cas d'impagament, uns interessos de demora del 20 per cent. Bé. I tota una sèrie de qüestions addicionals, exempcions fiscals i tal.

Vostè diu: «S'hi han adherit voluntàriament.» Òbviament, per reputació corporativa. Ara veurem –ara veurem–, aquesta adhesió, que durarà dos anys, que és prorrogable cada any, quins resultats tindrà, perquè hi ha una comissió de control que haurà de remetre, cada sis mesos, un informe del compliment de cada entitat. És aleshores que podrem...

La presidenta

Senyor conseller, haurà d'anar acabant.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Acabo, senyora presidenta –acabo, senyora presidenta. Ho veurem perquè, lògicament, el paper del *Butlletí Oficial de l'Estat* ho aguanta tot. Ara veurem les conseqüències. I també coincideixo en els procediments d'execució extrajudicial, de subhastes *online*, per augmentar el nombre de postors, i, per tant, facilitar la col·locació dels immobles executats; però, comptel, aquí també s'ha ajornat això al desplegament reglamentari, i que, per tant, fins a dintre de sis mesos tampoc en podrem parlar.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, honorable presidenta. Amb tota cordialitat, honorable conseller, vostè em parla d'un informe, que està molt bé, i jo li parlo del BOE. Aquesta jo crec que és una diferència substancial, alhora. I parlo del BOE amb un govern que no portava ni cent dies quan es va produir aquest decret llei.

Per tant, això denota, en primer lloc, una voluntat d'entomar la qüestió, i un caràcter prioritari que dona el Govern a aquest fenomen. Aquesta és una diferen-

cia que cal fer, perquè el que no ens ha explicat, honorable conseller, és que aquell informe..., què ha anat desenvolupant, què s'ha anat fent respecte d'aquestes previsions.

Jo ja li ho he dit abans: «Escolti, això..., solucionarem el problema en tota la seva vessant, en tota la seva amplitud? Segurament no. Però la realitat és que, fins que no ha vingut un govern del Partit Popular, això no ha estat publicat al BOE.» I aquest també és un fet. Després cadascú podrà fer les valoracions que cregui, però el fet objectiu és que ha hagut de ser un govern del Partit Popular qui faci, qui contempli aquesta dació en pagament com a última mesura en determinats supòsits.

Sí que hi ha una cosa important i és que hi ha moltes entitats financeres que ja han anunciat públicament la seva adhesió, que després les haurem de formalitzar. I vostè està convençut i convindrà amb mi que segur que hi ha un pla B, si no hi ha una resposta a l'apel·lació de la responsabilitat social corporativa d'aquestes entitats financeres. És evident que una manca d'adhesió comportarà una resposta per part del Govern, ja no parlant d'aquesta responsabilitat, sinó ja obligant a determinades actuacions.

Però, dit això, jo no voldria desenfocar l'objecte de la interpellació, eh? Ja sé que és difícil. Ja li ho he reconegut que compartir la realitat en compartiments estancs és molt complicat, però, l'objectiu és: vista aquesta anàlisi, què podem fer des de Catalunya? Què podem fer des d'aquest Parlament? Què pot fer des del Govern de la Generalitat? I, d'això, n'hem parlat poc, i és del que, sobretot, vull parlar. Perquè aquesta és la nostra principal responsabilitat. I aquesta és la nostra obligació primera davant dels ciutadans de Catalunya. Perquè nosaltres volem exercir el nostre autogovern, i per a exercir el nostre autogovern a Catalunya vol dir que nosaltres, amb les competències que tenim, hem de donar resposta parcial a aquest fenomen. I, d'això, és del que es parla menys en aquest Parlament.

Tres grups han estat capaços de presentar propostes per presentar a la Mesa del Congrés, i, en canvi, no s'ha presentat, no hem analitzat, no hem debatut aquesta qüestió d'una forma ampla, des del que puguem des de Catalunya i per als catalans, que és el que a nosaltres ens preocupa en aquest moment.

Nosaltres li avancem quines seran les línies de la nostra moció en aquest sentit, que denota aquest esperit. Què reclamem nosaltres al Govern de la Generalitat? Que exerceixi les competències en aquest àmbit. Totes: les del seu àmbit, del seu departament, centrades fonamentalment en l'àmbit del consum, però del conjunt del Govern, amb el departament d'habitatge, etcètera. Per tant, exercim totes les competències, però no fent informes, presentant això –DOGC, en aquest cas. És a dir, propostes de modificacions legals i programes efectius per pal·liar la situació, no només per evitar què succeirà en un futur, sinó per donar resposta al que ja ha succeït.

Per tant, jo li reconec que aquest avantprojecte que vostè està presentant, fonamentalment s'ocupa del futur, que també hem de fer-ho, que no torni a passar el que ens ha succeït a tots plegats de forma col·lectiva

com a societat. I estem d'acord que és imprescindible actuar en aquest àmbit respecte al futur, però també és fonamental l'efecte palliatiu, donar resposta a la situació que ja vivim avui. I d'això és del que hem sentit parlar menys, per part del Govern de la Generalitat i per part de la seva interpellació.

Per tant, també entenem que cal prioritzar aquesta modificació legislativa que vostè em parlava, i cal prioritzar-la, i anar el més ràpid possible per fer efectiva aquesta protecció als consumidors, com més aviat millor.

I, fonamentalment, què demanarem? Que tot això, aquests informes, es converteixin en un pla d'actuació; un pla d'actuació concret, on es detallin quines mesures legislatives vostès pensen impulsar per abordar aquest fenomen i es detallin aquests programes. I, sobretot, que ens diguin quan es faran; adequant-los a les disponibilitats pressupostàries, òbviament, però sabent quan és que les faran. A mi, un informe sobre el fet que es faci un estudi comparat, de dret comparat, sobre les diferents situacions..., és molt útil, però ara cal passar a l'acció. La part de l'anàlisi ja l'hem feta; ara cal passar a l'acció, a la part ja de l'actuació concreta.

Jo li dic –i n'és un exemple, i segurament és millorable i en podem parlar i ho podem debatre–: el Govern de l'Estat en menys de cent dies ja legisla, de forma immediata. I això és el que a alguns els costa d'entendre, com es pot ser tan eficaç en tan poc temps. Doncs, escolti, aquí ho tenim, aquesta n'és la prova. Podrem debatre quins seran els aspectes..., podem debatre com ho lliurem; però el que és important avui en aquesta interpellació és què podem fer des del Govern de la Generalitat, què podem fer des d'aquest Parlament per donar resposta als catalans, a la necessitat de garantir l'habitatge habitual, casa seva, que no ho perdin, i sobretot a donar resposta a aquest sobreendeutament sobtat que, evidentment, provoca que en alguns casos aquest deute l'arrosseguin durant tota la seva vida.

Gràcies, honorable presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Il·lustre senyor Pere Calbó, sí, en efecte, tenim això (*el conseller mostra un full a la cambra*) –tenim això. I no està malament, però jo el que vull saber ara són els resultats, ho torno a dir, eh? Perquè a mi que s'hi hagin adherit totes les entitats financeres..., el que vull és que les entitats financeres, i no en tinc constància –però és massa d'hora, massa d'hora–, trobin casos que encaixin de forma adient. Compte!, perquè està pensat no per a tothom, no *urbi et orbi*, sinó per a persones que es considerin excloses socialment, és a dir, que tots els membres de la família estiguin a l'atur, que representi el pagament de la quota hipotecària mensual més del 60 per cent dels ingressos del conjunt de la família, i no només això, sinó que, com habitualment o la gran majoria dels casos d'execució hipotecària tenen avaladors, els avaladors tam-

bé compleixin aquestes condicions. Aleshores, no em sembla malament, m'està molt bé, això, m'està molt bé; però, ho torno a dir, el que hem de veure és..., quan la comissió de control remeti, entitat per entitat, quin és el grau de compliment, aleshores podrem parlar amb més coneixement de causa, perquè, si no, serà purament, doncs, un real decret llei.

Nosaltres hem fet durant aquest any, òbviament..., no només hem fet informes: hem fet informes per actuar, i aleshores hem actuat en l'àmbit en què podem actuar. El mal està fet –el mal està fet–, i el que ens toca és mitjançar, i en això òbviament que les pròpies entitats també, doncs, es predisposen; s'hi predisposen perquè abans d'aguantar la cartera immobiliària, que a més a més ara les dotacions per provisions a què els obliga el Banc d'Espanya són enormes, amb una pressió tremenda, amb una situació de marges estrets, doncs, s'hi predisposen i hi hem mitjançat. No només nosaltres, no només l'Agència Catalana del Consum: a l'oficina Ofideute, del Departament de Territori i Sostenibilitat, milers de famílies han tingut per aquí una via de solució; i també ajuntaments –i també ajuntaments.

Ara, la qüestió és què cal fer perquè això no torni a passar. I és per això que tenim aquest avantprojecte de llei ja molt avançat, que el que pretén és prevenir, perquè el problema és aquest, prevenir el sobreendeutament. Per una vegada el problema està..., les solucions són complicades, i ja li he dit les conseqüències de la dació en pagament. En una intervenció brillant del diputat senyor Pere Macias en relació amb aquest real decret llei que vostè esmenta, ja feia una anàlisi d'aquestes qüestions, i una d'elles és les conseqüències d'estendre la dació en pagament, que sembla, doncs, sí, molt maco, un miratge, d'entrada, però després podria malmetre el crèdit hipotecari en el futur. I hem de pensar no només en els d'ara, sinó en els joves, que hauran d'accedir, si volen, a l'accés a l'habitatge, i no tenen el 50 per cent del valor de l'habitatge estalviat.

Aquest avantprojecte. Aquest avantprojecte el que pretén és prevenir, impulsar la prevenció i la mediació, perquè ho tractem des de les competències a la Generalitat de consum; augmentar les garanties –aquí tenen un paper molt important els notaris–; advertir molt clarament des del primer moment de les conseqüències en cas d'impagament, en la fase precontractual i al llarg de tot l'iter contractual; clarament assenyalar, per part de l'entitat que presta... –també els notaris–, els riscos reals, i evitar clàusules abusives. I així, doncs, per exemple, establim tota una sèrie de modificacions legals de diferents articles del Codi de consum, que afecten tant els prestataris, els avaladors, els tercers, perquè rebin amb antelació suficient obligatòriament, per part dels notaris, que tenen un paper addicional molt important aquí, tot tipus d'informació, facilitar l'escriptura pública, com he dit, conseqüències d'aquest contracte hipotecari que fan. En casos d'execució hipotecària, impulsar tots els procediments de mediació previs a qualsevol altre procediment judicial; mirar de conservar la propietat de l'habitatge i, subsidiàriament, la possibilitat de mantenir-ne l'ús i gaudi; mirar que s'adhereixin a l'ar-

bitratge de consum tots els préstecs hipotecaris sobre habitatge; evitar –ja ho he dit– clàusules abusives, mirant que el tipus d'interès de demora –això ho inclou el real decret llei– sigui com a màxim el..., superior a dues vegades i mitja l'interès legal del diner.

S'estableix també tot el tema de lliurar, amb suport durador i accessible i a les pàgines web, tota aquesta informació; transferència a tot tipus de comissions, de tal manera que estigui en coneixement del prestatari, al tauler d'anuncis, a les pàgines web, en documents... Tota la publicitat que es faci dels crèdits i préstecs hipotecaris no pot aixecar expectatives sobre la disponibilitat; no hi han d'haver qüestions enganyoses ni coses que puguin confondre per part d'això, i que permetin comparar crèdits hipotecaris. Tota la qüestió del tipus d'interès, amb taxes anuals equivalents mitjançant un exemple representatiu; advertiments del risc de perdre l'habitatge; informació amb antelació mínima de deu dies naturals, tota la qüestió... El dret de la persona a escollir notari, a escollir l'empresa de taxació; no la hi pot imposar el banc.

Clarament, per tant, tota una sèrie de qüestions que permetran... Els contractes hipotecaris en divisa també estan regulats; tots els índexs de referència, s'haurà de facilitar l'evolució de l'índex de referència durant els vint anys precedents al contracte. L'entitat –acabo, senyora presidenta– haurà d'avaluar la solvència de la persona i comprovar que efectivament, com passa amb el Mifid, està ben informada del que signa. I el notari, com dic, ha de facilitar l'escriptura i tenir tres dies, el consumidor, o en aquest cas el prestatari, per entendre-ho.

Per tant, pensem que, amb tota aquesta acció de mediació que ja estem fent i de prevenció de cara al futur, evitarem les conseqüències tan desgraciades del sobreendeutament.

Senyora presidenta, senyor diputat...

La presidenta

Atès que la interpellació que és la número 11 ha estat posposada, passem ara al punt tretzè, que és la interpellació sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions i sectors regulats.

Interpellació

al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions i sectors regulats (tram. 300-00140/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller Mena, la gent que ens acompanya avui també de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions... Aquesta és una interpellació que té una voluntat

clara i explícita: és poder anar de la forma més ràpida possible a la moció.

Per què diem això? Diem això, conseller Mena, perquè en el Consell de Ministres del 17 de febrer, el Govern espanyol anunciava una nova llei, una llei de mercats i de competència, que el que tenia com a objectiu era l'eliminació de dos òrgans reguladors: el Consell Nacional de l'Energia i el Consell del Mercat de les Telecomunicacions.

Això, que pot semblar *a priori*, doncs, una voluntat de simplificació, el que comportarà és una sensació propera al caos en l'àmbit de la liberalització dels mercats, perquè pel que ha optat el Govern espanyol és per eliminar dos òrgans reguladors que s'autofinançaven per les seves pròpies taxes, les taxes en l'àmbit de l'energia i l'àmbit de les telecomunicacions, que no costaven ni un euro al Govern espanyol i que tenien una funció molt clara: evitar situacions de domini en aquests mercats, en el de les telecomunicacions i el de l'energia, i, en definitiva, garantir que tots els actors en aquest sector, en el sector concret que parlem avui, que és el de les telecomunicacions, poguessin tindre les mateixes oportunitats, a banda de defensar els criteris dels consumidors.

No li descobriré, senyor Mena, avui quina és la funció d'un òrgan regulador, ja ho sap perfectament vostè. Però amb aquesta llei el que fa el Govern espanyol, el Govern del Partit Popular, és acabar, en definitiva, amb el lliure mercat, perquè no només fa això, no només ho unifica en un sol òrgan regulador, amén que no ho fa amb la Comissió Nacional del Mercat de Valors, no només ho fa, sinó que la forma d'escollir els consellers ja no serà per una majoria qualificada al Congrés dels Diputats, sinó que seran, en definitiva, escollits a dit pel ministeri i ratificats –per dir-ho d'alguna manera– pel Congrés dels Diputats per una majoria absoluta. Aquest és l'esborrany de l'avantprojecte que ha presentat el Govern del Partit Popular.

Això, que ja és prou greu per a una economia com la catalana..., és greu perquè nosaltres som els primers a qui ens interessa un mercat obert i un mercat de lliure competència, lluny de l'entramat que algunes corporacions tenen instal·lat a Madrid. Perquè vostè sap perfectament que a l'entorn dels òrgans reguladors neixen consultores, neixen despatxos, neixen assessories, que creen més dimensió a aquest propi mercat, i això, doncs, en definitiva, es concentra sempre a Madrid, guanyant múscul. Lluny d'això, el que acaba comportant aquesta modificació que vol fer el Govern espanyol és que les decisions estratègiques en àmbits com l'energia... Tots recordarem decisions que s'han pres o debats que s'han pres, més que decisions, com va ser l'OPA de Gas Natural a Iberdrola en el seu moment, i després una OPA a Endesa, que van ser fallides les dues, eh?, i que haurien convertit Gas Natural, amb matriu catalana, en un gegant europeu a nivell de l'energia. I va ser aquell clam que feia el senyor Pizarro amb la Constitució a la mà, que tots recordarem, que deia: «Abans alemanya que catalana», quan es referia a la companyia Endesa..., que, per cert, el 40 per cent del mercat d'Endesa està a Catalunya, val la pena recordar-ho. Doncs, aquests òrgans reguladors, que ja

de per si estaven prou intervinguts i prou controlats pels interessos del centralisme madrileny..., ara ja serà definitivament un cop d'estat, com diem nosaltres, perquè serà el Ministeri d'Economia qui decidirà qui són els consellers, quines seran les seves funcions i quina és la seva agenda.

Això ja és prou greu per a l'economia catalana. Però aquesta decisió que ha pres el Govern del Partit Popular té una altra conseqüència per a nosaltres, que és que en aquesta mateixa cambra, l'any 2001, es va votar, el febrer del 2001, una resolució, en un debat com el que tenim en aquests moments, substanciant un debat com el d'avui, en la qual es demanava per part de tots els grups d'aquesta cambra que la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions es traslladés a Barcelona, com han fet alguns altres països de tradició federal, que descentralitzen, eh?, i desconcentren tot el que són els organismes reguladors. Aquesta petició de l'any 2001 la van votar tots els grups que hi havia en aquells moments en aquesta cambra, inclòs el Grup Popular, que avui és, en definitiva, qui ha aixecat l'espasa de Dàmocles contra la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a la ciutat de Barcelona.

Fruit d'aquesta moció, aquest debat va anar fent via, i finalment va ser un acord entre el Govern català i el Govern espanyol, entre el senyor Pasqual Maragall i el senyor Rodríguez Zapatero..., van aconseguir, doncs, que la seu de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions es situés a Barcelona, inicialment a la Torre Mapfre, i després en un local, un edifici singular, el 22@. Això representa que a Barcelona en aquests moments, a partir d'aquesta decisió, s'hi concentra coneixement, s'hi concentra expertesa, s'hi concentren consultores, s'hi concentren despatxos, i és allò a què es refereix sovint el Govern –i, evidentment, altres grups d'aquesta cambra– quan parlem de «coneixement amb valor afegit» i parlem de «nova economia». És exactament d'això de què parlem.

I, per tant, estem parlant no només dels més de cent trenta treballadors qualificats que hi han a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Barcelona: estem parlant d'advocats, estem parlant d'economistes, estem parlant d'enginyers, estem parlant de persones molt qualificades, just en el moment que ens queixem perquè hi ha una fuga de cervells en aquest país fruit de l'atur, eh?, que a conseqüència de l'atur molta gent ha de sortir fora del nostre país buscant un futur millor.

Per tant, en aquest sentit, la conseqüència del canvi normatiu que fa el Govern espanyol té conseqüències per a Barcelona. I, per tant, això no és –i permeti que li ho digui– no és un desig que va tenir en el seu moment un govern, l'anterior Govern de Catalunya, sinó que va ser fruit fins i tot d'una reflexió que es va fer, com li deia, el 2001 en aquesta cambra.

No només això; és a dir, el que comporta la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Barcelona és una agenda, cada any, d'esdeveniments, de trobades que aporten valor afegit al nostre coneixement en l'àmbit de les telecomunicacions, en l'àmbit tecnològic, i que, en definitiva, el que comporten és moltes persones que veuen en Barcelona un punt de referèn-

cia internacional en l'àmbit de les telecomunicacions: des del Mobile World Congress, que, evidentment, doncs, relliga tot aquest posicionament de la ciutat de Barcelona, és a dir, la capital de Catalunya, en l'àmbit de les telecomunicacions, fins a elements també que ens interessin, com la BEREC-Regulatel, que es fa a Barcelona i que això comporta també que Barcelona estigui situada en el mapa en l'àmbit de les telecomunicacions.

Hi ha una llista llarga del que ha comportat l'activitat organitzada per la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Barcelona. Estem parlant d'una agenda molt important i que fa que situï, com li deia, senyor conseller, Barcelona en el mapa, perquè el Mobile és molt important, ara estem vivint Alimentària, però és que entre Mobile i Alimentària, que són transcendents per a la nostra societat i per al nostre país, per a Catalunya, doncs, hi ha molta activitat que sovint passa desapercebuda pels grans mitjans, però no pas pel sector en aquest àmbit concret que parlem, de les telecomunicacions.

Senyor conseller, no hem sentit una veu clara, contundent, per part del Govern de Catalunya a l'hora de posicionar que Barcelona, que la ciutat de Barcelona, la capital de Catalunya, retingui aquest organisme. És veritat que se'n podrà dir que, amb el canvi normatiu que està fent el Govern espanyol, el Govern català té poc a fer-hi. Però després a la rèplica veurà que en aquest posicionament podem fer coses; malgrat la desgràcia, podem fer coses. Ja li dic que nosaltres no som partidaris de tal com el Govern espanyol està intentant reorientar, eh?, la liberalització dels mercats. Nosaltres no en som partidaris, perquè al que anem és a un major control per part del Govern de l'Estat i a un nivell de centralisme molt superior al que hem viscut fins ara. Però, malgrat això, hi ha solucions. El que nosaltres no hem sentit, senyor Mena, senyor conseller, és una veu clara, diàfana, del seu Govern dient: «Escolti, defensarem que Barcelona segueixi sent el punt de referència, en el mercat i en la regulació de les telecomunicacions i en els aspectes tecnològics que el conformen, de l'àmbit estatal.» No ho hem escoltat.

Tinc la sensació i tenim la sensació des del nostre grup parlamentari que per vostès això era, doncs, aquesta mena de sessió, que era molt important, era una mena d'obra que va aconseguir l'anterior Govern i que vostès no se n'han fet responsables. I, com li he dit perfectament, l'any 2001 en aquesta cambra, senyor Mena, tots els grups, des de Convergència i Unió, el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa, el Grup d'Esquerra i el Grup Popular, varen votar favorablement perquè aquesta seu, aquest organisme tan important, vingués a casa nostra i tingués des de casa nostra el seu centre de treball i de decisió.

Va ser difícil als inicis, perquè hi va haver una resistència atroç per part del centralisme que això fos a Barcelona. Ara ens ho volen tornar a prendre, ara ens ho volen manllevar, eh?, Madrid considera que té tot el dret a rescabalar-se'n; és com actuen sempre. Però nosaltres li demanem, senyor conseller, que tingui dues actituds. Una de clara: com poden afectar, li estem preguntant, els canvis normatius que vol fer el Govern espanyol en el lliure mercat i a les empreses catalanes;

vostè sap perfectament, eh?, i la història la tenim acreditada, com es van comportar, tot i sent un sistema regulador més obert que el que vindrà ara amb el tema d'Iberdrola, amb el tema del cas d'Endesa, quan Gas Natural va voler fer una OPA. I en segon lloc el que li demanem és què pensa fer el Govern, com pensa actuar el Govern per retenir el coneixement, els professionals, les persones, els esdeveniments, el centre de trobada que representa la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Barcelona.

Això és el que li preguntem en aquesta interpellació, perquè, conseller, estem patint descapitalització en aquest país. Cada cop que tenim una empresa aturada el que perdem és coneixement. Al darrere d'una empresa aturada o d'un sector estratègic que es perd hi ha persones, evidentment, hi ha drames humans, però sobretot hi ha una cosa pitjor per al país, que és la descapitalització del coneixement. I en un moment de competència internacional, de globalització, perdre coneixement és molt important. I el tancament o la residualització del que podria ser la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Catalunya, a Barcelona, és una pèrdua molt gran de coneixement. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, fixi-s'hi vostè –i acabo–, entre el debat sobre les Eurovegas i la pèrdua que significa avui perdre un coneixement com és el de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, hi ha una distància molt gran. No diem que aquest país no sigui turístic, i tant!, només faltaria! Però no ens podem permetre un luxe asiàtic –aquest sí–, que és perdre la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, la seva centralitat a Barcelona.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Molt honorable..., no, honorable no, il·lustre senyor diputat *(veus de fons)*..., ai, honorable –perdó–, exacte, també honorable –perdó–, miri, amb veu clara: el Govern i jo personalment tenim tot el compromís per no només defensar la situació, l'*statu quo* que tenim, és a dir, que la seu corporativa de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions segueixi a Barcelona, amb els canvis lògicament que s'hagin de produir, però que en essència es produeixi aquesta continuació, sinó que volem ampliar aquest traspuament a què vostè fa referència, que la presència d'un organisme regulador a Catalunya, en definitiva, a Barcelona concretament, al districte 22@, s'ampliï a tots els altres, i particularment, per exemple, acollint també a Catalunya, doncs, organismes d'arbitratge tecnològic internacional, per exemple. Perquè em sembla que així es respon al que és la dinàmica i la realitat del sector de telecomunicacions i de tecnologies de la informació. Per tant, la veu molt clara, molt clara que estem en aquesta línia.

És cert que fins ara ho estem parlant amb qui ho hem de parlar, i molt particularment amb els ministeris corresponents. Ja ho hem fet, i jo personalment, i tenim ara, en les properes dates, fins i tot amb algun director general competent en la matèria, doncs, reunions bilaterals no només a nivell de ministre, sinó també de secretari d'Estat i de director general. De fet, la darrera reunió del nostre director general amb el director general de Telecomunicacions i Societat de la Informació a Madrid, va ser fa... potser no arriba a una setmana.

Per què? Perquè, efectivament, discrepem de la decisió de tenir un únic regulador concentrat en aquesta comissió dita «nacional de competència i els mercats». Podríem entendre, com vostè ha dit, que hi hagués algunes decisions relatives a la simplificació; òbviament, si són raonables, són els primers a entendre-ho. Però és que és un model que fins i tot no resisteix un exercici comparatiu a escala europea, no el resisteix. Al si de la Unió Europea no hi ha cap model similar, hi ha models diferents d'aquells de què venim, d'agrupació, potser de telecomunicacions, del sector audiovisual; doncs, així succeeix amb alguns models reguladors. I, per exemple, no m'importaria que significés, aquesta modificació, una agrupació de l'àmbit de telecomunicacions i audiovisual i que seguí tenint la seu, aquest organisme, a Catalunya i a Barcelona. Molt bé, una modificació, veníem d'una situació prèvia, s'agrupa també audiovisual, o fins i tot, com algun país, postal i, molt bé, que vinguéss.

Pensi que el cas que podríem mirar de referent és un mer projecte, el cas d'Holanda. Per tant, això no està contrastat, no està testat. Més aviat el contrari; més aviat, per exemple, barrejar l'organisme regulador de la competència, una qüestió que és més transversal i *ex post*, amb organismes que han de ser reguladors sectorials, amb tot el coneixement i experiència que es requereixen per participar des d'una perspectiva *ex ante* i independent en la regulació dels operadors d'un sector, barrejar competència amb organismes reguladors sectorials, no veiem com això pot encaixar.

Vostè mateix ho ha dit: el nomenament dels consellers, més enllà que potser una reducció dels consellers podria ser acceptada per nosaltres..., però la fusió de tots els organismes, més competència i que els consellers al final siguin, d'alguna manera, induïts en el seu nomenament des del Govern... Sí que és veritat que passaran per una compareixença parlamentària, però, en qualsevol cas, no ens dóna, això, la confiança.

Volem organismes reguladors independents i que hi hagi control *ex ante*, per una raó: perquè estem parlant de sectors molt importants per al benestar dels ciutadans, que provenen normalment de situacions de monopoli, en alguns casos de monopoli públic, i, per tant, és requisit imprescindible que el regulador no pugui ser capturat. I vostè mateix ho ha dit també, i jo em sumo a aquestes paraules: és més fàcil capturar un ministeri que capturar un organisme regulador de persones de prestigi, independents i que fan control *ex ante*, vist des del benefici del conjunt de la societat. Òbviament que potser els operadors prefereixen –i així ho ha declarat algun president d'alguna gran corporació, d'algun

d'aquests sectors— control *ex post* i administratiu per part del ministeri; això està clar. Però nosaltres hem de pensar en la defensa del conjunt dels ciutadans i del progrés tecnològic, i tot això ve, com vostè molt bé ha dit, de la competència dels mercats; mercats que en molts masos són mercats en xarxa i en què, per tant, el desenvolupament dels principis competitius és complicat, hi insisteixo, venint d'allà on venim.

Però, és més, jo els faig preguntes als diferents ministres, perquè aquí hi ha el ministre d'Economia, de qui dependrà aquest macroorganisme regulador, però també el Ministeri d'Indústria, que captura competències molt importants, perquè en alguns casos no és que vagin d'un organisme regulador sectorial a un macroregulador: és que són capturades pel ministeri, com estem dient, eh?, per exemple, doncs, en el cas del Ministeri d'Indústria, en relació amb el que s'anomena «la funció 14», que permetia vetar operacions corporatives, determinades operacions corporatives, per part, en aquell cas, de la Comissió Nacional de l'Energia.

Però és que el que li plantejem, estava dient, és, per exemple: hi ha un principi europeu, i és que aquests organismes ara es financen a partir d'unes determinades bases; per exemple, d'unes taxes o d'unes aportacions que fan uns operadors, eh? Això és fonamental. Ara, què resulta? Que, per exemple, les operadores de telecomunicacions, amb l'aportació que fan, potser finançaran vés a saber què d'un altre sector? Això probablement no està dintre de l'*acquis communautaire*, dels principis comunitaris. Per tant, eh?, quan parlem, ja veiem que els mateixos ministeris alguns aspectes encara no els tenen ben acabats de collar, i ja veurem si Europa admet, per exemple, un punt com aquest: que aportacions d'operadors diferents, de diferents sectors, vagin a finançar, potser creuadament, organismes o, fins i tot, activitats del ministeri. Això, òbviament, no podrà ser, de cap de les maneres.

Fixin-se que la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions o l'organisme que el substitueixi perd competències tan bàsiques —ho diu la mateixa Comissió del Mercat de les Telecomunicacions en l'informe que ha elaborat, de resposta a la creació d'aquest macroregulador—, perdria competències tan importants —o serien substituïdes pel Ministeri d'Indústria— com per exemple —perquè allà és on està ubicada la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions, el senyor Víctor Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín—, l'assumpció de competències tan bàsiques com portabilitat, canvi de companyia conservant-ne el número, l'assignació de numeració, el registre d'operadors, el servei universal, la resolució de conflictes entre operadors... Això consta en l'avantprojecte de la llei de creació d'aquesta Comissió Nacional de Mercats i de la Competència.

En aquest informe, que és molt clarivident i dur, de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions —no sé qui l'ha escrit, però hi toca—, ho posa molt clar, no? L'única gran competència que conservaria la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions és l'anàlisi de mercats, és a dir, un estudi periòdic, cada tres anys, per vigilar el funcionament correcte i de competència dels diferents segments: mòbil, fix, internet, etcètera. Però perdria potestat en coses com la resolució de con-

flictes entre companyies, tret del cas que una fos considerada operació dominant. Per tant, trasllada no només al macroregulador, sinó a l'executiu —i això és una contradicció en termes—, capacitats reguladores. I no només en l'àmbit de telecomunicacions; també, hi insisteixo, en l'àmbit de l'energia i de tants altres.

Bé. No cal que abundi que un país com Catalunya, que ha aconseguit, en competència amb Alemanya, amb Itàlia, amb França, que siguem seu del que és la Mobile World Capital, amb totes les conseqüències que això té —ara ja s'ha creat la Barcelona Mobile World Capital Foundation, i això desplegarà una gran quantitat d'efectes, d'atracció d'empreses, d'atracció d'organismes reguladors internacionals d'arbitratge, etcètera—, crec que és el candidat ideal per tenir la seu del que seria l'àmbit regulador independent, *ex ante*, en matèria de telecomunicacions; i, si hi vol afegir l'audiovisual i algun més, no direm que no —no direm que no.

Però, escolti —i potser això ho deixarem per a la rèplica—, això només és, si ho vol dir, un primer plat. Perquè, si vol, li comento quines negociacions estem portant en matèria, per exemple, de comerç interior, de comerç internacional —tinc una carta del senyor De Guindos que diu que la xarxa del centre de promoció de negocis, d'ACCIO, s'ha de desmantellar. O, per exemple, si vol li explico fins i tot anècdotes divertides de la meua estada recent a Moscou amb relació a la presència diferenciada del Centre de Promoció Turística que Catalunya té a Moscou des de fa gairebé vint anys i que ha convertit Catalunya en la primera destinació turística de la Federació Russa, d'Ucraïna, d'alguns països d'aquells indrets.

Senyora presidenta...

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats... Vostè, senyor conseller, em parlava del model, no?, que és un model que ara en deia «sense precedents a Europa», perquè, com bé assenyalava vostè, a Holanda està en tràmit un model similar i té substancials diferències amb el que proposa el Consell de Ministres. Però, miri, jo li ho explicaré: el model no l'ha el Govern del Partit Popular, l'ha fet una consultora, eh?, que és Price, l'ha fet a les ordres de Telefónica, que és qui ha pagat l'informe. Aquest és el concepte del mercat lliure que té el Partit Popular, eh?, aquest és el fals liberalisme que té el Partit Popular. És a dir, una companyia que té un règim de monopoli que es diu Telefónica —amb seu a Madrid, evidentment, només faltaria—, que decideix que a una consultora li encarrega —pagant, evidentment— un informe de com s'han de retornar les competències als ministeris. I això és el que ha passat. I això només ho podem definir d'una manera, i és un cop d'estat al lliure mercat. I això tindrà conseqüències per a les empreses catalanes. Perquè..., o no tenim memòria, com deia jo abans, en la

meva intervenció, del que va acabar passant quan una companyia com Gas Natural va intentar, primer amb Iberdrola i després amb Endesa, d'infausta memòria...? Aquest és el Partit Popular que governa.

I tot ve perquè vostè sap perfectament que un dels arguments a què s'agafava el Consell de Ministres..., i la seva portaveu, la senyora Soraya, doncs, deia ben clar que, escolti, hi ha hagut contradiccions entre dic-tàmens que ha fet la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, que després el mercat de la competència ha invalidat o ha dit el contrari. Però això sap vostè que és un problema que ha de resoldre el Govern i hi ha formes de solucionar-ho, però no diluint o des-muntant, eh?, o, en definitiva, destrossant el que era un model que havia de ser millorable, que era millorable, però que, en definitiva, el que fa és adulterar les regles del mercat.

Perquè, senyor Mena, això té una conseqüència letal per a Catalunya. Si ja a hores d'ara moltes de les empreses que tenien la seu a Catalunya tenien tots els elements per anar-se'n a Madrid, perquè allí és on hi ha el favor ministerial, ara aquest favor ministerial, aquest capitalisme del BOE, eh? –si se'm permet dir-ho–, aquest capitalisme castís, que és el capitalisme que preconitzen a Madrid, doncs, ara es veu reforçat amb aquesta decisió. Això és el capitalisme que no es basa en la competència, no es basa en la llibertat, es basa en el BOE, és el capitalisme d'estat. I aquí el que tenim és una aposta clara i contundent per aquest model.

Vostè està en converses amb el ministeri, diu. Molt bé, d'acord, perfecte, és el que ha de fer. Però aquí li presentarem una moció –ja li ho avanço ara, i espero que tingui el suport de tots els grups de la cambra, en consonància amb el que vam fer el 2001– no tant contra la llei, sinó del que hem d'intentar fer per salvaguardar el coneixement a Barcelona, en aquest cas concret. I el que li demanarem és una moció en la qual si... De fet, en la nova llei hem de treballar perquè com a mínim hi hagi una direcció general de telecomunicacions que tingui la seu a Barcelona. I això ha de comportar que els consellers siguin especialitzats, perquè és gairebé impossible que un organisme que aplegui energia, telecomunicacions..., però, escolti, que no, que hi ha el postal i l'audiovisual, eh?, i el ferroviari i, a més a més, el de mercat de valors i, a més a més, la competència... És impossible que amb el seu nombre de consellers, que, a més a més, volen reduir, tingui persones especialitzades en cada àmbit.

Què comportarà, aquesta sensació de buit de poder? Doncs, més poder per al ministeri. Què ens interessa, a nosaltres? Que Barcelona, la capital de Catalunya, sigui la seu d'una direcció general de telecomunicacions que arrelli i mantingui el personal amb alt coneixement, amb molta preparació, que tenim a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, i que dels consellers n'hi hagin dos o tres, els que siguin, especialitzats en l'àmbit de les telecomunicacions, i que hagin d'operar des de Barcelona. Això és el que ens interessa.

Miri, la resta..., escolti, els governs passen i canvien, eh?, i les tendències van, però com a mínim hem d'in-

tentar no perdre coneixement. Aquesta llei segurament, doncs, el dia que hi hagi un altre govern –o no, ja ho veurem– la canviarà. Però el que no podem permetre'ns és perdre anys de l'esforç que s'ha fet a Barcelona, de les persones que han pogut seguir treballant i que han fet de Barcelona, com li deia, un punt de referència internacional.

Perquè són 137 llocs de treball altament qualificats, a banda dels consellers. Però és molt més que tot això –jo li ho assenyalava abans–: és l'agenda; és posar Barcelona al mapa en l'àmbit de les telecomunicacions; és garantir que hi hagi una lliure competència i que tinguem coneixement des de Barcelona, que les empreses petites, mitjanes i grans que operen des de Barcelona puguin sentir-se també més a prop a l'hora de saber qui ho regula i com es regula. No favors, sinó informació. Perquè vostè sap perfectament que un dels problemes que tenen moltes empreses radicades a Catalunya és que no tenen el favor de la informació. No és que no tinguin el favor de les decisions aquestes del BOE a què ens referíem abans; és que no tenen ni el favor de la informació.

Per tant, senyor conseller, ja li avanço que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presentarà una resolució en la línia d'aquesta interpellació, defensant una postura unitària d'aquest Parlament, de suport al Govern a l'hora de negociar que Barcelona segueixi tenint tot el coneixement i el marge de decisió en l'àmbit de les telecomunicacions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Honorable senyor diputat, senyor Puigercós, penso que hem parlat clar; penso que ens podem posar raonablement d'acord amb aquesta moció subsegüent, perquè en l'essencial hem coincidit. És a dir, el model no és un model que sigui comparable a escala europea; és un model que fins i tot posa en risc el progrés tecnològic i el benestar dels clients o usuaris, com en vulgui dir, de molts d'aquests serveis –d'energia, de telecomunicacions, audiovisual, postal, del joc, aeroportuari i ferroviari, perquè, efectivament, són molts–, i fins i tot qüestions tan tècniques, com hem dit..., si hi han consellers competents en tants temes transversals, o el tema del finançament via les taxes o aportacions que fan aquestes empreses.

Però, escolti, jo ho dic per si amb la moció, doncs, vol anar molt més enllà, com que deia telecomunicacions i altres sectors regulats i tal..., a veure, de qüestions que estem parlant n'hi han moltes més –moltes més. Per exemple –i un tema que ja hem parlat aquí i que en tornarem a parlar–, doncs, a partir, és veritat, del dèficit tarifari que hi ha al sistema elèctric, tota una bateria de mesures que vol prendre el Ministeri d'Indústria..., va sortir un informe de la Comissió Nacional de l'Energia que sembla que el ministeri no hi coincidís, però,

en tot cas, que vol trastocar substancialment el sistema elèctric. Ei, compte!, el dèficit tarifari hi és, els 20.000 milions i escaig s'han d'absorbir. Però hi han maneres.

Ara ja en sabem una: el Decret llei 1/2012, sobre el tema del registre de preassignació del ministeri i la suspensió de les primes no renovables. Nosaltres creiem, aquí, que se n'hauria d'excloure la cogeneració, se n'hauria d'excloure aquí la biomassa, tant de purins i de residus urbans com de comarques que fan servir la biomassa per netejar els boscos, o, per exemple, el desenvolupament d'un projecte de recerca que no aporta res al dèficit tarifari, com el tema del projecte Zèfir, d'èlica *offshore* flotant a les costes de Tarragona.

Però hi han moltes més coses. Per exemple, una de les coses que el director general de Telecomunicacions de la Generalitat parlava ara fa..., ja ho dic, no fa una setmana –em sembla que va ser al final de la setmana passada–, doncs, tot el tema del segon dividend digital que vol impulsar el Ministeri d'Indústria abans del 2015, que és quan realment, a partir del marc europeu... A veure quines conseqüències té això, perquè pensi que això significa que els operadors de televisió han de renunciar a la meitat dels seus canals. I per evitar-los el cost del canvi de freqüències que hauria de produir-se, com he dit, abans del 2015, eh?, això pot afectar tota l'alta definició i les emissions en 3D. Aquí es planteja com una cosa tècnica, però això significa que la corporació, de la qual es parlava aquest matí aquí, podria perdre un dels Mux i, per tant, una reducció substancial. Bé, la corporació i, més que la corporació, televisions locals de Catalunya, que serien potser les primeres que rebrien en aquest sentit.

Aquestes llicències en alguns casos estan projectades molt més enllà de les dates que el ministeri ara vol fer servir. Clar, si s'han de desallotjar totes les freqüències i migrar a una altra part de l'espectre per donar pas... –i la raó, doncs, té sentit, perquè amb els *smart phones* i tal el tràfic de dades és molt important–, aquí podríem rebre pel camí, aquí podríem rebre, i això embolcallar-ho com una qüestió tècnica de fer espai... Concretament, això és des de la banda de freqüència 790 a 862; és a dir, els canals 61 a 69 s'han de desallotjar, per donar pas a les operadores de telecomunicacions. Bé, aquí podríem rebre i perdre, per tant, alguna bugada pel camí. Ho dic perquè, si ho vol afegir, aquesta és una qüestió que està a les beceroles, compte, que ho estem negociant, però aquí podríem rebre.

O, per exemple, el Tribunal Constitucional ja ha sentenciat que la competència en antenes mòbils pertany exclusivament a l'Estat. No dic que a vegades els ajuntaments o fins i tot el Govern de la Generalitat, doncs, no hagin tingut alguna agilitat, que és la que reclama ara el Tribunal Constitucional, que d'aquesta manera els entrebancs que diu que posa alguna comunitat autònoma... –es referia a una altra, no a Catalunya–, doncs, això. Però això és una competència que el Tribunal Constitucional diu que se'n vagi a l'Estat, tot el desplegament d'antenes mòbils al territori.

Per tant, podríem fer una llista. Li ho he dit, jo ara he anat a vendre Catalunya, turísticament parlant, a Rússia; em vaig entrevistar amb divuit «touroperadors»,

i al bell mig se'm va interpe'llar –no amablement, com aquí al Parlament– què feia allà. I li vaig dir que feia divuit anys que estàvem allà i que, a conseqüència de la bona feina feta per Catalunya fa divuit anys, Catalunya era la primera destinació turística –la primera destinació turística– dels russos. I volem seguir-ho sent, no volem fer passes enrere. I, quan se'm va dir que allò ho pagava aquell senyor amb els seus impostos, li vaig dir que els preguntés als empresaris que estaven allà des de fa divuit anys, lluitant per portar turistes als seus hotels i als seus apartaments, si aquells esforços, començant pel bitllet i l'estada a l'hotel, els pagava aquell senyor o els pagaven ells mateixos i, en definitiva, els catalans.

Per tant, penso que coincidim, i en la moció subsegüent espero, eh?, que traguem rèdits dels que tenim i dels que, a més, hem d'aconseguir.

Senyora presidenta...

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpe'llació al Govern sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 302-00117/09)

I comencem amb la Moció subsegüent a la interpe'llació al Govern sobre l'autogovern de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Encara que siguem pocs, començarem.

Jaume Bosch i Mestres

Molt bé. Doncs, gràcies, presidenta. Bé, aquesta és una moció sobre l'autogovern que crec que està situada estratègicament, situada estratègicament perquè demà hi ha una vaga general contra la reforma laboral i contra les retallades impulsades pel PP i Convergència i Unió, una vaga general a què el meu grup dóna suport, i alhora anima la població a participar-hi. Però també és una moció que es vota tres dies després de

finalitzar el congrés de Convergència Democràtica, un congrés que ha passat per damunt de molts dels principals problemes del país –la crisi, l'atur, els atacs als serveis públics i a l'estat del benestar– i que ha esdevingut un cant a un sobiranisme teòric, compatible, això sí, amb pactes amb el PP en tots els camps.

I la moció pretén comprovar si l'aposta per un camí més ferm per enfortir l'autogovern i el dret a decidir de Catalunya es veu o no mediatitzada per la necessitat d'obtenir suports parlamentaris del PP en aquest Parlament mentre Convergència i Unió dóna suport a les polítiques econòmiques del Partit Popular al Congrés dels Diputats. I tot això quan el PP anuncia una ofensiva recentralitzadora, que ja es percep, i el ministre De Guindos anuncia, ahir, que de pacte fiscal res de res fins que no superem la crisi econòmica.

La moció inclou dos aspectes diferents però relacionats. Un és l'oposició que sigui el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés qui presideixi la comissió bilateral i la resta de comissions mixtes que impliquen negociació amb l'Estat. El senyor Duran i Lleida no pertany al Govern, i l'Estatut diu que la comissió bilateral és de govern a govern, i per la seva tasca partidista no és la persona adient per exercir el càrrec de president de la comissió bilateral, i s'ha demostrat durant aquests quinze mesos, en què no té temps ni ganes d'exercir aquesta funció. El balanç dels quinze mesos és totalment negatiu: ni reunions ni traspassos. Volem veure avui amb quins suports polítics compta el senyor Duran per presidir la comissió bilateral. I l'únic que demanem és que el Govern simplement designi un dels seus membres com a nou president de la comissió bilateral.

El segon aspecte, l'impuls de l'autogovern. Vaig aclarir en la interpellació que no parlaria de pacte fiscal ni d'autodeterminació. Són dos objectius que estan en el futur més o menys immediat. Però avui volem que el Parlament es defineixi sobre el que calia fer l'any 2011 i no s'ha fet i sobre el que cal fer el 2012. La darrera vegada que el poble català va expressar lliurement la seva voluntat, al marge de les conteses electorals, va ser per donar un suport clar, indiscutible i majoritari a l'Estatut de 2006. És evident, després de la sentència del Tribunal Constitucional, que cal anar més enllà, però també és evident que aquest Parlament i el Govern tenen l'obligació d'exigir que es compleixi allò que el poble de Catalunya va decidir. I tenim la sensació que al Govern de Convergència i Unió li és molt més còmode parlar de pacte fiscal, transició nacional i estat propi sense data, però, en canvi, no incomodar el PP amb exigències immediates.

Bé, nosaltres avui el que plantejem són precisament algunes exigències immediates.

La primera seria acordar amb el conjunt de grups parlamentaris una estratègia per la defensa de l'autogovern i un pla de desplegament de l'Estatut que inclogui el llistat de projectes de llei que han de desplegar l'Estatut amb un calendari concret presentat al Parlament abans de dos mesos.

Proposem també defensar i ampliar les competències de la Generalitat davant els intents de recentralització

i de vulneració de competències que pugui impulsar el Govern de l'Estat i que ja ha anunciat.

També plantejem el desplegament de l'Estatut que correspon a l'Estat. Aquí després m'hi referiré, perquè hem acceptat una esmena de Convergència i Unió.

En quart lloc, exigim el pagament immediat, que en tot cas s'ha de fer efectiu en la seva totalitat l'any 2012, dels recursos econòmics que l'Estat deu a Catalunya derivats del Fons de competitivitat i de la disposició addicional tercera de l'Estatut. Veurem també cadascú què vota ara a l'hora de fer aquesta exigència.

També exigim una reunió de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat per tractar els temes pendents; demanem que es reunixi la part catalana de la Comissió Mixta de Transferències, i també demanem una reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya per aclarir la voluntat de la delegada del Govern central d'incrementar la presència de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional a Catalunya i analitzar si aquestes intencions posen en perill el model de seguretat definit per l'Estatut.

Volem també acordar amb el Govern central la participació de la Generalitat en diverses institucions que es deriven de l'Estatut. Aquí també acceptem una esmena de Convergència i Unió.

Volem que es negociï amb l'Estat la possibilitat que tots els ciutadans i ciutadanes es puguin dirigir a les institucions de l'Estat en català, gallec o basc.

I, finalment, impulsar la participació de la Generalitat a la UNESCO.

Pensem que és un programa que per algú pot ser de mínims, però és un programa que es deriva d'allò que el poble de Catalunya va votar, i que altres fites, com el pacte fiscal o el futur exercici del dret a decidir, no ens han tampoc d'evitar que avui reclamem allò que ens pertoca perquè ho va votar el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

De l'escó estant, presidenta. Quan va tenir lloc el Ple específic –segur que ho deu recordar, senyor Bosch– de la sentència de l'Estatut, el juliol de l'any 2010, això va ser pocs dies després de la manifestació del 10-J, ja vam dir, Esquerra, que a Catalunya hi havia molt de desgast, cansament i fatiga, fatiga per com havia acabat tot el procés estatutari, fatiga per la pugna per les inversions en infraestructures, fatiga per un nou acord de finançament que va costar Déu i ajuda. I sembla que continuem sent on érem. Volem recuperar les retallades de l'Estatut, com diu la seva moció, declarant, o reclamant, o bramant, o negociant un vot a uns pressupostos generals de l'Estat 2012 perquè paguin el que ens queda pendent de liquidar de la disposició addicional tercera del 2008 i del 2009, algun grup plantejant

de fer alguns retocs al model de finançament vigent dintre de la LOFCA per negociar-los quan toqui la revisió del model... Sembla que siguem on érem.

Per nosaltres, amb la sentència del Tribunal Constitucional es va acabar una etapa, i el 10-J va marcar el començament d'una altra sense límits per a aquesta legislatura.

«Som una nació. Nosaltres decidim», com recordava el senyor Herrera aquest matí en la sessió de control? D'acord. Doncs Esquerra decidim que no volem intentar repescar res del que va sentenciar el Tribunal Constitucional i que volem que Catalunya pugui decidir si vol un estat propi. I per això cal preguntar-li-ho, evidentment.

Esquerra hem presentat dues esmenes a la moció per tal que el Parlament pogués arribar a constatar això que Esquerra pensem i plantejem, que és que l'autogovern és inviable dins el marc de la Constitució espanyola i que aquesta inviabilitat la va ratificar la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, i per tal que el Parlament emplacés totes les forces polítiques en la línia del que Esquerra ja vam plantejar en aquell Ple específic de la sentència del Tribunal Constitucional: plantejar..., i treballar perquè aquesta legislatura el poble de Catalunya pugui votar en una consulta sobre si constituir-se en un estat independent o no.

I hem presentat una esmena perquè s'elimini de la moció, com a conseqüència d'això que deia, la demanda de restablir per mitjà de modificacions normatives i acords polítics amb el Partit Popular –que és qui va presentar el recurs que després va obtenir la sentència del Tribunal Constitucional, que no deixa de ser, en fi, una qüestió..., és com intentar negociar la política de natalitat amb el rei Herodes, a veure si ens entenem les parts de la sentència que el Tribunal Constitucional va anul·lar o reinterpretar restrictivament.

Per tant, si no s'accepten les dues esmenes d'Esquerra, no donarem suport al punt 1 de la moció, que demana un pla de desplegament de l'Estatut. I, per tant, presidenta, demanem votació separada del punt 1.a, i, per altra banda, del punt 1.b. Al punt 1.a hi votarem en contra si no s'accepta aquesta esmena de supressió, pel que he exposat. I l'1.b, que marca tenir una llista de projectes de llei pendants de desplegar i amb un calendari de presentació al Parlament, tot i que això no garanteix res, és una passa endavant; no ens hi oposarem, i per tant ens hi abstindrem. I donarem suport a la resta de la moció, que reclama eficiència, agilitat i diligència per part de la Generalitat davant del Govern de l'Estat per desbloquejar traspassos, per defensar competències i drets i per reclamar el pagament dels deutes pendants de l'Estat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Dolors Batalla.

Dolors Batalla i Nogués

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, senyor Bosch, diputats d'Iniciativa per Catalunya Verds, bé,

jo crec que tots hauríem d'intentar parlar més clar davant d'aquesta cambra, perquè crec que els catalans es mereixen que els parlem com a persones adultes i que els diguem les coses clares.

Avui vostès diuen que han presentat una moció sobre l'autogovern. I això potser és cert pel que fa al contingut del text, si bé jo els he de dir que crec que aquesta moció no té per objectiu polític millorar l'autogovern, sinó que aquesta moció no va d'autogovern. Això va d'una altra cosa. La seva moció sembla que vol aprofundir en l'autogovern, sembla que vol aprofundir a agilitzar el desplegament de l'Estatut i sembla que vol millorar també el sistema de finançament. Però en realitat la moció no vol aconseguir res de tot això. La seva moció jo penso que ha estat feta per erosionar el Govern. S'ha fet per intentar introduir i deixar, si era possible, Convergència i Unió en solitari. De fet, vostè mateix ha dit que es tractava de comprovar i de veure si allò que havíem dit en el Congrés o..., ara no sé quina esmena ha fet sobre comprovar. Perquè, de fet, això és un exercici tàctic, legítim, d'interès partidista, però que ni té a veure amb l'autogovern ni a fer un servei al país.

Perquè si aquesta moció de debò volgués millorar l'autogovern vostès haurien intentat fer algun esforç per arribar a algun acord amb Convergència i Unió, perquè hi havia possibilitat per a l'acord. Perquè, de fet, el Govern ja fa temps que impulsa bona part d'algunes de les mesures que vostès aquí proposen, i nosaltres sempre estarem a favor d'aprofundir en l'autogovern, sempre estarem a favor de vetllar pels traspassos pendants, sempre estarem a favor de millorar el sistema de finançament, sempre estarem a favor de convocar una comissió bilateral Generalitat-Estat o d'impulsar i promoure la participació de Catalunya a la UNESCO. O és que algú d'aquesta cambra pot pensar o creure's de debò que Convergència i Unió no està d'acord amb tot això?

També era possible perquè en aquest Parlament també hem aprovat una proposta de resolució, en aquest cas la Resolució 275/IX, durant el debat de política general, en què hi ha moltes coincidències amb algunes de les propostes que vostès ens fan. Fins i tot jo diria que algunes van més enllà del que vostès ara proposen. Per tant, hi podia haver un acord, i Convergència i Unió teníem voluntat de construir-lo.

És per això que els hem presentat tot un seguit d'esmenes, que si les llegeixen veuran que els canvis que els proposem pretenen fer viables les seves propostes introduint-hi més realisme, tant en les formes com en els terminis.

I ja els he dit que parlaria clar. Creiem que val la pena tocar de peus a terra i que calen menys exigències buides i estratègiques, i en canvi més compromís. I potser caldria reconèixer que el Govern ja impulsa moltes d'aquestes iniciatives. De fet, algunes de les esmenes que nosaltres els hem presentat van més enllà del que va anar mai l'anterior Govern, perquè el tripartit, del qual vostès van formar part, senyors i senyores d'Iniciativa, no va desenvolupar, tot i poder-ho fer, moltes de les mesures que ara ens proposen. O és que vostès van acordar juntament amb la resta de grups parlamentaris

una estratègia per defensar l'autogovern? O és que van planificar un pla de desplegament de l'Estatut? O és que, per exemple, van exigir convocar aleshores la Junta de Seguretat? Els he de recordar que la Junta de Seguretat no s'ha reunit des del març del 2009. O és que vostès van aconseguir reunir la Comissió Bilateral Estat-Generalitat? També els he de recordar que durant el 2010 no es va reunir ni una sola vegada, això que qui aleshores la presidia era el senyor Saura?

Perquè, és clar, vostès ara ens vénen amb rodes de premsa i diuen que volen la dimissió del senyor Duran i Lleida, que deixi de presidir algunes de les comissions bilaterals. I diuen, llegeixo literalment, eh?, literalment, són paraules seves: «A causa de l'escassa implicació i inactivitat.» I jo em pregunto: «I és que quan la presidia el senyor Saura no passava res si no es reunia durant tot el 2010?»

Mirin, precisament en aquest punt, en el punt 7 de la moció, on demanen que substituïm el senyor Josep Antoni Duran i Lleida, no ens podem posar d'acord. I ho reconeixem. Però en tots els altres sí. Per això hem intentat negociar. Però no ho hem aconseguit, i no ho hem aconseguit no perquè no en tinguéssim intenció o voluntat política, sinó perquè jo estic convençuda que no hi havia voluntat política per part seva. Perquè, com ja els he dit al començament, aquesta moció no és una moció en defensa de l'autogovern. És una moció que obeeix a una estratègia política, legítima, que Convergència i Unió no compartim, i estem convençuts que...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Batalla i Nogués

...vaig acabant, presidenta, no prenen pas fer un front comú per anar a defensar junts els interessos de Catalunya a Madrid.

Mirin, nosaltres ho hem intentat, hem intentat fer aquest acord. Però veig que vostès continuen intentant fer un front comú però a la contra. I em sap greu, perquè a més a més vostès, millor que ningú, ja haurien d'haver après, després de dos tripartits fallits, que això de fer grans acords a la contra no porta mai enlloc, perquè tot allò que s'intenta fer només per destruir i destruir en lloc de construir no va mai enlloc.

Per tant, nosaltres sí que hauríem volgut construir aquesta gran majoria, i en positiu, perquè no ho sabem fer d'una altra manera...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Batalla i Nogués

...i, per tant, a nosaltres ens trobaran sempre al costat d'una gran majoria, però en positiu, per defensar l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

En ares a la brevetat demanada per la presidència, em posicionaré a favor en general de la moció, perquè en comparteixo l'esperit en termes generals, perquè l'actitud del grup parlamentari proposant no és contradictòria a l'hora de demanar un finançament just per a Catalunya, més enllà que a Democràcia Catalana pensem que la via estatutària està esgotada.

Però, en qualsevol cas, votarem majoritàriament a favor de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López i Tena.

Alfons López i Tena

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. En ares de la brevetat, intervindré també des de l'escó per anunciar que votarem a favor d'aquesta moció, que em sembla una moció, jugant en el camp autonòmic, equilibrada, una moció que és digna de ser votada, però que té la mancança de demanar per..., quantíssimes vegades s'ha fet això en aquest Parlament? Quantíssimes vegades s'ha instat el Govern espanyol perquè complís l'Estatut anterior, el del 79, o l'Estatut actual del 2006? Quantes vegades s'han fet aquests intents? Quantes vegades es fan aquesta mena de brindis al sol? Per nosaltres no quedarà. És a dir, com més poder, més capacitat de decisió i més diners tingui Catalunya, menys poder, menys capacitat de decisió i menys diners tindrà Espanya.

Per tant, aquí els la votarem a favor, amb l'escepticisme de la manca absoluta de garanties i la manca absoluta, pels trenta anys que fa ja que ho fem, que això pugui funcionar. No va funcionar amb Felipe González, no va funcionar amb el Govern del PP anterior, amb Aznar, no va funcionar amb Zapatero, i amb aquest Govern, que té una actitud sistemàtica de persecució i genocidi del català, de la llengua catalana, i que per això va ser denunciat davant de la Comissió de Drets Humans de Nacions Unides, doncs, és un brindis al sol. En tot cas, els la votarem a favor sabent que això és com el que està sota la mesa de tortura demanant al que el tortura: «Per favor no em faci tant de mal.»

Moltes gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. En la mateixa línia que hem comentat en la sessió del matí, agrairia a la Mesa que tinguessin a bé reprovar determinades expressions, en aquest cas cap al Govern d'Espanya, que és el Govern també de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Com aquest matí, doncs, té vostè raó i la reprovem.

A continuació, té la paraula en nom del Subgrup Ciutadans l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Breument, diputats i diputades. Nosaltres votarem en contra d'aquesta moció, perquè l'únic que pretén és esquivar i no admetre d'una vegada per totes que hi ha una sentència del mes de juny del Tribunal Constitucional que diu quina part de l'Estatut de Catalunya és constitucional i quina part no ho és. I vostès, en comptes d'esquivar, fer la volta, cometre frau sobre l'Estatut, el que han de fer és aplicar la sentència, admetre-ho, modificar explícitament les lleis, que en aquest Parlament jo els recordo que treballem amb un text, un text d'Estatut, que és inconstitucional. I aprofito per demanar a la Mesa del Parlament que es modifiqui perquè, evidentment, tinguem les lleis de Catalunya adaptades a la sentència del Constitucional, com és lògic en qualsevol estat de dret. Per tant, nosaltres no hi estem a favor.

Respecte al punt desè, votarem separatament per un motiu, perquè vostès demanen que es pugui relacionar no només en català, diuen en basc i en gallec, amb els òrgans constitucionals i jurisdiccionals... Nosaltres, en aquest debat, que no estem en el Congrés dels Diputats..., creiem que és legítim parlar-ne i defensar-ho. Ara, el que ens costa un mica... No és que ens costi d'entendre; el que no entenem és que vostès, que estan a favor de crear protocols a la sanitat perquè s'entenguin amb gestos i no parlin mai en castellà entre els metges i les infermeres, vostès que estan a favor que hi hagin protocols perquè no es parli mai en castellà amb els nens al pati o amb els pares a les escoles, vostès, que defensen això, ens diuen que defensem el dret a adreçar-nos al Tribunal Suprem en català. Home!, no deixa de ser una paradoxa, no?, o una presa de pèl, segons com es miri.

Per tant, ens abstindrem en aquest punt, perquè estem d'acord que es pugui debatre en seu del Congrés dels Diputats com es pot fer una llei de llengües que reguli les relacions entre ciutadans i Administració, però evidentment aquesta llei de llengües haurà de contenir també el dret dels ciutadans de Catalunya a poder estudiar en les dues llengües –com diu la sentència, per cert, i vostès no hi fan referència–, el dret dels ciutadans de Catalunya que els atengui a la sanitat, a l'educació i en molts altres àmbits en aquelles llengües sense protocols absurds, com els que diuen que facin gestos per entendre's amb els ciutadans de Catalunya. L'important són els ciutadans i els serveis. L'import-

tant, en la sanitat, en l'educació, en altres àmbits, no és la llengua amb què es comuniquin amb els ciutadans.

Per tant, votarem en contra de la moció i demanarem vot separat del punt 10, en què ens abstindrem pel motiu que els he explicat d'incoherència i de debat legítim en seu del Congrés dels Diputats per modificar aquestes lleis i garantir tots –tots– els drets lingüístics a tot Espanya.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular amb relació a aquesta moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

En primer lloc, i crec que com a caràcter general, el que hem de fer és posicionar-nos sobre el gruix d'allò que presenta aquesta moció, que es presenta com a defensa de l'autogovern de Catalunya. I en aquest sentit dir que el Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya som favorables, i molt favorables, a l'autogovern de Catalunya i al desenvolupament de l'autogovern de Catalunya, i fins i tot al desenvolupament de l'Estatut del 2006. Això sí: l'Estatut amb els matisos que hi va introduir el Tribunal Constitucional en la seva sentència respecte d'aquesta qüestió. Per tant, favorables a l'autogovern, favorables al desenvolupament estatutari.

Ara bé, en el que no podem estar d'acord, i no ens hi trobaran, és a intentar a través d'una moció fer el salt a allò que el Tribunal Constitucional assenta com a doctrina respecte de l'Estatut.

Respecte d'aquesta qüestió, nosaltres estem convençuts, i així ho defensem i així ho hem anat defensant amb les nostres actuacions dia a dia, que la defensa de l'autogovern i la millora de l'autogovern no només passen per desenvolupar normes, fer lleis, instar que els altres facin lleis o instar que el Congrés dels Diputats faci lleis, sinó que la millora de l'autogovern de Catalunya també es demostra amb la millora de la gestió dels serveis i amb la millora dels serveis que perceben els ciutadans que són gestionats per la Generalitat de Catalunya. I aquí, el Govern, sobretot el Govern anterior, de què Iniciativa per Catalunya va formar part, va deixar molt, però que molt, a desitjar. I aquest és un aspecte important que no es té en compte ni en la interpe·llació ni en la moció.

En aquest moment, pel Partit Popular de Catalunya les prioritats són fonamentalment tres: reactivar l'economia per tal que hi pugui haver creixement econòmic i, per tant, hi pugui haver millores socials importants per a tots els ciutadans de Catalunya; la segona qüestió, ajudar els ciutadans que en aquest moment no troben en la societat el recolzament necessari i el suport necessari per poder tirar endavant les seves pròpies economies, i, en tercer lloc, nosaltres som capaços d'afirmar que se-

gurament les dues primeres qüestions no són capaces d'avançar si no és amb el pacte fiscal. Estem convençuts que segurament no és possible avançar en la reactivació econòmica i en l'ajut de les persones si no és a través del pacte fiscal. *(Pausa.)* Del pacte fiscal amb Europa, senyor Mòdol, del pacte fiscal amb Europa. Perquè aquí parlem d'un hipotètic pacte fiscal, o algú parla d'un hipotètic pacte fiscal, quan en realitat tenim un altre pacte fiscal per complir, que és el pacte fiscal que tenim amb Europa, que ens exigeix unes normes, que ens exigeix complir uns requisits i que tot sovint, especialment des de la bancada de l'esquerra del Parlament, s'ignoren, es minimitzen i s'obliden. Els pactes són per complir-los, i tenim un pacte fiscal, el pacte fiscal que tenim Catalunya i Espanya amb Europa, i aquest som incapaços de complir-lo. Doncs nosaltres som conscients que aquest és un pacte... Tots els pactes que es firmen són per complir-los, i aquest, per tant, és un pacte per complir.

No tinguin cap mena de dubte –perquè demà hi haurà una vaga general, i això no se'ns escapa a ningú, i en aquest sentit, doncs, també ens hi volem referir, en aquest marc del que és l'autogovern i en aquest marc del que és la gestió d'allò públic, ja sigui des de la Generalitat de Catalunya o des del Govern de l'Estat– que una part important de la responsabilitat d'aquesta vaga, a què fins i tot algun grup parlamentari s'ha apuntat, no per demà, ja avui mateix, és del seu Govern i també del Govern que hi ha hagut del Partit Socialista en el conjunt d'Espanya.

I vostès –i permeti'm aquí un element que jo crec que és important, perquè vostès ho materialitzen en la moció com si això fos una qüestió no sé si d'estat propi o no, però una qüestió de govern– parlen tot sovint de negociar amb Madrid. Però ens agradaria que ho puntualitzessin. Quan parlen de negociar-ho amb Madrid, parlen de negociar-ho amb l'alcalde de Madrid o parlen de negociar-ho amb la presidenta de la Comunitat de Madrid? Perquè ben bé no sabem exactament a què es refereixen vostès quan parlen de negociar amb Madrid. Però tinguin molt clar –tinguin molt clar– que per part del Govern de l'Estat, si és a això al que es refereixen, no hi ha cap mena de procés de recentralització. Hi ha una voluntat, que em sembla que és compartida per una part important del Govern de Catalunya, de millorar l'eficàcia i l'eficiència dels serveis públics, perquè aquesta, també, com els deia, és una forma de millorar l'autogovern i de millorar el servei públic. I han estat precisament consellers del Govern de Convergència i Unió els que han demanat retornar al Govern de l'Estat determinades competències. El conseller Recoder va demanar retornar la transferència de Rodalies, o el conseller Mas-Colell era el que proposava la idea d'aplicar els «hisabons».

Nosaltres estem convençuts que la relació...

La presidenta

Senyor diputat, hauria d'acabar.

Santi Rodríguez i Serra

Acabo ja, senyora presidenta. Nosaltres estem convençuts que la relació entre el Govern de Catalunya i el

Govern de l'Estat passa per la lleialtat, passa per una lleialtat institucional, i hi feia referència la vicepresidenta aquest dematí en una intervenció seva..., en la interpellació que va fer el Grup d'Iniciativa..., lleialtat institucional, però també lleialtat amb les normes i amb les lleis. I és en el marc d'aquesta lleialtat que no hi caben ni transicions nacionals ni estats propis.

Per tant, per deixar clar el posicionament del Grup Parlamentari Popular, votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Breument, per posicionar-nos respecte a aquesta moció. Votarem a favor de tota la moció en els termes amb què ha estat plantejada per deixar clar el nostre missatge.

En els temps que corren, que efectivament són temps de recentralització, no es poden llegir d'altra manera –i la primera mostra crec que en altres termes la tenim amb la decisió de buidar un edifici que tenim aquí al costat, a la plaça de les Glòries, per tornar-lo cap a Madrid, que en parlàvem aquest matí, també això és recentralització–, en els temps que corren, l'únic camí possible és el de la defensa clara i amb tota la convicció de l'Estatut. I això és el que planteja, ho entenem i ho llegim així, la moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En aquests temps cal sobretot lideratge, lideratge del Govern, que és el que entenc que reclama la moció que es presenta avui, i responsabilitat, responsabilitat per no pagar els peatges que no ens podem permetre de pagar com a país. Per tant, i perquè això sigui així, el que no es pot fer és un discurs el cap de setmana i un altre entre setmana.

Nosaltres, amb aquestes consideracions, evidentment, votarem a favor de tota la moció.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Primer una puntualització al senyor Sant Rodríguez: enlloc la moció parla de «Madrid»; parla sempre de «Govern de l'Estat». És una cosa que la tinc bastant clara, senyor Rodríguez.

Una altra cosa. Respectem, evidentment, els grups que creuen que hem entrat en una altra etapa. Nosaltres també hoensem. Després de la sentència del Tribunal Constitucional, hem entrat en una altra etapa. Ara bé, això no vol dir que el Govern de la Generalitat

no tingui l'obligació de complir tot allò que es desprèn de l'Estatut que va votar el poble de Catalunya. I nosaltres tenim la sensació, i per això hem presentat la moció, que al Govern de Convergència i Unió li és molt més còmode parlar del futur pacte fiscal –però les conclusions de moment no entren aquí, i per tant ens n'anirem a final de la legislatura– o parlar d'estat propi no se sap quan que començar a discutir amb el Govern del PP moltes de les coses que avui hauríem d'estar discutint que són fruit de l'Estatut que va aprovar el poble de Catalunya.

La senyora Batalla ens diu: «Oh!, vostès són uns intransigents que no han acceptat les esmenes.» Home, li hem acceptat dues esmenes. Normalment són dues més de les que normalment vostès ens accepten quan nosaltres presentem coses, eh? (*rialles*), perquè normalment no ens n'accepten mai cap. Els n'hem acceptat dues que són bastant significatives –són bastant significatives–, perquè marquen uns terminis més amplis dels que dèiem nosaltres per negociar amb l'Estat les lleis que s'han de modificar, i també la incorporació de la Generalitat a determinats organismes de l'Estat.

Ara, les altres esmenes, per què no les hi hem acceptat? I per això feia referència al congrés d'aquest cap de setmana de Convergència Democràtica, perquè després d'aixecar la senyera en el congrés, ara ens demanen tranquil·litat i pausa a l'hora d'exigir al Govern de l'Estat... I, quan diem uns determinats mesos, vostès ens diuen: «més enllà, més enllà». I, quan diem un front comú per exigir quines lleis s'han de desplegar per desplegar l'Estatut d'autonomia, ens diuen: «fer un estudi» –això és la seva esmena– «per analitzar quines són les lleis que s'han de modificar». Però si això ja està fet, si això ho va fer l'Institut d'Estudis Autonòmics fa molts mesos; ho tenim perfectament delimitat. El que cal és que, en tot cas, els projectes de llei que se'n deriven entrin en aquesta cambra, no que tornem a fer un altre estudi.

O quan ens diuen, per sorpresa nostra –tot i que entenem el perquè–, una de les seves esmenes és que quan diem que els ciutadans i ciutadanes de l'Estat es puguin adreçar a les institucions de l'Estat en català, en basc o en gallec, ens demanen suprimir «basc» i «gallec». Entenc que aquest Parlament té competències, lògicament, sobre el català, però aquest Parlament s'ha pronunciat infinitat de vegades sobre exigències a l'Estat per definir el caràcter plurilingüístic i plurinacional de l'Estat. I vostès, si no ens ho voten, votaran en contra de defensar que la gent pugui dirigir-s'hi en català, gallec i basc.

I, miri, última cosa. Vostè ens ha dot que vostès construeixen majories; ha escoltat perfectament les intervencions dels diversos portaveus. Si avui no ens voten bona part d'aquestes propostes, amb qui faran majoria vostès és amb el Partit Popular i amb Ciutadans. Analitzi amb qui prefereixen vostès fer majories.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, gràcies, presidenta. Demanaríem votació separada en dos blocs: per una banda, l'1, 5, 6, 7 i 8 –1, 5, 6, 7 i 8–, i per l'altra, el 2, 3, 4, 9, 10 i 11.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passarem a votar la moció, que és..., la moció amb els onze punts, tenint en compte que s'han substituït els punts 3 i 9 amb les esmenes 3 i 9 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Passarem a votar, en primer lloc, el punt 1.a i el punt... L'1.a –el punt 1.a.

Per tant, comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 85 en contra i 1 abstenció.

Passem a votar el punt 1.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 78 en contra i 10 abstencions.

Passem ara a votar el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 en contra.

Passem a votar ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 78 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar els punts 2, 3, 9, 10 i 11 –2, 3, 9, 10 i 11.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 110 vots a favor i 19 en contra.

I votem ara els punts 5, 6 i 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 51 vots a favor i 77 en contra.

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari... (*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, crec que des de la tribuna havia demanat explícitament el vot del punt número 10 per separat, i ho he dit i ho he explicat durant la mitja intervenció; per tant... El punt número 10 per separat. Si no s'ha produït i no es pot fer, com a mínim que consti en acta que volíem el punt número 10..., i la nostra posició l'hem deixat clara.

La presidenta

Té tota la raó, però se m'ha passat.

Albert Rivera Díaz

Bé, si pot fer constar en acta que Ciutadans s'abstenia en aquesta votació, li ho agrairé.

La presidenta

Que consti. Sí, sí, ho sento.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accessibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00118/09)

La moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

(Remor de veus. Pausa.)

Ja pot començar, senyor Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Bé, gràcies, presidenta. Molt breument, perquè la moció que presentem avui és conseqüència de la interpel·lació de l'últim dia i tots els arguments que fèiem ja els donem per fets. Perquè el sistema de salut de Catalunya disposi d'uns serveis de qualitat, és necessari que el Govern garanteixi els nivells d'accessibilitat, i aquest és el sentit de la nostra moció, perquè ni la crisi ni el dèficit poden justificar la pèrdua de garanties pel que fa als drets de salut. Cal abordar la crisi, dèiem, recuperant, però, el sistema de salut com a fons de cohesió social i que sigui realment útil per a reforçar el capital «salut» dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Hem d'aconseguir articular molt millor els centres de salut i hospitals, i també les organitzacions.

I aquest és el sentit de la nostra moció que avui presentem i que ja dono per defensada.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell. *(Remor de veus.)*

Senyor Josep Vendrell...

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* El debat d'aquesta moció, a la qual donem suport...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. *(Pausa.)* D'acord, comenci.

Josep Vendrell Gardeñes

El debat d'aquesta moció, a la qual donem suport, arriba en un moment molt oportú: fa uns dies el Departament de Salut va donar a conèixer els resultats de l'atenció sanitària a Catalunya, i no sé què és més alarmant si les dades sobre les llistes d'espera o l'actitud cofoista del departament i del conseller. El titular del comunicat de premsa del Departament de Salut deia: «Salut ha mantingut la qualitat i l'equitat dels serveis sanitaris durant l'any 2012.» Com es pot dir que s'ha mantingut la qualitat quan les llistes d'espera s'han incrementat un 43 per cent, de 56.000 a 80.000 persones, i s'han realitzat 21.000 operacions menys amb relació a l'any anterior?

I, davant d'aquesta situació, l'objectiu del departament és reduir les llistes d'espera un 2 per cent, un objectiu que queda molt curt i que és poc creïble davant la magnitud del problema; les pitjors dades des de 2003, moment en què s'implanta el sistema de control de les llistes d'espera.

I no ens diguin que això es deu també a l'envelliment de la població, perquè al final la culpa serà de la gent, perquè es fa gran; perquè la població envellix cada any sense que hagin augmentat les llistes d'espera.

Es desmenteix clarament l'afirmació que la qualitat de l'assistència ha quedat preservada. És fàcil pensar quina opinió deu tenir de la qualitat de l'assistència una persona gran que està en llista d'espera per una operació de cataractes, amb l'afectació que suposa per a la qualitat de vida.

Sabem que en determinats moments de l'estiu i en molts centres s'han superat límits acceptables en determinades operacions, com expliquen els mateixos professionals. I és que l'explicació que han donat de les dades contrasta amb el que diuen els professionals, per exemple, com llegíem avui de l'Hospital de Bellvitge, on el temps d'espera per a les operacions per cirurgia cardíaca han passat en un any de tres a sis mesos; unes reduccions pressupostàries molt fortes i aplicades en un període de temps molt curt a cop de martell, un autèntic tractament de xoc per a la sanitat.

Un pressupost, per cert, pactat amb el Partit Popular, que ara, per molt que es queixi, també és coresponsable d'aquesta situació, ja que va permetre que s'aproveessin els pressupostos.

Però, més enllà de les dades, només cal anar als centres sanitaris i parlar amb els professionals, perquè allí les llistes d'espera deixen de ser una dada estadística i es converteixen en persones concretes, amb noms i cognoms.

I, pel que fa a altres principis del sistema sanitari català, a més de la qualitat, com l'equitat i l'accessibilitat, trobem que també es troben greument qüestionats. O no es qüestiona l'equitat quan s'incrementen les llistes d'espera i s'aboca molta gent al sector privat? O no es vulnera l'accessibilitat quan s'han reduït els horaris d'atenció en centres d'atenció primària, consultoris locals, i s'han tancat les urgències sanitàries en cinquanta centres?

Aquesta moció, la moció que presenta el Grup Socialista, afronta alguns dels reptes principals amb relació a la qualitat de l'assistència sanitària, però jo crec que es poden sintetitzar en un: donar confiança a la ciutadania en el sistema sanitari, oferir uns temps garantits pel que fa a l'atenció primària, a les proves diagnòstiques, a les urgències, a les operacions quirúrgiques, etcètera, no? I una qüestió que a nosaltres ens sembla important, que és el reforçament del paper de l'atenció primària.

Hem presentat tres esmenes amb l'objectiu de precisar o de millorar algunes qüestions.

La primera, que hem transaccionat amb el Grup Socialista, és que cal establir un temps màxim d'espera a les operacions quirúrgiques, que aquest ha de començar a partir de la confirmació del diagnòstic, que pot ser diferent segons la prova, però que en cap cas pot superar els sis mesos. Hi ha hagut un error de transcripció que hem corregit en aquesta transacció que tenen els diferents portaveus, no?

I creiem –la segona esmena– que la transparència és un factor fonamental per al sistema sanitari; per això proposem que les dades estiguin *online*, penjades a la xarxa i que puguin ser de fàcil accés i conegudes, les dades de les llistes d'espera.

I la darrera esmena és que el Departament de Salut doni compte trimestralment, és a dir, que faci arribar la informació de les actuacions realitzades per donar compliment als terminis establerts a la Comissió de Salut.

El Govern ha aconseguit que, com indiquen les enquestes del CEO, la sanitat s'hagi convertit en un problema, de l'onzè problema al tercer problema. El conseller, en la interpellació de fa quinze dies, va dir que les llistes d'espera és l'únic problema. Nosaltres creiem que no, que no és l'únic problema, que és un problema la pèrdua de vuit mil llocs de treball en el sector sanitari, la pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors, la reducció del transport sanitari, la massificació de les urgències o el trossejament de l'ICS.

Són temps difícils quan cal defensar allò que és obvi, en aquest cas el dret a la salut. La vaga general de demà no és només una vaga contra la reforma laboral, sinó una vaga pels drets de la gent i per la dignitat com a ciutadans, una dignitat que es basa, entre altres coses, a poder accedir a un sistema de salut universal, equitatiu, accessible i de qualitat per a tothom. I per això donarem ple suport a aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers... Vull fer un comentari previ, senyor Vendrell. A vostè que tant defensa els drets de..., no sé de qui,

dels treballadors, dels catalans, no sé ben bé de qui, jo li vull recordar quins són també els drets dels 780.000 catalans que, volent, no poden treballar. No sé de qui és responsabilitat, potser s'ho haurien de mirar a casa seva. Però, en tot cas, defensi els drets de *tots* els catalans, els que demà voldran treballar i els que demà, doncs, no tindran a bé de fer-ho, no?

Però, en tot cas, i per posicionar el Grup Parlamentari Popular en aquesta moció presentada pel Partit Socialista de Catalunya en matèria de salut, d'entrada, senyor Sabaté, permeti'm que li dediqui unes breus paraules. Miri, aquesta, més que una moció, doncs, és la carta als Reis, sincerament; és el mes de març, però és la carta als Reis. És un decàleg de bones intencions quant a garantir o a millorar l'accessibilitat al nostre sistema de salut. I evidentment que la compartim, com no pot ser d'una altra manera. Crec que tots, amb menys o més mesura, tots hi estem d'acord, quant al que aquí vostès hi proposen; tots considerem que cal millorar l'atenció primària, que cal millorar també l'atenció urgent i que cal establir criteris més rigorosos quant als temps d'espera.

Ara, nosaltres, sincerament, senyor Sabaté, tenim dubtes sobre la major; no creiem que sigui gaire sensat exigir que tot això es pugui implementar durant el primer trimestre de l'any 2013. Perquè vostès, quan governaven a Catalunya, doncs, trigaven prop de dos anys a fer un decret d'aquestes característiques. I, per tant, tot i que la llei òmnibus, doncs, d'alguna manera agilitza tots aquests tràmits, o alguns d'aquests tràmits, és evident que no podem fixar aquests terminis.

I precisament el Grup Parlamentari Popular hem presentat una esmena, doncs, per millorar aquest termini que vostès presenten. Nosaltres presentem una esmena per tal que aquestes mesures puguin ser una realitat abans que acabi l'any 2013.

I, miri, no entrarem a discutir si ha de ser un decret, si ha de ser un pla de xoc o es pot fer a través, potser, segurament, d'una simple instrucció o fins i tot es pot fer també a partir d'un acord de govern, d'aquests que pren el Govern els dimarts de cada setmana, no? Per tant, aquesta no és la qüestió, aquesta no és la diferència que podem tenir amb el grup que dona suport al Govern, no? Però és evident que cal prendre mesures urgents i immediates.

Fa pocs dies que coneixíem les dades de les llistes d'espera, dades que potser al Govern o al mateix conseller el satisfan, o diu, doncs, que no són tan dolentes com esperaven, que podien ser pitjors. Però per nosaltres, senyor Sabaté, són unes dades molt i molt preocupants i que demostren que les polítiques dutes per aquest Govern de Catalunya quant a l'organització del sistema de salut, doncs, no són les adequades o, si més no, no estan donant els resultats que ells mateixos esperaven. Per tant, és evident que cal actuar, és evident que cal rectificar les mesures preses pel Govern, que han afectat, i molt, l'atenció primària i també les urgències nocturnes.

El partit que dona suport al Govern probablement ara pot tenir la temptació de justificar la seva negativa a aplicar aquestes mesures per una qüestió simplement..., o,

diguem-ne, per una qüestió pressupostària. Ja avanço a Convergència i Unió que això no és cert, perquè hi han mesures que es contemplen en aquest decàleg, en aquesta carta als Reis del Partit Socialista..., doncs, hi ha mesures que es contemplen que no suposen gran despesa econòmica, sinó que, doncs, diguem-ne, formen part d'un replantejament de l'organització que han volgut imposar, que ha volgut imposar Convergència i Unió i que sembla que no dona el resultat que esperaven.

Per tant, el Partit Popular de Catalunya considerem i creiem convenient fixar uns criteris quant a l'accés als serveis especialitzats i també quant a la realització de proves diagnòstiques.

Creiem també convenient que s'ha de fixar el garantiment d'un temps màxim d'estada de vint-i-quatre hores, com a màxim, a urgències hospitalàries fins que a una persona se li pugui assignar un llit. No pot ser que una persona estigui, moltes vegades, indefinidament a urgències esperant, doncs, que algú tingui a bé traslladar-lo a una habitació.

Quant a la reprogramació en el cas de cancel·lacions d'ingressos o de desprogramacions de visites d'hospitals, val a dir que ens preocupa molt el que està passant aquests últimes dies, perquè..., com molta gent està rebent trucades per tal que se'ls posposi la visita o la intervenció que tenen. Això és evident que s'ha d'abordar. I creiem que aquesta és, com a mínim, una primera eina per començar a treballar.

I, miri, senyor Sabaté, aquesta moció és situar el sistema de salut en allò ideal, és reconèixer, doncs, d'alguna manera també que vostès no ho van fer en els anys que tenien responsabilitats de govern. Però és evident també que compartim el fons que vostès hi persegueixen.

En definitiva, hi donarem suport perquè suposa, doncs, tendir a una millor situació, molt necessària donada la realitat del sistema de salut català actual.

Moltes gràcies, honorable presidenta, honorables consellers.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Tornem a parlar una vegada més de llistes d'espera i d'accessibilitat en menys d'una setmana en aquest Parlament, cosa que ja està bé, no ho qüestiono pas, després, precisament, de l'última compareixença que va fer el conseller a la Comissió de Salut just la setmana passada, que va venir precisament a rendir comptes a aquesta comissió, concretament sobre aquest tema, per primera vegada i, a més a més, amb celeritat i transparència. I, a més a més, va fer unes valoracions, en la seva justa mesura, dels resultats numèrics que implicaven precisament aquestes llistes d'espera, expressant que no estava content amb aquestes dades, però entenent que, per la situació, doncs, ens permetien marcar-nos uns objectius de millora assolibles el 2012 en aquest tema.

I és deplorable que avui aquí ens trobem amb una moció que el que demana per part d'aquells que van ocupar el Departament de Salut i el Govern, també, no?, els set anys anteriors, abans del Govern actual, i que són o haurien de ser coneixedors de quina és la situació del sistema i fer-se'n fins i tot coresponsables, que no dic «responsables», de les decisions que es puguin anar prenent en aquest sector i sobre el sistema sanitari..., doncs, ens trobem amb una moció que el que demana precisament és allò que ells van ser incapaços de fer en set anys i que, a més a més, volen que el Govern ho faci ara en tres mesos, com és un decret d'accessibilitat al sistema de salut, que inclogui també uns temps màxims garantits per assegurar precisament la qualitat i l'equitat en el sistema sanitari. I, a més a més, doncs, posant uns criteris, uns terminis, que el mateix tripartit no va complir en el seu moment, recordem-ho, èpoques de bonança, èpoques de vaques grasses. Però que, això sí, ara clama al cel que això no es compleixi i, òbviament, el Govern ha de fer un decret. Home, com a mínim haurien pogut posar els mateixos terminis que vostès van tenir per a l'any 2010.

Ja ho deia, que, com a mínim, això és deplorable, però crec que és irresponsable i que és una proposta que directament el que vol, precisament, és entorpir el mateix funcionament del sistema, en lloc de garantir a la ciutadania allò que porta per títol, que és l'accessibilitat al sistema de salut. I no pateixin, que amb aquesta moció, doncs, sí que tindran discurs de baixa volada sobre aquest tema.

Però, ja entrant en matèria del que és la mateixa moció, el Departament de Salut va aprovar recentment també un pla de salut 2011-2015 –no me'n cansaré de repetir-ho– en què es marquen precisament unes prioritats del sistema sanitari a Catalunya, i amb uns eixos d'actuació que vertebraven les principals línies d'actuació que han de permetre, doncs, mantenir i millorar l'estat de salut d'aquesta població. I un dels eixos vertebradors, precisament, és la transformació d'aquest model d'atenció, que impliqui, òbviament, la millora d'aquesta qualitat, de l'accessibilitat i també la seguretat de les intervencions sanitàries, a banda, també, com un punt important, de la modernització del mateix model organitzatiu per tenir, precisament, un model que sigui més sòlid i també, doncs, econòmicament més sostenible.

Però, entrant directament en els diferents punts de la moció, m'agradaria, sí, clarificar alguns aspectes, no? En aquests moments, actualment els casos aguts ja s'atenen el mateix dia per part del seu equip de referència, i crec que això ho recull així la moció, però crec que això es pot mantenir, òbviament, perquè això és així; ja ho era abans, també, no?

Però també és evident que establir, com es demana en la moció, un màxim de quaranta-vuit hores en visites programades per ser atès pel metge o metgessa de família, per l'infermer o pel pediatre de referència, doncs..., han d'entendre que el que no es pot en aquests moments és contractar activitat per aconseguir aquests màxims de quaranta-vuit hores, que convindran amb mi que aquests són uns terminis màxims, no?

En altres punts de la moció vostès fan referència, doncs, als metges de família, a les tasques que han de fer en l'ús de les seves competències, directament demanant proves diagnòstiques i visites a altres especialistes, o també prescrivint l'ingrés en alguns centres socio-sanitaris o en centres de salut mental. Només apuntar que les competències dels professionals no són competències directes del Departament de Salut. I, per tant, el que s'està fent –perquè això ja s'està fent– és treballar amb els col·legis professionals i les societats científiques en aquest sentit per tal de poder clarificar també aquestes competències des d'aquells a qui els pertoca.

Hem fet també una sèrie d'esmenes a la resta de punts de la moció, algunes esmenes que van a garantir precisament que en els tipus de càncer on l'evidència científica així ho recomani..., al Programa de diagnòstic ràpid, doncs, es garanteixi que el temps entre la sospita diagnòstica i l'inici del tractament mèdic, quirúrgic o de radioteràpia sigui inferior a trenta dies, que vostès ens han acceptat, i que, a més a més, en aquests casos els pacients amb malalties oncològiques sempre seran prioritaris, amb independència de les llistes generals.

Però, ja per acabar, perquè veig que em queda molt poc temps, només repetir que el posicionament nostre respecte a aquesta moció és de rebuig.

Però sí que demanaria, doncs, una votació separada dels subpunts que inclou aquesta moció, que són l'1, el 6, el 10 i l'11, de la resta de la moció, perquè nosaltres, des de Convergència i Unió, el que fem és votar en conseqüència amb allò que pensem, que fem i que, a més a més, podem garantir. I el que no volem fer és fer volar coloms. I el que sí que fem i seguirem fent és prendre decisions; no tirarem la pilota endavant i exigirem, com van fer vostès, complir allò que vostès des del Govern no es van atrevir o no van saber fer.

Gràcies, presidenta; gràcies, consellers.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... A mí estos días me venía a la cabeza una de las frases lapidarias del presidente Artur Mas, que decía: «Con menos haremos más.» Y la he entendido. «Con menos haremos más.» ¿Pero más qué? Más listas de espera, más número de pacientes esperando en las mismas, más días de espera. Lo hemos entendido.

Pero es que el problema es que detrás de esta frase lapidaria del presidente Artur Mas hay 80.540 catalanes declarados –porque seguramente son más– que están esperando. Y no están esperando el *dret a decidir*, ni están esperando llegar a Ítaca –frase famosa..., solo digo una cosa: Ulises llegó solo, ¿eh?; cierto paréntesis–, no, no, están esperando a ser intervenidos quirúrgicamente. Y lo que no sabemos es la gente que está esperando para hacerse una prueba diagnóstica. Eso

es lo que no sabemos, ¿eh? Qué dura es la realidad, ¿verdad?, cuando uno vive de la ficción permanentemente. (*Remor de veus.*) Sí, tres diputados. Pues más vale tres diputados que los que tienen ustedes para dinamitar la sanidad pública. Esa es la diferencia.

Yo lo que quiero decir... (*Remor de veus.*) ¡Claro que sí, hombre! Yo lo que quiero decir es que vamos a dar apoyo a esta moción –vamos a dar apoyo a esta moción. Es una moción, como yo a veces califico algunas, *wishful thinking*, porque va un poco más allá de lo que ya teníamos.

Yo lo que digo es que con lo mismo hagamos lo mismo, un poquito mejor, pero con lo mismo hagamos lo mismo, que dotemos de los recursos que teníamos para que en diez meses no hayamos retrocedido diez años. Y espero que en los próximos diez meses avancemos esos diez años que hemos retrocedido. Porque ese debería ser el objetivo de este Gobierno: mantener, en una época de contracción de los ingresos públicos, un servicio esencial, un servicio esencial de 80.540 personas que están esperando. Ustedes, que seguro, muchos, tienen ganas de ir a ver el Barça esta noche, imagínense el Camp Nou lleno de ciudadanos que están esperando una intervención quirúrgica, no ver meter un gol, no disfrutar, sino ser intervenidos quirúrgicamente porque lo han pagado con sus impuestos. Repito, ustedes en diez meses han retrocedido diez años; en diez meses, diez años.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta; de l'escon estant, ateses les demandes de brevetat. Si bé puc compartir, per descomptat, a Democràcia Catalana ho compartim, que volem una sanitat pública de qualitat, doncs, aquesta qualitat, aquesta eficiència que es reclama a la moció ha d'anar acompanyada de recursos.

I davant, doncs, del posicionament del partit proposant a l'hora de demanar un finançament just per a Catalunya, a l'hora que puguem administrar plenament els nostres recursos i així tenir una sanitat de qualitat, el nostre partit, en aquest cas representat per mi aquí, al Parlament, doncs, votarem en contra de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades..., bé, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció que ha presentat el Grup Socialista perquè, en

definitiva, del que es tracta és de garantir uns drets fonamentals que fins ara tenien garantits els ciutadans de Catalunya, i era un temps màxim en les llistes d'espera a partir del qual tenien dret a ser operats en un altre centre sanitari. Això, evidentment, ha estat dinamitat per aquesta política de retallades del Govern de la Generalitat, i l'altre dia reconeixia el mateix conseller de Salut que s'havien incrementat en, pràcticament, un 50 per cent les llistes d'espera en aquest any 2011 i el que ens espera de veure com s'incrementen aquestes llistes d'espera durant l'any 2012.

Estem davant d'una pràctica perversa que nosaltres volem denunciar aquí al Parlament de Catalunya, i és que s'està intentant quadrar xifres de dèficit públic a través de l'allargament de les llistes d'espera. És a dir, s'estan intentant evitar pagaments –pagaments– compromesos l'any 2011 si es portessin a terme els compromisos quant a les operacions que estan agendades per tal de quadrar xifres de dèficit. Això és anar-li donant una «patada» a la pilota del dèficit i l'acumulació de deute públic endavant, però això no soluciona el problema, perquè, finalment, l'any 2012 se'ls acumularan totes les operacions que vostès han posposat de l'any 2011, les hauran de fer l'any 2012, i la pilota cada vegada serà més gran.

Abordin la solució de fons, que és afrontar el dèficit públic que patim derivat de l'espoli fiscal, del robatori fiscal que patim els ciutadans del nostre país. I, en aquest sentit, doncs, és absolutament paradoxal que es reunís el president de la Generalitat amb el ministre De Guindos, i allò que hauria de ser l'element central, troncal de l'agenda política, com són l'espoli fiscal i el dèficit fiscal ni tan sols s'abordés en aquesta reunió.

Doncs, bé, el fet de no abordar aquestes qüestions allà on toca, que és quan es reuneix el Govern català amb el Govern espanyol, després porta al fet que el senyor Andreu Mas-Colell el truca a vostè, senyor Boi Ruiz, i li diu: «Escolta, Boi, allarga'm les llistes d'espera perquè, si no, no puc quadrar les xifres de dèficit per aquest any.» Cosa que al final fem pagar als ciutadans de Catalunya amb patiment, amb dolor, el que són les seves incapacitats al que és fer front a les responsabilitats que vostès tenen, que és afrontar els problemes de fons i portar-los allà on els han de portar.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Per donar suport, en nom d'Esquerra Republicana, a la moció, malgrat que aquesta és una moció que té una part positiva i una part negativa.

Permeti'm que comenci per la positiva, que és que realment marca un camí, protocol·litza l'atenció que es mereixen els usuaris i les usuàries de la salut pública. Però té una part negativa, al meu entendre i al parer d'Esquerra Republicana, que expressa més un desig que

una possibilitat real. I dic més un desig que una possibilitat real per la mateixa situació en què es troba ara, el 2012, la sanitat pública; que tenim els ciutadans..., que requereixen de més paciència, requereixen de més temps per poder ser atesos. Les visites programades, evidentment, tenen una demora en molts i molts casos superior als vuit dies i, fins i tot, poden arribar als quinze dies; els procediments d'accés a l'especialitzada, doncs, en la majoria de les especialitats està molt més enllà dels tres mesos recomanats. S'han incrementat les llistes d'espera un 42 per cent. La reducció del pressupost de fins a un 14 per cent, però, alhora, la reducció d'efectius en el transport sanitari o en el nombre de professionals de l'atenció primària, com també dels recursos tecnològics fa pensar, o ens fa, a tots, creure, que caldrà pedalar molt –i molt i molt– perquè en el 2013, en el primer trimestre del 2013, es pugui aconseguir, malgrat això, el suport implícit d'Esquerra Republicana. Perquè creiem que aquest és el camí que necessitem per a la sanitat pública i per a millorar-ne la seva qualitat i la seva accessibilitat.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies. Breument, atès que aquesta tarda anem per feina, dir-vos que acceptaríem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Li hem entregat una transacció perquè hi havia una confusió en el redactat inicial. Gràcies per les seves aportacions, han estat molt constructives.

Acceptem també, per descomptat, les esmenes que ens ha proposat el Partit Popular. Estem d'acord que necessitem més marge. Estem disposats a donar aquest «més marge», precisament perquè coneixem l'«intrínquil» i les qüestions que hi havia, i la nostra opció era pràcticament deixar les coses com estaven, que creiem que és possible. Per tant, gràcies també per les seves aportacions, perquè creiem que qualifica i dignifica aquesta moció en el moment de donar més marge perquè es pugui portar a terme, diguéssim, el que proposa evidentment, eh?

Pel que fa a l'esmena de Ciutadans, dir-li que és fruit d'una altra moció. Estem d'acord amb els plantejaments que han fet, però creiem que tots aquests plantejaments poden ser fruit d'una altra moció, que ja li anticipo que debatriem molt gustosament i li agraeixo, també, el sentit de la seva intervenció, senyor Cañas, perquè, tot i estar molt ben construït, pensem que no hem d'incorporar a la nostra moció aquestes reflexions, tot i que les compartim.

I, per últim, referir-nos a les mocions de Convergència tot dient que ens hauria agradat poder subscriure algunes d'aquestes esmenes si haguessin tingut, d'alguna forma, un caràcter que poguéssim reconstruir moltes de les qüestions perdudes. Per tant, dir-li que no els acceptarem les seves esmenes.

I dir a la presidenta, si us plau, acollint-me a l'article 146.2 del Reglament, demanar-li que no accepti la votació separada, atès que la moció té un sentit de bloc. I, per tant, m'acullo a aquest article per demanar-li que sigui una votació única.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyora Laïlla...

M. Assumpció Laïlla i Jou

Simplement, perquè nosaltres quan vam presentar esmenes en aquesta moció, igual que altres grups parlamentaris, vam esmenar punt per punt, i en cap cas esmenàvem el document sencer com a esmena de substitució, sinó que anàvem esmenant tots els punts que marquen característiques dins d'aquest decret que ells proposen.

Per tant, nosaltres demanàriem, doncs..., que entenem que, si hem pogut esmenar per punts, també podem demanar votació separada en aquest sentit.

La presidenta

El problema, senyora Laïlla, és que les mocions si no porten numeració és el grup proponent el que decideix si admet o no la votació separada.

Per tant, si no ho admet el grup proponent, doncs, passem a la votació de tota la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 71 vots a favor i 61 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 302-00119/09)

Passem al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho.

(*Remor de veus.*)

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. (*Persisteix la remor de veus.*)
Bé, la moció subsegüent és la conseqüència...

La presidenta

Si us plau, senyors diputats, senyores diputades...

Celestino Corbacho i Chaves

...de la interpellació que en el passat Ple vam formular, i avui presentem una moció que consta de dos punts. El primer punt, que és reiteratiu, però confirma el que és el nostre desig i, per tant, les nostres propostes. Voldríem interpretar també, per tant, que és el desig del Govern. I, per tant, des d'aquest punt de vista, estic convençut que hi votaran a favor, que no és una altra cosa que garantir la continuïtat del Pla de barris pels motius que ja vam explicitar aquí a la tribuna i que el conseller també va reconèixer, motius que tenen a veure amb el tema de la cohesió territorial, amb el tema de la cohesió social, i, sobretot, que en un moment d'una profunda crisi econòmica, i que aquesta crisi econòmica afecta d'una manera molt directa el sector de la construcció, entenem que com més aviat es recuperi la possibilitat d'intervencions a través de petites obres als municipis és la millor manera de poder contribuir a l'ocupació a través de les petites empreses, dels autònoms i dels emprenedors; això, en definitiva, és el primer punt de la moció.

El segon punt de la moció és un punt que el que pretén és instar el Govern..., nosaltres som conscients de les dificultats econòmiques, però avui, si no ho tinc mal entès, s'ha aprovat a la Diputació de Barcelona una possibilitat d'un acord econòmic amb la Generalitat per poder atendre compromisos que té la Generalitat vers el món municipal.

Home, és obvi que, si vostès tenen un problema de tresoreria, nosaltres entenem que això representa una dificultat objectiva per poder complir demà amb els compromisos de pagament. Però els mateixos problemes que tenen vostès també els tenen els ajuntaments, i, a la vegada, els ajuntaments han de complir amb els proveïdors, perquè, si han adjudicat una obra, la factura als seixanta dies l'han de pagar, però si aquesta obra, el 50 per cent, depenia de la Generalitat i triga un any..., doncs, aquest ajuntament comença a tenir un problema.

Què instem o què diem en la moció? No diem una fórmula concreta ni específica, sinó que instem el Govern que intenti trobar fórmules que permetin, a través d'aquestes fórmules, que no necessàriament han de ser fórmules específiques des del punt de vista del pressupost, perquè ja partim de la base que si la conselleria o el Govern tingués economia suficient en els seus pressupostos no caldrien fórmules alternatives, simplement pagarien en els terminis previstos i s'ha acabat. No estem davant d'aquesta situació. Però, de la mateixa manera que aquest acord a les diputacions vindrà a ajudar... —no dic a resoldre definitivament el problema, però vindrà a ajudar—, doncs, segurament que vostès tindran més possibilitats, el Govern sempre tindrà més possibilitats de trobar algunes fórmules que puguin ajudar els ajuntaments, que no els tres-cents ajuntaments individualment per part de cadascun d'ells. Per tant, unes propostes que, al cap i a la fi, el que pretenen és aquestes dues coses.

Hi ha tot un conjunt d'esmenes, senyora presidenta, si m'ho permet, doncs, diria..., més enllà que si després haig de fer alguna precisió, doncs, com que tinc dret

a intervenir ja ho faria, però segurament no caldrà..., hi ha unes esmenes que ja anuncio quina és la posició del nostre grup com a titular de la moció referents a aquestes. Referit a l'esmena que presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no l'acceptaríem per una raó fonamental i és que el nostre objectiu i la nostra voluntat i la nostra proposta és que vagi fonamentalment en una sola direcció que és mantenir el Pla de barris, el desenvolupament de la Llei de barris, tal com està concebuda i tal com es va aprovar en el seu moment. Circumstàncies econòmiques han impossibilitat la continuïtat d'aquesta llei, però entenem que altres matèries, altres coses podrien, al final, desdibuixar el que és l'objectiu i el que nosaltres pretenem. No hi ha una raó més de fons, sinó que desviaria l'atenció respecte del nostre objectiu.

L'esmena de Convergència i Unió no l'acceptem, perquè, lògicament..., ja n'hi vam acceptar una, a Convergència i Unió, amb tota la millor voluntat, i, fins i tot, si m'ho permet, li diria amb la meua bona fe, que fa un any vaig acceptar l'esmena de Convergència i Unió, i després, clar, no van fer res, amb al qual cosa avui el que em diuen: «Escolta, allò que et vaig proposar fa un any t'ho torno a proposar una altra vegada.» I, home, doncs, aquesta vegada anem, en tot cas...

La presidenta

Senyor diputat...

Celestino Corbacho i Chaves

Sí?

La presidenta

...és que ocuparà el temps de defensa de les esmenes o de pronunciar-se?

Celestino Corbacho i Chaves

Sí.

La presidenta

Sí –perdó.

Celestino Corbacho i Chaves

El temps..., per pronunciar-se sobre l'esmena, per tant, de Convergència i Unió, no acceptaríem l'esmena.

Referit a l'esmena del PP, que el que fa és una precisió molt concreta, que allò del 2012-2013, l'acceptaríem.

I de les esmenes d'Esquerra Republicana, que en fa dues, entenent que la número 3 quedaria subsumida, no perquè quedés subsumida, sinó que a l'acceptar el 2013..., això depèn del titular de..., del que presenta l'esmena, sí que acceptaríem la que fa referència a les urbanitzacions, com a número 4.

Per tant, no, a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; no, a Convergència i Unió; sí, a

la del PP, i sí, també, a Esquerra Republicana, pel que fa referència a la número 4.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Molt bé, gràcies a vostè. Han presentat esmenes; en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds no podem més que estar d'acord amb una moció que ve a repetir fil per randa el que han estat també esmenes nostres presentades tant als debats de política general com en els debats presupostaris: que es mantingui la dotació i que es continuï l'aplicació del desenvolupament dels programes dels plans de barris del nostre país, pagant el que es deu del 2011, posant-hi una partida el 2012 i, naturalment, mantenint aquesta provisió per al 2013.

Creiem que, en aquests moments de crisi econòmica més que mai, si una política pot compensar els greuges i els perjudicis que causen als sectors populars del país les retallades econòmiques, és precisament el salari indirecte que rep a partir de la qualitat urbana i dels serveis i dotacions de tota mena que es viu, en bona part, en els barris. Més que res perquè també aquestes actuacions i aquestes ajudes serveixen precisament per reactivar la vida econòmica d'aquests barris; és a dir, al darrere d'aquestes actuacions hi ha també petit comerç, hi han petits tallers, hi ha activitat cívica, hi han prestacions socials. Tot això estimula el consum i ajuda al manteniment de la cohesió social que tant ha dit el president de la Generalitat que li preocupava. Si ja té un instrument a la mà, no entenem com aquest Govern desaprofita aquest instrument i no hi destina una partida que podria haver estat reduïda, que podria haver estat redistribuïda, però que en definitiva és del tot imprescindible.

Sí que vull manifestar la decepció i, ho dic sincerament, el descontentament davant de l'actitud del Grup Parlamentari Socialista, proposant, en no acceptar una esmena, creiem, tant raonable, i que no va en contra de res del sentit de la moció presentada, com és atendre una petició, que ve també dels ajuntaments i que sabem que el departament hi és receptiu, que els programes que ja estan aprovats, en allò que no estigui encara gastat o esmerçat, es puguin utilitzar, que puguin proposar els mateixos ajuntaments interessats i afectats la seva redefinició d'objectius, per atendre precisament problemàtiques socials immediates. Aquí no es tracta de canviar la llei, no es tracta de modificar el destí de les partides, es tracta simplement que l'ajuntament, de comú acord amb la Generalitat, ho puguin administrar millor.

Creiem que..., considerem molt desafortunat el fet que no se'n hagi volgut acceptar aquesta proposta, que és del tot constructiva, que respon a la petició del món

local i que a més ajudaria a fer front a les conseqüències greus, gravíssimes..., que ja no només les retallades socials sinó que també la reforma laboral que se'ns anuncia i que se'ns vol imposar reclama per part de tots accions per fer-hi front. Si no podem obtenir això, és un motiu més encara per cridar aquí que, també des dels barris, també des de la ciutat, també des del petit comerç, també des de la gent que viu la crisi del barri, estigui aturada o no, demà és un bon dia, demà és necessari fer vaga general contra la reforma laboral, contra les retallades i per la reactivació dels nostres barris.

Esperem, doncs, que tinguem millor fortuna en aquesta crida que no en la petició que hem fet al Grup Socialista.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Consellers... En tot cas, senyor Corbacho, li havia dit que sí que li donaríem suport, però per un moment m'he espantat quan ha dit no a Iniciativa, no a Convergència, sí al PP i sí a Esquerra; he pensat, dic: «És una barreja una mica explosiva, però que en tot cas...» Permeti'm la broma.

En tot cas, donarem suport a la proposta de moció que ens presenten, amb les esmenes que s'han comentat.

Hem presentat dues esmenes; una en el sentit d'ajustar l'any 2013 la convocatòria, assegurar la convocatòria per al 2013. Tenint en compte que s'han aprovat els pressupostos del 2012 i que el Govern no ha previst aquesta partida, ens sembla que tirar endavant aquest mandat parlamentari és llançar un brindis al sol i que, per tant, no ens en sortiríem. Ens semblava més raonable anar a l'any 2013; com a mínim tindrem un mandat, el Govern no es podrà excusar, perquè en aquests moments tindrà un mandat parlamentari, si s'aprova la moció, en el sentit que ho ha de tenir en compte de cara a elaborar els pressupostos del 2013, i, per tant, ens semblava aquesta data raonable.

Com deia el senyor Corbacho, el que farem..., atès que ha acceptat l'esmena del Partit Popular, retirarem la nostra esmena, perquè anava en el mateix sentit. I, per tant, aquí entenem que el Govern té un mandat i ha de demostrar la seva voluntat política a través dels pressupostos de l'any vinent per incloure una partida pressupostària.

Demanam també incloure en aquesta moció..., tot i que no ha estat objecte del debat, però sí que ens sembla important anar-ho recordant, la inclusió d'un fons per a la regularització de les urbanitzacions, també per a l'any 2013. Entenem que la Llei de barris i la Llei d'urbanitzacions eren un conjunt de mesures adoptades pel Govern anterior en un intent de regularitzar la situació dels diversos..., diverses situacions, i que, per tant, ens sembla que són dues potes d'una mateixa

manera d'actuar i de fer. I, per tant, també reclamem del Govern que hi hagi aquest compromís.

En aquests moments, a Catalunya hi han 2.300 urbanitzacions, amb dèficits importants. Es té calculat que un 55 per cent tenen dèficits en pavimentació; un 60, en abastiment d'aigua; un 62, en enllumenat públic. Per tant, ens sembla que són dades suficientment esferidores perquè el Govern també hi hagi d'apostar, perquè això serveix per millorar la qualitat dels nostres ciutadans.

I, finalment, al que planteja la moció de buscar fórmules de finançament, hi donem suport; entenem que la Generalitat ha de buscar aquells mecanismes que li permetin tirar endavant, que el món local pugui tirar endavant aquestes inversions, que generaran ocupació en els municipis i serviran per revitalitzar econòmicament els municipis i els mateixos ajuntaments. I ens sembla, doncs, que el Govern, amb la seva responsabilitat i amb la competència que té sobre règim local, ho ha de fer.

Aprofito la intervenció per felicitar a la consellera per l'acord aconseguit entre les diputacions i el Govern de la Generalitat com una fórmula que permet fer arribar finançament als ajuntaments. Però això només pot ser una manera de tapar un forat de manera immediata, això no ha de servir per no seguir reclamant a Madrid un millor finançament local i a la mateixa Generalitat una major, una millor estructura del finançament local, quan es posi a treballar en la Llei d'hisendes locals de Catalunya.

Per tant, entenem que va en la bona línia, però que cal abocar majors recursos en els pressupostos de la Generalitat de cara al món local, tal com hem reclamat en les diverses esmenes que hem presentat als pressupostos de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats, per posicionar el Grup Parlamentari Popular amb relació a aquesta moció sobre la Llei de barris.

I en primer lloc el que farem serà explicar una vegada més quin és el posicionament del Partit Popular de Catalunya amb relació a la Llei de barris. En el seu moment ja ens hi vam pronunciar favorablement. Entenem que és una bona llei, entenem que és una llei que té moltes virtualitats, i des d'aquest punt de vista en el seu moment la vam recolzar i vam recolzar totes les iniciatives que al respecte s'han anat desenvolupant al llarg dels anys.

Per què? Perquè això permet que hi hagin barris de determinades ciutats, o de les ciutats que tenen barris especialment antics, però altres més degradats, amb con-

flictitivitat, conflictivitat urbana, conflictivitat social, conflictivitat econòmica, que tinguin una injecció que els permeti revitalitzar-se urbanísticament, però també econòmicament i socialment.

I això és bo. Això és bo per als barris de les ciutats i això també és bo per als veïns dels barris de les ciutats i per al conjunt dels ciutadans d'aquelles ciutats que reben aquestes injeccions. I és bo perquè per un costat genera activitat econòmica directament per les obres que es realitzen en aquests barris, però també indirectament perquè aquestes obres el que provoquen és que hi hagin inversions en cascada, i poden ser inversions dels propietaris per rehabilitar els seus habitatges, poden ser inversions posteriors en activitat econòmica a l'interior d'aquests barris. Per tant, entenem i compartim les virtualitats de la Llei de barris i de les accions que ha comportat aquesta Llei de barris.

Ara bé, si una cosa se li pot recriminar a l'anterior Govern..., una cosa és felicitar-lo per la Llei de barris, a la qual, hi insisteixo, va haver-hi un ampli suport parlamentari, però sí que se'ls ha de recriminar alguna cosa, i és que no preveïessin en el seu moment els recursos necessaris per fer front a totes les convocatòries que es feien i aquests compromisos de pagament es derivessin en el futur. I en el futur ens trobem ara, en el present, i ara ens trobem amb una quantitat de compromisos i amb unes circumstàncies econòmiques que impedeixen que es pugui fer front a tots els compromisos adoptats amb anterioritat.

El nostre grup parlamentari, davant d'aquesta moció, el que hem fet ha estat presentar una única esmena, en el punt número 1, en què demanem, en comptes de demanar la convocatòria d'ajudes a la Llei de barris per a l'any 2012, traslladar-ho a l'any 2013. Els motius són prou evidents. El nostre grup parlamentari, amb l'abstenció, no amb el nostre suport però sí amb l'abstenció, ha permès que s'aproveïssin els pressupostos dels anys 2011 i 2012. Per tant, seria incoherent que ara votéssim a favor d'una moció que demana unes accions determinades en l'any 2012 sense que hi hagi la partida pressupostària corresponent. Però també creiem que les circumstàncies econòmiques actuals, com dic, en part motivades per l'actuació de governs anteriors, ara això no ho permetien. Per tant, molt a pesar nostre, entenem que el 2012 no hi hagi convocatòria, i per això diem: «Escolti'm, el 2012 no, però el 2013 el Grup Parlamentari del Partit Popular estem d'acord que hi hagi convocatòria de la Llei de barris.» Primera qüestió.

I, segona qüestió, sobre el punt número 2, que demana que el Govern de la Generalitat acordi un sistema de finançament..., perquè –paraules textuais de la moció– és «acordar un sistema de finançament», no pagar demà passat, sinó acordar un sistema de finançament, amb els ajuntaments per fer front a tots aquells compromisos contrets en exercicis anteriors.

El nostre grup parlamentari no pot estar-hi més d'acord, perquè si precisament una de les virtualitats de la Llei de barris és la dinamització de l'activitat econòmica tant pel que fa a les obres d'urbanització com pel que fa a les obres de rehabilitació d'habitatges o de locals que hi pugui haver en aquestes àrees urbanes, si els ajuntaments

no han cobrat, tampoc no poden pagar els proveïdors, no poden pagar els constructors o promotors, i per tant aquí es genera un problema.

Per tant, entenem que el Govern de la Generalitat ha de complir els seus compromisos amb els ajuntaments, amb l'Administració local, igual que, segurament, doncs, el Govern de l'Estat, també en el seu moment, senyor Corbacho, hauria d'haver complert amb el Govern de la Generalitat respecte als compromisos i respecte a les obligacions que hi havia, i això no es va fer, i ara veurem com ens en sortim d'aquesta situació en què ens trobem.

Per tant, el nostre grup parlamentari donarà suport, amb l'acceptació de l'esmena que ha manifestat el senyor Corbacho, al punt número 1; donarà suport al conjunt de la moció, al número 1 esmenat i al número 2 tal qual ha estat presentat.

Al número 4, que em sembla que és l'esmena d'Esquerra Republicana, el nostre grup s'hi abstenirà. I s'hi abstenirà per un motiu; demana..., no és que no estiguem d'acord que es doti el Pla d'urbanitzacions, sinó que el que no podem acceptar, pel mateix motiu que he expressat abans, és que això es faci en l'exercici 2012, perquè no hi ha la previsió pressupostària compromesa, perquè el nostre grup té un compromís amb el Govern... És 2012 i 2013. Si es retira el 2012, el nostre grup hi donarà suport, però si es manté 2012 i 2013 ens hi abstenirem, pels motius que ja he expressat amb anterioritat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats, el conseller Recoder al darrer Ple ja els va deixar clara la postura del Govern pel que fa a la Llei de barris, a la Llei de millora de barris, àrees urbanes i viles. Aquell programa neix del consens de tots els grups parlamentaris, i també del nostre. Creiem en les bondats del Programa de la Llei de barris i sabem els beneficis que aquest programa ha portat a molts barris i viles del nostre país. Jo mateixa, com a regidora d'Urbanisme a la meua ciutat, he pogut portar a terme aquest programa i disposar d'aquests recursos per millorar el nostre nucli antic; recursos que, no hem d'oblidar, es cofinancen pels ajuntaments, amb l'esforç que això suposa, també, per als ens locals.

Saben vostès que la situació és complexa. Saben vostès, també, tot el que va fer al Programa de la Llei de barris l'anterior Govern, com es va finançar i quina gestió es va portar a terme també quan governaven. Perquè la coherència entre les projeccions de la Llei de barris i la realitat pressupostària ja fa temps que va quedar desquadrada, i per això, per aquest motiu, l'any passat no es va poder realitzar una nova convocatòria,

perquè calia posar ordre. I ho està fent el Govern, perquè la inconsistència econòmica venia de lluny i de bastant lluny –i ho hem explicat en diferents ocasions; ara fa un any també ho vam explicar, però hi tornaré–, perquè vostès saben que des del 2005 fins al 2009 els ajuntaments van justificar un volum reduït d'obres, però això va ser així..., i a partir del 2009 van canviar les coses. Els primers anys del programa, del Programa de la Llei de barris, els ajuntaments el que fan és fer els projectes i comencen a enviar justificacions a la Generalitat, però aquestes són poques. Després les coses canvien, i és a partir de l'any 2009 quan els ajuntaments comencen a aportar justificacions d'obres fetes, perquè el temps passava, s'avançava en la justificació de les obres, i també finalitzaven els mandats. Però això no estava recollit al pressupost.

Per tant, el que s'ha fet ara no és deixar de banda aquest programa, sinó al contrari, es tractava de posar ordre. Però sap què passava? Que l'any 2010 hi havia pressupostats 48 milions d'euros per a la Llei de barris, i la xifra de subvenció justificada pels ajuntaments van ser 70.240.000 euros; per tant, només el 2010 hi trobem un dèficit que supera els 21 milions d'euros.

I aquest any, des de la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana, el que es vol fer, com li he dit, és posar ordre i efectuar els pagaments corresponents que encara es deuen als ajuntaments des del 2009. Així, aquest 2010 se faran efectius 87 milions d'euros als ajuntaments, i disminuiran d'aquesta manera els deutes consignats des del 2009.

I donarem suport al segon dels punts en tant que disposem d'un plurianual que garantirà satisfer els deutes dels ajuntaments, perquè en tot cas està garantit, per descomptat, donar resposta als compromisos que té la Generalitat, i així ho farem quan sigui possible.

D'altra banda, per tal de minorar la situació, el Govern ha impulsat una modificació del decret que regula el Programa de barris. D'aquesta manera està en tràmit que els ajuntaments, atesa la manca de finançament, se puguin també acollir a aquesta pròrroga de quatre anys per a les actuacions. D'aquesta manera han fet que els ajuntaments puguin comptar amb una nova pròrroga que els permetrà poder executar les obres de manera més còmoda. I així ens ho han fet arribar molts ajuntaments, de tots els colors, que podran portar a terme aquesta execució de les obres amb molta més comoditat i tranquil·litat que els ha facilitat aquest Govern.

I, com li ha dit el conseller també al darrer Ple al senyor Corbacho, a la interpellació, els governs de Convergència i Unió apostem pels barris del nostre país i per millorar la qualitat de vida dels barris del nostre país. I així ho hem fet al seu moment, quan governava Convergència i Unió, a diferents barris del nostre país, com per exemple li va dir el conseller al Vallès o també al Baix Besòs. Per tant, aquest és un programa que compta amb molts beneficis per als barris i viles del nostre país, però no és amb el programa de la Llei de barris quan arriben les primeres ajudes als barris i viles del país.

I vaig acabant, senyores i senyors diputats. En aquest Govern no busquin, ni busquin ni trobaran una actua-

ció irresponsable, perquè no ens hi trobaran. Aquest Govern ha hagut de prioritzar polítiques adreçades directament a les persones per sobre de moltes actuacions que es podrien portar a terme pel Departament de Territori, i ja coneixen sobradament quina ha estat la reducció del pressupost de la conselleria. I actuarem responsablement, sabent els esforços que s'estan fent des del Departament per tal de poder portar a terme les diferents actuacions més adreçades a les persones i a les famílies. Creiem, com els hem dit, en aquest programa i en els resultats que aquest té per als municipis del nostre país.

Ara bé, aquest Govern no estirarà més el braç que la màniga, ni tampoc ens trobarà en una gestió irresponsable. Posarem ordre, treballarem perquè el Programa de barris torni a ser una realitat quan realment es pugui, i per aquest motiu creiem possible poder portar a terme una convocatòria el proper any 2013, i, per tant, acceptaríem aquesta esmena, perquè creiem en una execució responsable i ens hi podem comprometre.

Per tant, aquest és el nostre posicionament, creiem en la Llei de barris i continuarem treballant-hi perquè sigui possible.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé, l'anomenada «Llei de barris» ha tingut un ampli consens en aquesta cambra i penso que ha estat, doncs, aplicada de forma prou positiva. El que succeeix és que per garantir el seu desenvolupament, doncs, calen nous recursos, i en aquest sentit fer referència al fet que si encara devem d'exercicis anteriors i per projectes començats i que ara estan aturats, encara devem diners, doncs, no fa molt sentit fer noves convocatòries. Si no es pot pagar el que vam començar, doncs, començar allò que no es podrà pagar, per les dificultats econòmiques i pressupostàries que patim, no trobo que faci molt sentit.

I, per tant, ens anem al fet que hi ha un problema de finançament, un problema de recursos, i és on, doncs, amb tot el respecte, a Democràcia Catalana veiem una actitud contradictòria del grup proponent, perquè per una banda estan demanant que es facin uns ajuts als barris, i per l'altra, amb el seu posicionament en contra d'un finançament just per a Catalunya, estan evitant que tinguem els recursos necessaris per fer aquests ajuts.

Aquesta contradicció a nosaltres ens fa no votar favorablement la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Solidaritat votarà favorablement aquesta moció que insta el Govern a garantir la continuïtat de l'aplicació i el desenvolupament de la Llei de millora de barris mitjançant una nova convocatòria anual. Ho farem perquè veiem positiva la Llei de barris, pel que representa d'iniciativa àmpliament consensuada en aquesta cambra en el seu dia i pel que té de voluntat de sanejament i millora dels punts urbans del país que més ho necessiten. També votarem a favor del segon punt, que insta el Govern a garantir als ajuntaments la liquidació de pagaments per part de la Generalitat en base a un sistema de finançament que en permeti l'execució.

Ara, en contrast amb altres grups, des de Solidaritat hi donem suport en la línia de l'exercici de simulació pedagògica i validació conceptual que practica la nostra formació en múltiples actes arreu del territori els darrers temps, dissenyat per mostrar quins pressupostos podria executar el nostre país si tingués accés als seus propis recursos, en contrast amb els actuals, marcats per l'espòli fiscal insostenible i l'autonomisme del *régimen común*. Si els pressupostos de la Llei de barris no es van completar en temps de l'anterior Govern, qui pot imaginar que avui les noves convocatòries es puguin satisfer?

Fins aquí el nostre breu posicionament. Tanmateix, per acabar, voldria fer una petita reflexió. Potser algú desqualificarà la nostra intervenció per fantasiosa, per irreal i basada en l'especulació; però des de la reciprocitat democràtica cal apuntar que insistir en temes irrealitzables en l'actual situació econòmica no deixa de ser tan o més fantasiós, irreal i especulatiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, fantasía, irrealdad..., sí, es cierto, este Parlamento es un poco fantasioso en ocasiones; tiene usted razón, señor Strubell.

Respecto a la moción, que la Ley de Barrios es un instrumento de cohesión está claro; como claro está que esto no le interesa a Convergencia y Unión. Dirán: «Es un problema de recursos.» No, es un problema de prioridades, porque 75 millones de euros para Spanair bien que los consiguieron sacar, y no en préstamos, en *cash*. ¿Verdad que se pueden hacer muchas cosas con 75 millones de euros en los municipios? ¿Verdad que se podrían haber dotado con suficiencia los compromisos? Sí, porque de compromisos y de lealtad institucional deberíamos hablar aquí. Pero volvemos a un concepto que en esta cámara deberíamos reflexionar: la diferencia entre la lógica y la falacia. Porque la lógica nacionalista no es ni difusa ni formal: es pura falacia.

Porque, claro, cuando uno dice: «Los compromisos del Gobierno de España se tienen que cumplir pase lo que pase. Da igual el ciclo económico, da igual la si-

tuación económica, da igual el déficit existente. Usted me lo dijo, usted me lo debe.» ¡Ah!, cuando es la Generalitat... «No, home, no, és que estem en una situació en què és impossible assumir allò que vam pactar.» La lógica –la lógica–, no la falacia.

Ustedes hacen lo normal, pero sin embargo no entienden su propio argumento cuando es el otro. Aplíquense un poquito de sentido común; si no hay recursos, nadie los tiene. Pero claro, aparece el pacto fiscal como el Dorado, como el bálsamo de Fierabrás, que todo lo cura. ¿Cómo hemos sobrevivido los catalanes treinta dos años sin pacto fiscal? ¿Cómo se lo hizo el tripartito? ¿Cómo se lo hicieron los gobiernos de Convergencia sin el pacto fiscal? ¿Cómo conseguimos sobrevivir? Es la gran duda que planea sobre este hemicycle. Porque si ahora... podemos hacer, podemos convenir todos que no hay nada que hacer, podemos cerrar este Parlamento hasta que no se consiga el pacto fiscal, porque si todo el argumento ante cualquier petición es: «Con el pacto fiscal todo estaría solventado»... ¿Pero ustedes creen que esto es una forma seria de gobernar? Pues muy mal, señor Turull, porque no es la forma correcta de gobernar. Hay que asumir las responsabilidades y no gastarse lo que no se tiene en lo que no se debe, porque cuando uno se gasta lo que tiene en lo que debe puede dotar presupuestariamente, entre otras cosas, la Ley de barrios.

Por lo tanto, más allá de que sabemos que quedará en un mero gesto, un bello gesto que no significará nada, votaremos a favor, pero continuaremos significando que este Gobierno, la deslealtad de la que acusa al Gobierno de España, cuando él la aplica tiene justificación, y cuando la aplica el Gobierno de España es un ataque contra el autogobierno.

Finalizo, presidenta. El día que el Partido Socialista Obrero Español vuelva a gobernar este país, yo solo le pido que haga una reforma de la Ley de financiación de los entes locales, porque entonces no hará falta que ningún parlamento autonómico tenga que destinar unos recursos especiales para la Ley de barrios. Los ayuntamientos tendrán recursos suficientes como para poder aplicar políticas urbanísticas que sirvan realmente de cohesión social y de integración de sus tramas urbanas y de su sociedad.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, tenim la votació d'una moció amb les esmenes incorporades: la número 4 d'Esquerra Republicana i la del Partit Popular de Catalunya. La número 4 es correspon a un punt nou, número 3. Per tant, serà una moció amb tres punts. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, demanaríem la votació separada del punt 3, del nou punt 3. O sigui, per un cantó els punts 1 i 2, i en una altra votació, el punt 3.

(*Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Presidenta, en tot cas, per aclarir que a l'esmena que hem presentat, que feia referència als anys 2012-2013, la número 4, retiràrem el 2012 i ho deixaríem només amb el 2013.

La presidenta

Votarem en primer lloc els punts 1 i 2. Votem en primer lloc els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 132 vots a favor.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor, 61 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la territorialització del 0,7% de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 302-00120/09)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la territorialització del 0,7 de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Sicart.

(Remor de veus. Pausa.)

Ja pot començar, senyor diputat.

Josep Sicart i Enguix

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la territorialització del 0,7 de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 110, concreta i defineix les competències exclusives de la Generalitat de Catalunya: «Corresponen a la Generalitat en l'àmbit de les seves competències exclusives, de manera íntegra, la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva. Correspon únicament a la Generalitat l'exercici d'aquestes potestats i funcions, mitjançant les quals pot establir polítiques pròpies.» «El dret català, en matèria de les competències exclusives de la Generalitat, és el dret aplicable en el seu territori, amb preferència sobre qualsevol altre.»

L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 142, sobre joventut, diu: «Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de Joventut. Correspon a la Generalitat la subscripció d'acords.»

A l'article 166, sobre serveis socials, voluntariat, menors i promoció de la família diu: «Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de serveis socials. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de voluntariat. Correspon a la Generalitat en matèria de menors. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de promoció de les famílies i de la infància, que inclou, en tot cas, les mesures de protecció social i llur execució.»

També l'Estatut d'autonomia, en el seu article 114.2, relatiu a l'activitat de foment, diu: «Correspon a la Generalitat, en matèria de competència exclusiva, l'especificació dels objectius els quals es destinen les subvencions estatals i comunitàries europees territorialitzables, i també la regulació de les condicions d'atorgament i la gestió, incloent-hi la tramitació i la concessió.»

Atesa la Sentència del Tribunal Constitucional 178/2011, de 8 de novembre de 2011, afirma que existeixen disposicions reglamentàries estatals que vulnereu les competències autonòmiques de la gestió de subvencions. Atesa la darrera sentència del Tribunal Suprem contra l'ordre de 592/2008 per la qual s'estableixen les bases i es convoquen les subvencions per a la realització de programes de cooperació i voluntariats socials, amb càrrec a l'assignació del 0,7 de l'IRPF, afirma: «Considerem inclosa en la competència estatal la regulació dels aspectes centrals del règim subvencional, objecte i finalitat dels ajuts, modalitat tècnica a beneficiaris i requisits essencials d'accés. Mentre situarem dins la competència autonòmica allò relatiu a la seva gestió, que és la tramitació, la resolució i el pagament de les subvencions, així com la regulació del procediment corresponent a tots aquests aspectes.»

El Govern espanyol ha de predicar amb l'exemple i fer cas de les sentències i permetre que la Generalitat gestioni els recursos obtinguts a través de la casella del 0,7 per cent per destinar-los a programes de les entitats del tercer sector a Catalunya. Tant el Govern de la Generalitat com Convergència i Unió defensen l'autogovern de Catalunya davant l'actitud del Govern central de no acatar les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem, que indiquen que és la Generalitat qui ha de gestionar les subvencions per a programes de cooperació i voluntariat socials amb recursos provinents del 0,7.

El Govern, mitjançant el conseller Cleries, d'acord amb les més de quatre mil entitats del tercer sector social de Catalunya, estan fent causa comuna per exigir al Govern espanyol que compleixi les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem. No es tracta només d'una reclamació, es tracta, també, de defensar les nostres competències i l'autogovern de Catalunya en l'àmbit de les polítiques socials.

Avui a Catalunya, amb la crisi econòmica que estem patint, hi ha moltes persones amb una situació difícil. Les entitats socials constaten el fort creixement del nombre de persones que sol·liciten ajuda, i és per això que demanem disposar de més recursos per poder atendre totes les necessitats. Més que mai, cal disposar de tots els nostres recursos del 0,7 per atendre les persones.

Una dada per a la reflexió: la solidaritat dels catalans que van marcar la casella de les finalitats socials en la

seva declaració de renda de l'any passat es va elevar a 52 milions d'euros, d'aquest, a Catalunya només van retornar 29, que es van adreçar a entitats del tercer sector social. Bé, poc més d'un 55 per cent. Cal retenir aquestes dades: 52 i 29. Ho reitero, demanar al Govern espanyol que acati les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem amb relació a la transferència a la Generalitat dels recursos provinents de la casella del 0,7. Aquestes sentències deixen absolutament clar que la gestió de les subvencions per a programes de cooperació i voluntariat social, que es reparteixen amb els recursos provinents del 0,7, de l'IRPF dels catalans, corresponen a la Generalitat de Catalunya.

Reclamar la gestió del 0,7 per cent és treballar per la justícia social, que es faci justícia també amb la societat civil catalana que treballa en projectes socials per als més necessitats, perquè pugui fer la seva feina a través dels fons del 0,7 de l'IRPF, de la solidaritat de tots els catalans.

Gràcies.

La presidenta

Han presentat esmenes. En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, Ciudadans ha presentado enmiendas a esta moción, más que nada para recordar que se debe cumplir con todas las sentencias, nos gusten o no, como les ocurre a la mayoría de los ciudadanos. La no aceptación de estas enmiendas evidencia, una vez más, la contradicción de su discurso. Y es que la base de su discurso, sorprendentemente, es la lealtad institucional, la que debe ser la de cooperación entre las administraciones, la de cooperación entre el Gobierno central y el Gobierno de la Generalitat de Catalunya.

En esta moción, no solo se pide el cumplimiento de una sentencia del Supremo, a la que dan una interpretación errónea, sino que sobre esta errónea interpretación automáticamente se monta el discurso del expolio fiscal..., perdón, en este caso, el expolio social. Nosotros... –la interpelación la hizo la señora Figueras y, en este caso, la ha defendido el señor Sicart–, no vamos a entrar en este juego. Vayan dónde tengan que ir. Si tienen que ir a los tribunales a exigir el cumplimiento, a ejecutar la sentencia, vayan. Así han tenido que hacer los padres que quieren la educación de sus hijos que sea también en castellano, no solo en castellano, que quede claro. Molesta, ¿verdad? Por eso nos conmueve la contestación del *conseller* a la interpelación cuando se pregunta dónde queda el estado de derecho cuando el Gobierno no cumple con las sentencias: donde la ponen ustedes habitualmente, *conseller*, en la picota.

¿No han pensado ustedes que la lealtad es de ida y vuelta? ¿Que una relación leal es una relación que siempre va en dos direcciones? Por ello les instamos una vez más a que cumplan ustedes de una vez y acaten la sentencia del Constitucional, en primer lugar, sobre el Es-

tatut, y toda la cadena de resoluciones que han recaído y que a este paso recaerán en los tribunales de justicia.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, les esmenes del nostre grup parlamentari han anat en una triple direcció, òbviament absolutament contrària de la intervenció que hem sentit fa només alguns segons.

Quina és aquesta triple direcció? Doncs, en primer lloc, lògicament demanar que el Govern de l'Estat compleixi amb una sentència que determina que el qui té capacitat per gestionar el 0,7 per cent és el Govern de la Generalitat. Ho varem demanar des de l'any 2004, a més a més la moció i les esmenes que hem pactat amb Convergència i Unió no reconeixen precisament aquest èmfasi especial que s'hi va posar des del 2004, i també, des del reconeixement de la feina que han fet les entitats socials, i ho continuem, ho repeteixo, demanant ara.

Què plantegem també? Doncs, plantegem que en el supòsit que el Govern de l'Estat es negui a complir la sentència, tinguem alguna alternativa. I, per tant, el que diem és: «Determinar i impulsar accions legals en el supòsit que l'Estat espanyol» –ho repeteixo– «vulgui incomplir aquesta sentència», que poden passar per diferents vies, una de les vies podria ser precisament, doncs, «determinar o possibilitar que els ciutadans o ciutadanes de Catalunya que ho desitgin puguin distribuir aquests recursos directament a la Hisenda de la Generalitat.»

Però, a més a més, intentem anar més enllà, perquè no en tenim prou amb allò que determina aquesta sentència judicial. Volem fixar una ambició nacional que vagi en consonància amb l'ambició que hem marcat o que vol marcar aquest Parlament en allò que fa referència al concert econòmic. No tindria sentit que reclaméssim el concert econòmic, i, en canvi, no plantegéssim una ambició per intentar recuperar aquests 52 milions d'euros que no tenen les entitats socials del nostre país, i que els impedeixen fer front amb totes les garanties a les necessitats socials que tenen, en aquests moments, els nostres ciutadans o ciutadanes.

Tenim més d'un 20 per cent de ciutadans o ciutadanes de Catalunya que viuen sota el llindar de la pobresa, i hem de reclamar amb l'absoluta contundència que aquests 52 milions es quedin en el nostre país, perquè és l'esforç fiscal que fan els catalans i catalanes.

I, per tant, plantegem que el Parlament de Catalunya, per primera vegada, voti un punt que diu que: «Reclameu, d'acord amb el que determina el marc competència de l'Estatut d'autonomia, que recuperem tot allò que els catalans i catalanes destinen a finalitats socials, tot, absolutament tot volem que sigui gestionat des del nostre país.»

En definitiva, entenem que és la millor forma de contribuir a les necessitats socials del país i de ser fidels a allò que et reclamen avui dia les entitats socials de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Des del meu grup parlamentari lamentem que el rigor que ha seguit el diputat Sicart en la lectura de l'articulat, doncs, no es traslladi o es faci amb molt poca fidelitat en els punts de la moció que ha pactat Convergència i Unió amb Esquerra Republicana.

Miri, l'objectiu d'aquesta moció hauria de ser el recolzament al Govern de Catalunya en les negociacions que ha de tenir amb el Govern de l'Estat per la territorialització i el respecte a les sentències del Tribunal Constitucional i del Suprem a Madrid, amb el Govern de Madrid.

El meu grup parlamentari ho ha intentat: ha intentat pactar. El meu grup parlamentari pensava que el Govern també volia pactar. Perquè pactar vol dir, sumar vol dir anar a mig camí, fer el mínim comú denominador entre les tesis d'uns i altres, allà on tothom pot estar d'acord. La moció que Convergència i Unió va presentar la setmana passada s'ha transformat en una altra que votarem a partir de les esmenes d'Esquerra Republicana. El que ha passat entre el divendres de la setmana passada i el dimecres d'aquesta, doncs, suposo que és el ball d'estelades i l'independentisme que s'ha proclamat en el Congrés de Convergència. I així, doncs, a la postura de Convergència i Unió expressada en comissió parlamentària la setmana passada en aquest Parlament on es va esmenar concretament un concepte amb esmenes d'Esquerra Republicana, aquesta vegada, amb una moció de Convergència i Unió, s'accepta.

Per tant, el Grup Parlamentari Socialista votarà en contra d'aquesta moció. Votarà en contra del punt 1, perquè diu que s'acatin unes sentències, i després es tergiversa la interpretació d'aquestes sentències. Al nostre parer es falseja el que diu a les sentències i el que es trasllada en el punt de la moció.

Voltarem en contra, també, dels següents punts, perquè triomfa la lògica d'Esquerra Republicana. El Grup Parlamentari Socialista no és independentista. I, per tant, entenem que no tot el que es recapta a Catalunya, s'ha de quedar a Catalunya; hi ha d'haver una quota de solidaritat amb el conjunt de l'Estat. Per tant, com que aquest model no és respectuós ni amb l'Estatut d'autonomia ni amb les sentències, nosaltres hi votarem en contra.

Lamentem que un tema important per a les entitats socials del nostre país, per a l'autogovern, el Govern de Catalunya no lideri el tema. Lamentem el canvi de posicionament del Govern de Convergència i Unió en una setmana. Lamentem, també, que no es pensi en l'acord

en aquesta cambra, i que s'arraconi un grup parlamentari, el principal de l'oposició, a l'hora de les negociacions.

Lamentem que no es busqui un acord respectuós amb les sentències, amb l'Estatut d'autonomia i amb les entitats. I constatem, una vegada més, que l'únic moment on s'ha avançat en aquesta matèria en benefici de les entitats socials del nostre país, ha estat quan hi ha hagut un govern socialista a Madrid i un govern socialista aquí a Catalunya; només en aquests moments s'ha avançat en aquesta matèria. (*Remor de veus.*)

Per tant, demanem votació separada del punt 4 on queda clar que va ser a partir del 2004, amb els dos governs socialistes, quan es va assolir algun objectiu en aquesta matèria.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, senyors i senyores diputats, el Grup Parlamentari del Partit Popular va presentar dues esmenes amb una voluntat constructiva, una voluntat de sumar, una voluntat en positiu. I aquestes esmenes el que venien a dir és que demanàvem al Govern de la Generalitat que sol·licités al Govern de l'Estat que donés compliment a les sentències del Tribunal Constitucional, la 178/2011, de 8 de novembre, que fa referència a una convocatòria, la de l'any 2005, i després també la del Tribunal Suprem, de 16 de desembre de 2011, que fa una referència a una convocatòria de subvencions de l'any 2008.

També en l'esmena demanàvem que el Govern de l'Estat adoptés les decisions i prengué les mesures que fossin necessàries en la propera convocatòria –és a dir, la de l'any 2012–, perquè es tingués en compte i fossin plenament respectuoses amb el contingut de les referides sentències. Precisament, aquesta petició coincideix plenament amb la voluntat expressada pel Govern de l'Estat, i no determina un incompliment de les esmentades sentències.

En la segona esmena el que reclamàvem és que el Govern de l'Estat continués intensificant la participació, la coordinació i la col·laboració de l'Estat amb les comunitats autònomes, augmentant el seu paper en la presa de decisió sobre les prioritats, convocatòries i resolució d'aquestes subvencions.

En definitiva, eren unes esmenes per sumar, per contribuir conjuntament a unir esforços. Per això ens ha sobtat que el Grup de Convergència i Unió no hagi acceptat aquestes esmenes.

En aquest sentit, ens fa la impressió que..., o hem de cloure que la voluntat de Convergència i Unió no era sumar esforços, consensos i avançar, sinó que es tractava de buscar una excusa més per intentar desgastar el Govern de l'Estat. Perquè ara el senyor Bosch ens

ha dit realment el que es pretenia. Ja no parlem de si es compleixen o no sentències –això ja, per a vostès, és un debat que ja ha estat superat–, sinó que ara hem d'anar més enllà, utilitzant la seva expressió, més enllà.

Per tant, és evident que nosaltres no podem amb aquest plantejament que vostè ha explicat clarament, no així Convergència i Unió, que ha mantingut, com sempre, una actitud més ambigua, no podem sumar aquesta visió independentista que vostès ens volen imposar, i després m'hi referiré.

Nosaltres no volem cloure sense deixar dos aspectes clars i explicar com es gestionen aquestes subvencions, perquè, si no, podem portar un debat a la confusió.

En primer lloc, les comunitats autònomes participen en la gestió d'aquestes actuals subvencions en dos moments: cada any participen en l'acord dels programes a finançar, per tant, tenen veu en quins programes s'han de subvencionar i quins no s'han de subvencionar. I, en segon lloc, en el moment de procedir a la valoració de les sol·licituds presentades. És a dir, si la comunitat autònoma en el seu informe exclou un programa, degudament motivat, aquest programa no se subvenciona. I aquesta és la realitat que expliquen a l'hora de gestionar aquestes subvencions. Però això no ho expliquen en el debat perquè no interessa explicar que hi ha aquest paper actiu de les comunitats autònomes.

També volem fer esment... (*veus de fons*) –sí, senyor conseller, sí–, també volem fer esment que no es pot mantenir que el Govern de l'Estat està incomplint les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem, sempre que en les properes convocatòries es compleixin un seguit de requisits. En primer lloc, pel que fa referència a la convocatòria de subvencions per a cooperació i voluntariat social, sempre que s'incorpori l'esmentada memòria econòmica, que és a la qual feia referència la sentència del Tribunal Suprem. En segon lloc, si les convocatòries es dicten fonamentades en la competència exclusiva de l'Estat sobre les condicions bàsiques que garanteixen la igualtat de tots els espanyols, que és un títol habilitant constitucional. En tercer lloc, si es donen les següents dues condicions al mateix moment: la implantació estatal de l'entitat beneficiària i el caràcter supraautonòmic de les actuacions. I fer esment que en les darreres convocatòries es poden presentar programes que siguin expressament declarats d'interès general per a la comunitat autònoma on es realitza l'activitat subvencionada.

Nosaltres volem lamentar i denunciar la manca de voluntat de consens per part de Convergència i Unió i segurament caldrà analitzar-ho més en clau congressual que en clau de fer avançar aquesta gestió de subvencions.

Però nosaltres no voldríem que aquest debat..., ens fa la impressió que això succeeix massa sovint i nosaltres no volem contribuir-hi..., és que es pugui posar en dubte el treball de moltes entitats que reben ajuts a través d'aquestes subvencions, com, per exemple, poden ser Càritas o Creu Roja, per ficar dos exemples clars.

Per això nosaltres entenem que no es pot afirmar, perquè creiem que no s'ajusta a la realitat, que la finalitat d'aquesta petició sigui perquè es vegin beneficiades les

entitats del nostre país, utilitzant la terminologia del senyor Bosch a la comissió. La nostra pregunta és clara: és que Creu Roja o Càritas no són entitats de Catalunya? És que no estan rebent fons a través d'aquestes subvencions?

Per tant, creiem que aquesta argumentació no s'ajusta a la realitat i entenem que forma part, aquest plantejament, no d'una voluntat de sumar, sinó d'una voluntat d'excloure, i per això, i atès que el grup de Convergència i Unió no ha acceptat les esmenes ni les ha volgut transaccionar, nosaltres no podem donar suport a la moció referida.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Sí, presidenta, des de l'escó, en ares de la brevetat. Donaré suport a aquesta moció, atès que, si ja em sembla inadmissible que, doncs, el Govern de Catalunya no pugui recaptar, gestionar i inspeccionar els seus impostos, i més amb el dèficit fiscal existent, em sembla del tot indecent que no puguem ni gestionar els recursos o els impostos, la part dels impostos que els catalans dediquem a solidaritat.

De fet, fa més de trenta anys que estàvem reivindicant que la part de l'impost de la renda de les persones físiques que destinen els catalans a solidaritat, aquest 0,7 per cent, doncs, fos gestionat des de Catalunya, i en aquest sentit hi ha dues sentències, una del Tribunal Constitucional i una del Tribunal Suprem, que avalen la territorialitat del 0,7 per cent de l'IRPF. I resulta, doncs, que l'Estat no acata aquesta sentència, incompleix aquesta sentència, i aleshores hauríem d'estar parlant ja no només de dèficit fiscal, sinó de dèficit democràtic.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable presidenta. En un sentit molt breu i em remetria a la pròpia presentació que hem fet anteriorment respecte a la moció presentada per Iniciativa quant a compliment de l'Estatut l'any 2006. I és..., bé, votarem a favor d'aquest intent enèsim de jugar amb les regles del joc espanyoles i d'anar a demanar al lladre que deixi de robar... Però ja saben vostès quina serà la resposta del lladre: «Som els amos dels diners, fem amb els vostres diners el que ens dóna la gana i, per tant, les vostres ONG que es posin a la cua, perquè primer passen les ONG espanyoles.»

No obstant això, hi votarem a favor, perquè l'esperança és l'última cosa que vostès segurament perdran; nosal-

tres, l'esperança amb Espanya, ja fa molt de temps que la vam perdre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre diputada, senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta; també, des de l'escó. Mirin, nosaltres no vam fer esmenes en aquesta moció. No vam fer esmenes per dues qüestions: la primera, perquè vam interpretar que la setmana passada vam arribar a un acord a la comissió, que va estar consensuat, on les màximes que avui es tornen a expressar van ser rebutjades en aquell moment per Convergència i Unió. Bé. Es pot canviar. Certament. (*Veus de fons.*) Però no les vam fer substancialment perquè amb això no volem jugar-hi. Teníem un acord, teníem uns acords amb les entitats, i els teníem. Però la senyora diputada del Grup Socialista també sap que a Madrid es va trencar part d'aquest acord. Les motivacions me les ha explicades clares, són flexibles, són la seva veritat; i, en aquest sentit, doncs, és possible.

Veig que ens fem un flac favor, també crec que la interpellació va estar sostinguda pel fet que hi havia un congrés, perquè, si hem d'anar tots a la una i aquesta unitat que necessitem..., no calia que entre vostès mateixos es fessin una interpellació; estem tots, bàsicament, d'acord.

Dit això, com que considerem inajornable que es compleixi aquesta sentència, no només des del punt de vista competencial, sinó també des de la transparència i la justícia i la distribució d'aquest fons a nivell territorial, hi votarem a favor, tal com s'ha pactat. Són uns màxims. Per a mi és un camí per tornar a parlar. Les entitats que suposadament poden estar enfadades tornaran a tenir un espai entre nosaltres per poder parlar si és que és així. Jo crec que no, però, si és que és així. Crec que hem de recuperar això que puguem fer com més camí junts. Però no serem nosaltres els que renunciem i que diguem que renunciem a tenir la totalitat de tot allò a què puguem aspirar. No té massa sentit. Sí que és millor sumar..., bé, en aquest cas, quedarà així.

Entenem que fins ara hem estat els més perjudicats, en aquest repartiment, i, per tant, és un motiu encara més justificat: de 52 milions de recaptació, una assignació de 29. Amb la que està caient..., i ho diu la presidenta Guiteras, de la Taula del Tercer Sector, que considera que «és just i legítim que la totalitat de recursos que els ciutadans de Catalunya han decidit de forma lliure i conscient de destinar a aquest fi es quedin íntegrament a Catalunya, perquè aquí també hi ha pobresa.» Això es va dir en una de les sessions de suport. Per tant, no és lògic que els que som més solidaris i els que ara tenim moltes necessitats no batllem en aquest sentit, ja que tenim una solidaritat de deu punts per sobre de la resta de l'Estat. Per tant, això ho hem de recuperar.

Acabo amb el que, també, significa per a nosaltres la sentència del Tribunal Suprem, cosa a la qual no fem mai referència. Perquè, a part de les organitzacions socials, també hi ha una excel·lent notícia per a les organitzacions de caràcter mediambiental, que, malgrat que des de l'any 2007 es reconeixen com a beneficiàries de la casella del 0,7, se'ls exigeix activitat acreditada en més d'una comunitat autònoma. Per tant, si no és així no podien rebre fons. A manera d'exemple, amb aquests requisits, a Catalunya es queden fora cinquanta-una fundacions de temàtica ambiental que tenim inscrites a Catalunya, que tenen activitat i tenen competència.

Per tant, és important que aquestes competències les puguem tenir, que les puguem exercir i que hi puguem treballar.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Sicart.

Josep Sicart i Enguix

Pel que fa a Ciutadans, a la senyora Carmen de Rivera, jo entenc el seu plantejament, però estem parlant del 0,7 i barrejar totes les sentències crec que no és el que procedeix en aquest moment. (*Veus de fons.*) No, no..., l'entenc, però vull parlar del 0,7 avui, un altre dia parlarem d'altres sentències.

Celebrar que amb el Grup d'Esquerra Republicana hem pogut transaccionar les esmenes que van presentar sobre la nostra moció i els diferents esforços i l'intercanvi que hi ha hagut i que hàgim pogut consensuar la transacció.

Nosaltres hem rebut la demanda de parlar de les esmenes per part d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista. Això és cert, i el Partit Socialista quan em va presentar les seues esmenes, jo li vaig dir que..., home, que s'allunyava molt del model que nosaltres defensàvem i que difícilment podríem arribar a un acord. Jo..., ho sento molt, el model d'Esquerra Republicana no deu haver canviat massa dels últims set o vuit anys. Vostès han estat molts anys governant, jo crec que haurien de saber-ho, no?

Ens hauria agradat que s'hi haguessin pogut afegir; ens hauria agradat, de veritat. El que passa és que, clar, quan... (*Veus de fons.*) D'acord. Jo crec que hem demostrat capacitat de pacte, i és un model diferent: vostès no estan per a la territorialització plena i nosaltres sí. I això és un problema.

I ja està, donarem suport..., bé, tirarem endavant la transacció que hem fet amb Esquerra Republicana.

Gràcies a tots.

(*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora... Hi ha cinc punts, eh?, cinc punts. Hi ha una esmena transaccional entre Convergència i Unió i Es-

guerra Republicana que hi afegeixen dos punts, que són el 4 i el 5, d'Esquerra Republicana. El punt número 4 és el de «determinar les accions legals», i el punt número 5 és «reconèixer la tasca...» (*Veus de fons.*) No, no..., és que són les esmenes presentades, eh?, són les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana. (*Veus de fons.*)

Senyora Granados, són les dues esmenes presentades com a 9.4 i 9.5, d'Esquerra Republicana, que estaven en el dossier.

Eva Granados Galiano

Sí? Em pot identificar aquella esmena que comença per «reconèixer la tasca i la perseverança» quin número de..., quin punt és?

La presidenta

La número 4, que es converteix en punt número 5.

Eva Granados Galiano

I que comença per «reconèixer la tasca».

La presidenta

Exacte.

Eva Granados Galiano

D'acord, doncs, aquesta és a la qual demanem votació separada, presidenta. Gràcies.

La presidenta

Molt bé.

(*Pausa.*)

Passem a la votació de la moció, amb les esmenes incorporades, acceptades, d'Esquerra Republicana.

I votarem en primer lloc els punts 1, 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 83 vots a favor i 46 en contra.

I votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emissió de certificats d'adequació de l'habitatge i d'informes d'inserció social per a estrangers (tram. 302-00121/09)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emissió de certificats d'adequació de l'habitatge i d'informes d'inserció social per a estrangers. Presentada pel Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Ja pot començar, senyor diputat.

Juan Milián Querol

Molt bé; gràcies, presidenta. Honorables consellers, senyors, senyores diputades, la moció que ara presentem reclama, abans que re, transparència, transparència en les dades i en els criteris per a fer una bona anàlisi de la situació real de les polítiques d'immigració del Govern de la Generalitat. La societat exigeix transparència i rendiment de comptes als seus poders públics, perquè és amb les dades sobre la taula i els criteris clars com la política avança pel bon camí.

El Partit Popular ha entès perfectament aquesta exigència social, i ho demostra quan la setmana passada el Consell de Ministres aprovava l'Avantprojecte de la Llei de transparència. I entén aquesta exigència quan avui li traslladem al Govern de la Generalitat la necessitat d'aplicar la transparència en l'àmbit de les competències d'immigració, que va assumir voluntàriament.

Per això demanem, en els primers dos punts de la moció, que es donin a conèixer amb periodicitat trimestral el nombre de certificats d'habitatge adient necessaris per a demanar el reagrupament familiar, i també el nombre d'informes d'arrelament que acrediten la inserció social dels immigrants en situació irregular, tots ells emesos per la Direcció General per a la Immigració. I no només demanem el nombre d'aquests certificats emesos, sinó que també creiem necessari que s'elabori una estadística sobre les sol·licituds registrades i els resultats. Crec que és necessari que es conegui quants informes són positius i quants són negatius.

Per altra banda, també demanem transparència en els criteris que utilitzen la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments per a l'atorgament tant dels certificats d'habitatge adient com dels informes d'arrelament. En aquest sentit, val a dir que som coneixedors, gràcies als mitjans de comunicació, de l'acord entre la Generalitat i les entitats municipalistes –la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis– per a unificar criteris. Respecte al certificat d'habitatge adient, es buscaran, segons aquest acord, les condicions d'habitabilitat per a evitar els pisos pastera. I respecte a l'informe d'arrelament es demanaran uns coneixements en català, però també en castellà, com així demanàvem des del Partit Popular.

Així, doncs, es demostra que, quan el Partit Popular pregunta o empeny, el Govern de Catalunya espavila i es posa les piles, i es demostra alhora que l'única oposició constructiva que hi ha al Parlament és la del Partit Popular.

Per tant, amb la instrucció que la setmana passada la Generalitat ha enviat als ajuntaments catalans, s'apunta una primera línia del que nosaltres demanàvem a la interpellació que ha comportat aquesta moció, però hem de ser més exigents en la transparència de les dades, així com també hem de ser més exigents en els criteris d'in-

tegració, perquè de poc servirà que ara tinguin uns criteris, si després no són exigents amb el seu compliment.

Per aquesta raó, per facilitar el compliment i la tasca d'avaluació d'aquells que realment fan la feina d'elaboració dels certificats d'habitatge adient i els informes d'arrelament, és a dir, els tècnics dels ajuntaments, el Partit Popular vol instar el Govern de la Generalitat, en el quart punt d'aquesta moció, a donar recolzament tècnic i econòmic als ajuntaments catalans, perquè puguin fer correctament la feina de camp en l'elaboració dels informes que he mencionat anteriorment.

I per això també demanem, en el cinquè i últim punt d'aquesta moció, que es posi en marxa un pla per a la integració dels nouvinguts a Catalunya en les dues llengües oficials, per tal de garantir-ne així la integració plena. Perquè amb la integració s'ha de ser exigent, exigent amb els nouvinguts, però també exigent amb la tasca de les administracions públiques.

A la interpellació deia que no parlaria de la immigració com un problema, ja que aquesta pot ser un problema o pot ser una oportunitat per a la societat d'acollida, tot depenent de les polítiques d'integració. I, en aquest sentit, de moment la Generalitat és el problema: no treu bona nota ni tan sols aprova, ni en transparència ni en recolzament als ajuntaments. L'hauríem de suspendre, perquè voluntàriament ha adoptat unes competències sobre immigració que després ha deixat en les mans de qui ja les estava duent a terme abans: els ajuntaments. I l'hem de suspendre, perquè, sota l'opacitat de les dades i les estadístiques que reclamem, molt ens temem que el Departament de Benestar està seguint un criteri únic: el de donar el vistiplau sistemàtic a tots els certificats d'habitatge adient per al reagrupament familiar i a tots els informes d'inserció social.

Això demostra que el problema no és la immigració, sinó que el problema és una administració que diu que la integració és estar inscrit en un curset de vint hores en una llengua. I aquest no és el missatge que hem de transmetre ni a la societat d'acollida ni als nouvinguts, perquè tothom ha d'entendre que la integració no és una opció, sinó que la integració és una obligació, perquè una societat oberta no és una societat sense límits, és una societat que no pot donar cabuda, si vol continuar sent oberta, a aquells que consideren que la dona neix d'una costella torta i que, com a ésser inferior, pot ser maltractada.

En definitiva, i torno al començament, aquesta és una moció que insta el Govern de la Generalitat a ser més transparent en les dades de certificats i informes emesos, però també és una moció que insta a un major recolzament a uns ajuntaments que s'estan trobant força sols a l'hora de complir amb unes competències que la Generalitat va voler assumir de manera voluntària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, de l'escó estant, presidenta. Miri, senyor Milián, vostès, com solen fer quan parlen d'immigració, fan trampa. I fan trampa, perquè vostè demana que vol conèixer amb periodicitat trimestral el nombre de certificats d'habitatge, els informes d'arrelament que tramita la Generalitat i quin resultat donen, i això ens sembla molt bé conèixer-ho, però lamentablement les competències de la Generalitat en aquest àmbit són bastant escasses. I la que és definitiva, hem aconseguit participar..., sí, hem aconseguit participar, malgrat la seva oposició, gràcies al treball conjunt dels partits que vam signar el Pacte nacional d'immigració, que vam dur les conclusions al Congrés dels Diputats; però amb la seva oposició. I gràcies a aquest treball conjunt i al que vam aconseguir, amb la seva oposició, tenim un petit paper. Però, al final, les dades que compten és què fa el Govern de l'Estat; qui acaba decidint la validesa o no de l'informe d'arrelament o de l'informe de reagrupament familiar, en aquest cas, del certificat d'habitatge són les subdelegacions del Govern.

És per això que la nostra esmena li diu una cosa ben senzilla: transparència en les dades de la Generalitat? I tant que sí, però amb les de l'Estat primer, que són les que compten. I aquestes vostès les volen amagar. Vostès volen generar la imatge que la Generalitat és un passador i no ens volen explicar, ens volen amagar quines són les dades de l'Estat, que resulta que són les que compten. Per tant, quan vostès compleixin el que vostès demanen, aleshores tindran legitimitat per demanar el que vulguin. El mateix pel que fa a l'estadística. Volen una estadística de la Generalitat? Perfecte. Però sap què passa?, que la que compta és la de l'Estat; a desgrat nostre, eh? Per tant, si vostès són opacs, si vostès amaguen, doncs, no enganyin –no enganyin.

Pel que fa a la unificació de criteris, miri, qui coneix el procés d'integració? La subdelegació del Govern, que té uns quants funcionaris tancats a una oficina i prou?, o els ajuntaments, que tenen proximitat a la gent, i la Generalitat, que té serveis socials a prop de les persones? Per tant, no es tracta que ajuntaments i Generalitat obeeixin el que mani l'Estat, sinó que es tracta que l'Estat tingui en compte qui realment en sap, de procés d'integració. I resulta que vam fer una feina important en aquest país en l'anterior legislatura, que es diu «pacte nacional», en el qual vam consensuar els criteris tant d'arrelament com de reagrupament familiar ajuntaments i Generalitat, i és l'Estat qui els hauria de tenir en compte, i no al revés. Perquè sap què passa? És molt senzill d'entendre: tancat en una oficina a la Subdelegació del Govern al carrer Mallorca, no es veu la realitat igual que si estàs en un ajuntament a prop de les persones.

Diu: «donar recolzament tècnic i econòmic als ajuntaments», quan el seu Govern encara no ha dit què pensa fer amb els Fons d'acollida, integració i reforç educatiu dels immigrants; fons, per cert, creat a instàncies d'Esquerra Republicana en el Congrés dels Diputats. Per tant, si vostès no es manifesten sobre això... Per cert, li vull subratllar la gran distància que hi ha entre el posicionament que tenien vostès quan estaven a l'oposició i el que tenen ara. Ara ens amaguen què pensen

fer amb el fons, i ho haurien de dir; tenen responsabilitat, vostès governen. Quan estaven a l'oposició, les comunitats autònomes governades pel Partit Popular..., escolti, érem companys reivindicant davant del Govern de l'Estat el mateix. On està aquella reivindicació? Se n'han oblidat. Ara ja no els importen els ajuntaments, ara ja no els importa el fons. Diguin què pensen fer amb el fons –diguin què pensen fer amb els fons–, perquè va costar molt de crear, va costar molt de defensar-lo, i quan el retallaven vostès i nosaltres ens hi oposàvem, i ara que són al Govern no diuen res.

I respecti al procés d'integració i l'aprenentatge de llengües, escolti, nosaltres estem a favor que les persones immigrades aprenguin tant català com que aprenguin castellà; sens dubte. Els que s'haurien d'aclarir són vostès, perquè vostès... (*Veus de fons.*) Sí, quan nosaltres parlàvem de formació lingüística, parlaven que això era adoctrinament nacionalista. Vostès no s'han mirat, per exemple, què fa la Comunitat Autònoma de Madrid? La Comunitat Autònoma de Madrid, per donar un certificat d'arrelament, força obligatòriament a fer cursos de llengua. Quan això ho vam proposar aquí en una llei que es diu «Llei d'acollida», vostès van dir que no s'havia de forçar res. Ara diuen que sí, que s'han de fer cursos. Escolti, benvinguts. I posen a un mateix nivell català i castellà. Mirin, trobin un immigrant –un, només un– que parli català i no parli castellà, i jo li'n trobaré cent mil que parlen castellà i no parlen català.

Per tant, a favor que s'aprenguin les dues llengües? I tant que sí. Però comencem per la que no saben majoritàriament i, un cop sàpiguen primer català, en acabat encantats de la vida d'oferir també formació en llengua castellana; encantats de la vida, cap problema. Vostès són capaços d'assumir aquest repte de dir: «Fiquem recursos a l'aprenentatge del català»? Perquè vostès en això s'amaguen. Quan estan a Madrid: «Aprenentatge en castellà? –Sí»; quan estem a Catalunya i diem: «Aprenentatge de català», aleshores sempre diuen que no.

Hem afegit, però, un darrer punt a la moció que no fa referència..., o sí que fa referència a una cosa que vostè ha dit ara, no? Vostè ha dit que els semblava molt bé la Instrucció 1/2012. No m'estranya que a vostès els sembli bé; el que és lamentable és que a Convergència i Unió també li sembli bé. A nosaltres no ens sembla gens bé...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...a nosaltres ens sembla –acabo, senyora presidenta– molt trist, molt poc seriós, que es demani a les persones immigrades que estiguin inscrits a un curs i és igual si l'han acabat o no l'han acabat. Ens sembla molt poc seriós que aquest curs pugui ser substituït per una «activitat de promoció de la comunicació lingüística». Però què és això? Això és un esplai o és un país? –amb tot el respecte cap al moviment d'esplais, del qual he format part molts anys.

Per tant, el que s'ha de demanar és una cosa seriosa, el que dèiem a la Llei d'acollida, que és: un nivell de coneixement de llengua, que es coneix com a A-2 en el marc europeu, o, en el cas del Consorci de Normalització Lingüística, els cursos Bàsic 1, Bàsic 2, Bàsic 3; el que vam establir a la Llei d'acollida, el que vam dir al Pacte nacional per a la immigració...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...i el que s'ha saltat –ho sento molt– el Govern de Convergència i Unió.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, Ciutadans es un partido progresista y, como tal, entiende que para alcanzar el derecho de ciudadanía se tiene que cumplir la ley, la ley vigente, es decir, la normativa europea y la normativa estatal. Yo sé que cuando uno se roza mucho con alguien acaba cogiendo sus malos hábitos y sus malos hábitos, y a ustedes les pasa lo mismo. ¿Pero qué es esto de exigir niveles lingüísticos a un ciudadano que está en este territorio para conseguir unos derechos? ¿Pero ustedes quién se creen que son? ¿Profesores de lengua? La gente que viene a trabajar a nuestra comunidad viene a ganarse la vida, y la integración –la integración– se consigue con absoluta normalidad. No sé si ustedes recorren los barrios..., y no sé dónde viven. Yo vivo en un barrio con una inmigración muy elevada, y le puedo asegurar que no hay conflictos lingüísticos, ninguno. Y ustedes han centrado...

Porque todo esto, al final..., yo, cuando lo pongo en una redoma, le doy un poco al gas y esto se alambica..., aquí no estamos hablando de derechos para los ciudadanos inmigrantes que están en nuestro territorio, para que sepan cuáles son las condiciones que tienen que cumplir para conseguir los certificados de arraigo, por ejemplo. Ustedes, como siempre, están confundiendo la ciudadanía con la identidad, y eso es un peligro –es un peligro. Tengan ustedes cuidado con quién imitan, porque copiarlo y multiplicarlo por dos no parezca un error, sino que amplifica. Por lo tanto, cumplimiento estricto de la ley, no permitir lo que ustedes permitieron, por ejemplo, cuando el Partido Popular estaba en el poder, que buena parte de la problemática derivada de determinada inmigración viene por su culpa, y no tiene que poner una tirita a una herida que ustedes provocaron por su mala y por su incompetente gestión.

Por lo tanto –acabo, presidenta–, cumplimiento de la ley, los derechos son de los ciudadanos, también de los ciudadanos inmigrantes que están entre nosotros, y no

de algunos que se quieren convertir en catedráticos de lengua en vez de gestores de la Administración.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. També, per explicar les esmenes que hem presentat en aquesta moció, perquè al punt 1 i al punt 2, que ens parlen de transparència, hem de dir que no només és que hi estem a favor –que hi estem a favor–, sinó que, a més a més, som defensors de la transparència, però és que la transparència és per part de totes les administracions i des de la coordinació de totes les administracions.

A més a més, la transparència en les dades sí que ens dóna, d'alguna manera, doncs, tota una informació per poder avaluar sempre..., sempre que s'utilitzin aquestes dades de forma responsable i amb totes les garanties de responsabilitat. I per això nosaltres hem presentat una esmena perquè..., per fer aquestes estadístiques, per donar a conèixer aquestes dades, no ha de ser només la Generalitat de Catalunya, sinó que també ha de ser la delegació del Govern de l'Estat aquí a Catalunya, perquè, en definitiva, és l'Estat qui té la darrera paraula en els processos de renovació de la residència, en els processos d'arrelament o en el reagrupament familiar. I el que trobem totalment contradictori és que es demani a la Generalitat aquesta informació i que no s'accepti, doncs, demanar aquesta mateixa transparència a qui té la darrera responsabilitat, que és el Govern de l'Estat.

Evidentment que també estem d'acord amb el fet que els ajuntaments han de tenir tot el suport –tot el suport– per fer els certificats. I, a més a més, amb uns criteris unificats que, com s'ha dit abans, per part del senyor Amorós, doncs, des del Pacte nacional per la immigració ja es va quedar d'acord que amb les entitats municipalistes es trobarien els criteris aquests comuns que tothom, doncs, ha de seguir. Estem d'acord, per tant, amb aquest suport. Però també estem d'acord que no només han de rebre aquest suport per fer aquest certificat, sinó precisament en aquests moments de crisi, suport també per continuar treballant per la cohesió. I, per tant, nosaltres creiem que també és contradictori demanar aquest suport per fer els certificats i no manifestar-se, no explicar, doncs, què pensen fer amb els fons d'acollida o què pensen fer des del Govern de l'Estat també amb els plans pilot en alguns barris de Catalunya que es feien fins ara.

I, per tant, aquí nosaltres també hem presentat una esmena, creient que, des de tota la coherència, d'aquest suport als ajuntaments, però també demanant a l'Estat que compleixi amb les seves obligacions amb els fons d'acollida i també en continuar desenvolupant els plans pilot en alguns barris de Catalunya amb índex d'immigració elevats.

Clar, també estem d'acord, no només d'acord, sinó que en som defensors, sempre ho hem estat, de la importància i de la necessitat de la integració de les persones immigrades. Creiem que és imprescindible aquesta integració. Però, a més a més, una integració que és bona per a les persones immigrades, una integració que és bona per al conjunt de tota la societat. Ara, en integració també s'hi ha d'invertir. I vostès ens parlen de llengües, i estem d'acord que s'ha de tenir coneixement de les nostres llengües perquè tothom es pugui comunicar i tingui igualtat d'oportunitats i també en el coneixement del nostre país, en les seves normes de convivència, en els principis democràtics i constitucionals, tal com vam recollir en la Llei d'acollida que vam acordar amb una àmplia majoria per aquest Parlament i que vostès se'n van excloure. I per això també aquí hem presentat algunes esmenes; unes esmenes que el que volem és que es desenvolupi..., que el Govern de la Generalitat desenvolupi els instruments que ja tenim i que ja ha aprovat aquest mateix Parlament, com és la Llei d'acollida.

Miri, senyor Milián, les polítiques d'immigració, les competències són compartides i són responsabilitats compartides per part de les diferents administracions: els ajuntaments, el Govern de la Generalitat i també el Govern de l'Estat. I, a més a més, és necessària la coordinació: si no accepten les esmenes, en aquest sentit –i no hem vist cap voluntat de negociació, ni de parlar, ni d'acceptar cap esmena, és que no volen assumir la responsabilitat que li toca al seu partit des del Govern de l'Estat.

Si no accepten aquestes esmenes... –dono, hi insisteixo, la responsabilitat–, i les competències són compartides per part de totes les administracions, és que no accepten, no volen responsabilitzar-se des del Govern de l'Estat que ara governa el seu partit, i, per tant, creiem que és totalment contradictori.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé. Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats..., mirin, per nosaltres aquesta és una interpellació... –aquesta interpellació i aquesta moció– que és un intent errat d'utilitzar el fenomen migratori de manera partidista. I l'objectiu que pretén aquesta moció és que el Parlament assumeixi una cosa, que és poder explicar que s'atorguen massa certificats d'arrelament. El que vol aquesta moció és poder aconseguir unes dades que li permetin, a qui proposa aquesta moció, poder dir que s'atorguen massa certificats d'arrelament, que som massa tous o massa laxos.

Permeti'm que li digui que el populisme no és liberal, ni conservador, ni socioliberal; que la seva ideologia –suposo que deu ser enquadrada en alguna de les tres que li cito– ha estat històricament contraposada al populisme; que es desprèn, aquest populisme, d'alguna

part de la seva intervenció de l'altre dia i d'avui mateix, i d'altres que s'han fet darrerament en aquest Parlament. I no li dic «tota», eh?, no és tota la seva intervenció populista. Quan parla de drets i deures, nosaltres hi estem d'acord. Quan es manifesta contrari al bonisme, nosaltres hi estem d'acord. Però, quan s'oposa que ensenyem el català als nouvinguts o quan intenta desviar la responsabilitat del seu partit en el fenomen de la incursió de la immigració a l'Estat espanyol, no hi estem d'acord. El populisme, li ho deia abans, és estrambòtic, de forma fràgil, és escumós, i jo no li ho recomano, perquè, si m'ho permet, escoltant-lo, a vostè no li escua.

No donarem suport a cap punt d'aquesta moció. No donarem suport a cap punt d'aquesta moció perquè tot el que vostè reclama ja és un dret que té com a parlamentari. Ens parla de transparència com si aquí vostè no pogués fer una pregunta com a diputat i el departament en qüestió tingués l'obligació de respondre-li en els termes exactes que vostè li demana. Per tant, em sembla que tot plegat forma part d'un altre interès que descrivia a l'inici de la meua intervenció.

I jo també els demano transparència. El nostre grup també els demana transparència. El Partit Popular de Catalunya ha d'ensenyar què vol exactament en aquesta matèria de l'acollida i de la integració dels immigrants i dels nouvinguts. Perquè li faig una pregunta: venim aquí a ser durs amb el fenomen i el cap de setmana anem a les festes pàtries a fer la pilota? És això el que fem? És aquest el seu plantejament, venir aquí a ser durs i el cap de setmana anar a les festes pàtries a fer la pilota als qui les convoquen? Perseguiu una ètnia determinada però fem el possible perquè els d'aquella nacionalitat puguin circular lliurement per la Unió Europea abans d'hora, com va fer?

Tinc la impressió que vostè vol que li donem dades que li permetin dir que es donen massa certificats d'arrelament als immigrants. Això és el que vostè vol. I tinc la impressió que vostè vol poder dir que obliguem els immigrants a empassar-se l'Enciclopèdia Catalana. I tot plegat és una impostura enorme. Els ciutadans han de saber quant d'interessats són alguns dels seus plantejaments; han de saber que en el moment en què a l'Estat espanyol van entrar més persones estrangeres va ser quan governava el Partit Popular, entre el 2000 i 2003; han de saber que vostès després van donar suports successius a regularitzacions massives de ciutadans; han de saber que vostès han donat suport a successives lleis d'estrangeria, i que són vostès els qui pacten els codis penals que no són útils a la reincidència, i que, sobretot, són vostès els qui tenen la competència final de validar els informes d'arrelament que ara sembla que no veuen clars.

Un detall local, per anar al món local: vostès estan donant, dades a la mà, els mateixos certificats d'arrelament a la meua ciutat, a Badalona, que es donaven fa un any, els mateixos; no han canviat res –res–, es donen els mateixos. I ara vénen aquí i ens posen deures que ja complim.

Li ho va dir el conseller i li ho dic jo: ja existeix la Instrucció 1/2012, de criteris a l'hora de fer informes

d'estrangeria. Miri-se-la, perquè li agradarà –li agradarà. Que sàpiga tothom que som un instrument al servei d'una competència que és de l'Estat, de la Subdelegació del Gobierno. Que sàpiga tothom que aquesta instrucció està pactada amb l'Associació de Municipis i amb la Federació de Municipis; que inclou quatre informes, entre els quals el d'adequació de l'habitatge, d'acord amb els criteris d'habitabilitat vigents per prevenir infrahabitatges o excés d'ocupants, i que cal renovar si es canvia d'adreça, i un informe d'arrelament social, no qualsevol cosa, tres anys de residència i un contracte de treball. Això és el que es demana. I que no es fa un reclutament nacionalista... –i acabo, presidenta–, no es fa un reclutament nacionalista, com es va dir, es reclama que quan es van a fer papers es pugui parlar, es pugui entendre, vaja, un mínim de català o de castellà, i que si no s'entén ni català ni castellà com a mínim s'hagi començat un curs de vint hores en una o altra llengua. Això és el que diu la instrucció.

En definitiva, tenim els deures fets. Les dades són a disposició. Ens separa la seva fallera contra el fet que un nouvingut pugui arribar a conèixer que ens reunim en aquest Parlament. Ens separa que nosaltres no volem fer estadístiques per justificar les pròpies contradiccions. Per tot això, hi votarem en contra, convidant-los a afegir-se al mínim comú denominador que sobre aquesta qüestió aplega els altres grups de la cambra.

Potser els convé quedar aïllats en aquest...

La presidenta

Senyor diputat...

Ferran Falcó i Isern

Queden quaranta-u o en...

La presidenta

No, no..., ja es passa de quaranta-u.

Ferran Falcó i Isern

Doncs, res més.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta; de l'escó estant. Bé. El proponent de la moció l'ha presentat, aquí a la tribuna, com la moció de la transparència, i realment a Democràcia Catalana entenem que tots els punts de la moció queden força reflectits en el Pla nacional per la immigració a Catalunya, que esperem que es consolidi en el nou Reglament d'acollida. Bé. També penso, com qui ha intervingut..., qui m'ha precedit en la intervenció, que aquesta moció, doncs, veritablement s'ha presentat en el lloc equivocat; segurament on s'hauria d'ha-

ver presentat és en el Congrés dels Diputats atès que tenim molt poques competències en immigració.

Miri, jo li demanaria al proponent que prediqués amb l'exemple. I, en aquest sentit, doncs, a l'hora d'exposar les mocions que practiqui la transparència, perquè gairebé tots de la seva intervenció populista hem deduït que, doncs, hi havien moltes opacitats. I, en aquest sentit, estic molt en la línia de l'exposició que ha fet el diputat Amorós, que hi coincideixo plenament. I, doncs, amb aquesta actitud de semblar que no has trencat mai un plat ens volies colar per la porta del darrera una moció que realment tenim moltes sospites que la voluntat del proponent sigui el text literal d'aquesta.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Senyor consellers, Solidaritat votarà negativament aquesta moció. I ho farà perquè darrere d'aquesta moció hi ha una voluntat d'ús partidista –crec que algun altre grup ho ha dit també– del fet immigratori. Hi ha una clara voluntat de desdibuixar, a més, les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria d'immigració i de posar en dubte la professionalitat, l'eficàcia i l'eficiència dels serveis i circuits que estableix la Llei 10/2010, del 7 de maig, d'acollida de les persones immigrades i de les retornades a Catalunya.

Pel que fa a les competències lingüístiques, de les persones immigrades, el text que presenta el PP pretén introduir la llengua castellana als plans d'acollida que s'ofereixen des de les institucions públiques, i sospitem, atesa l'actual realitat sociolingüística del nostre país, que la intenció d'aquest partit no és la d'oferir un coneixement equitatiu de les dues llengües oficials a Catalunya, com voldria Solidaritat, sinó la de relegar el català a un segon terme i prendre-li un altre àmbit d'ús i presència.

Finalment, desconfiem de la línia política del Partit Popular en matèria d'immigració amb experiències perilloses com les viscudes a Badalona.

Pel que fa a l'emissió de certificats d'adequació de l'habitatge i els informes d'arrelament que emet la Generalitat de Catalunya, cal dir que, si existeix la possibilitat –no ho podem comprovar– que els ens locals, així com les delegacions territorials de la Direcció General d'Immigració, no segueixin els procediments al peu de la lletra, aquest fet cal atribuir-lo a la manca de recursos i a la sobrecàrrega de feina que pateixen els funcionaris de la comunitat autònoma que menys funcionaris té proporcionalment. Malgrat tot, no s'ha de caure en la trampa, disfressada de professionalitat i transparència, que aquí ens proposa el Partit Popular. Recordem que aquest és un partit entestat a demostrar la suposada immaduresa i manca de competència

de les administracions públiques catalanes a l'hora de gestionar la població immigrada.

En definitiva, cal tenir en compte que és molt probable que mocions com aquesta tinguin per objectiu refermar la seva nova posició davant de la immigració, que queda molt ben reflectida en les polítiques implementades per l'alcalde de Badalona.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé; gràcies, presidenta. Bé, dir que nosaltres no votarem la seva moció. No la votarem perquè als punts, als quatre primers punts, bona part del que es diu es fa, i després perquè renunciem de manera interessada, com s'ha dit, a allò que seria «obligatori», entre cometes, si ho demanen aquí també, a les competències de l'Administració de l'Estat.

Li direm que no, també, a la seva moció perquè –el punt cinquè– estan acostumats vostès a utilitzar el tema de la llengua amb interès partidista, i, per tant, de manera obsessiva, amb la divisió per temes de llengua al nostre país, quan parlaven de certificats de temes d'habitatge.

Els direm que no, també, perquè una cosa són els cinc punts..., i, després, jo m'he rellegit la seva intervenció en la interpellació al conseller. Va fer, com sempre, el seu grup parlamentari, una demagògia dels tòpics de la discriminació al nostre país a efectes... (*Veus de fons.*) Sí, sí, va parlar de «collapse dels serveis públics» –això és textual, està...–; va parlar vostè, també, falsejant la realitat, d'efectes crida; va parlar de desigualtats democràtiques, entenem nosaltres, per a uns ciutadans i per a uns altres, perquè segurament deu estar pensant en algun immigrant quan diu que ha de tenir els compromisos mínims en els valors i la nostra manera de viure. Jo crec que, també, potser, deuria estar pensant en el senyor Matas o en el senyor Camps, no?, també, perquè també haurien de tenir a veure amb els valors de la nostra societat i amb les nostres lleis. (*Veus de fons.*) No, però vostès volen obligacions per a uns, i per a altres, com que són els de pedigrí, doncs, un altre tipus d'actitud.

Els direm que no perquè volem continuar parlant d'immigració en el Parlament de Catalunya i en la societat. Però ho volem fer des del reconeixement de la ciutadania, dels drets i deures, de la igualtat d'oportunitats, i perquè volem seguir treballant perquè Catalunya sigui un sol poble. I, per tant, nosaltres sí que voldrem parlar d'immigració.

I estem convençuts que a mitjà termini el nostre país podrà donar resposta dient-los que no a la seva manipulació en els temes d'immigració, igual que els van dir que no, després de quatre mesos que han guanyat les eleccions, aquest diumenge passat a Andalusia i a Astúries, i els diran demà que no milers de treballadors i tre-

balladores a la vaga general, perquè demà, igual que al segle passat, quan els treballadors fan vaga no és que no vulguin treballar sinó que volen fer-ho en millors condicions, com va dir el senyor Francesc Layret.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, jo lamento que aquí s'hagi parlat més de sospites i suposades intencions amagades que no pas de la realitat d'aquesta moció, que no és altra que la transparència i l'ajut als ajuntaments.

Però vull començar agraïnt les més de vint esmenes que ens han presentat, gairebé tots els grups parlamentaris i també un subgrup.

No les comentaré totes una per una, perquè m'allargaria molt i algun grup potser es posaria nerviós, però sí que vull dir que, tot i que les rebutjarem, moltes de les esmenes presentades han entès l'esperit de la moció, d'una moció que vol exigir, com deia, transparència al Govern de la Generalitat.

Però les rebutjarem bàsicament per dues raons: algunes d'elles perquè dilueixen el compromís de transparència, com és el cas de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, i altres les rebutgem perquè creiem que desvien l'atenció. Les presentades, per exemple, pel Grup d'Esquerra Republicana exigeixen a l'Estat, i nosaltres creiem que aquest no és el marc per fer-ho; ho podem fer perfectament presentant iniciatives al Congrés dels Diputats.

I seguint l'ordre de presentació d'esmenes, un cas semblant també seria el de les esmenes presentades pel Grup Socialista. Tampoc les acceptarem, tot i que crec que la diputada Prados ha entès perfectament l'esperit de transparència d'aquesta moció. No les acceptarem perquè bàsicament demanen que la delegació del Govern ofereixi unes dades que no té ni li corresponen, ni les té ni li corresponen; no podem exigir a l'Estat en una matèria que és competència de la Generalitat. L'article 55.3 del Reial decret pel qual es va aprovar el Reglament d'estrangeria diu clarament que els informes sobre els que tracta la moció que avui presentem poden ser remesos pels ajuntaments si així ho decideix la comunitat autònoma. Aquest és el cas de la gran majoria de comunitats autònomes, però no és el cas del Govern català, que va decidir quedar-se voluntàriament la competència. Això sí, a l'hora de la veritat, després, continuen fent la feina els ajuntaments. Sigui com sigui, no podem demanar a la delegació que ens doni les dades, perquè és competència de la Generalitat. Tan senzill com això.

Respecte a les esmenes de Ciutadans, mirin, nosaltres creiem que les llengües han de ser un element d'integració. Creiem que el coneixement de les llengües oficials és un bon indicador, que no l'únic, és veritat, del

nivell d'integració de l'immigrant. I crec que la nostra és en aquest sentit una posició més que assenyada, res identitària, sentit comú.

I, finalment, respecte a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, no les acceptarem perquè directament les esmenes no aposten per la transparència. Al contrari, vostès volen un compromís tan diluït que sembla que prefereixin l'opacitat. I crec sincerament que les seves esmenes no només van en contra de l'esperit d'aquesta moció, sinó que van en contra de la transparència que altres grups també demanaven amb les seves pròpies esmenes.

Moltes gràcies.

(Pausa. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta; era para pedir la votación separada del punto número 5.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem a la votació de la moció.

I començarem pel punt 5; començarem per votar el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 109 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 18 vots a favor i 109 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aeroport de Reus (tram. 302-00122/09)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aeroport de Reus, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la diputada il·lustre senyora Alícia Alegret.

(Pausa llarga.)

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president...

El vicepresident primer

Sí, quan vulgui, senyora diputada.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats... (*Pausa.*) Començarem la moció. Endavant.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, senyora vicepresidenta, amb aquesta moció posem sobre la taula en clau positiva i amb la voluntat de sumar esforços en la millora de l'aeroport de Reus una sèrie d'objectius concrets i de mesures en les quals treballar tots plegats per tal de reactivar l'activitat a l'aeroport de Reus i aconseguir la seva desestacionalització i la diversificació de destinacions. L'aeroport de Reus pateix una dràstica baixada de vols durant l'hivern i no és fins que comença la temporada turística que comencen a augmentar les operacions. Ho hem vist aquests dies, que el nombre de vols ha augmentat, també de companyies, però totes amb data de caducitat i supeditades completament a la temporada turística d'estiu, i, malgrat això, molt per sota de les possibilitats que avui en dia alberguen les instal·lacions.

El de Reus, avui, és un aeroport competitiu, preparat i amb capacitat per assumir 3 milions de passatgers l'any. Hi ha una bona eina per treballar, per treballar sobre el futur de l'aeroport, que és la Taula Estratègica de l'Aeroport de Reus, amb la implicació d'administracions i del territori. I tenim l'oportunitat ara de sumar esforços, d'aconseguir una major implicació del territori, d'articular a través d'aquesta taula estratègica un nou full de ruta i un nou calendari d'objectius a curt termini encaminats a diverses accions: diversificar les destinacions –no hem de caure en la trampa de dependre només del mercat britànic i irlandès, cal establir una xarxa de vols més extensa i variada–; desestacionalitzar l'activitat de l'aeroport i garantir que aquest proper hivern l'aeroport no tanqui i mantingui el màxim nombre de vols possibles; recuperar la connexió amb el nord i amb el sud d'Espanya i recuperar les rutes directes amb França, Itàlia, Polònia o Marràqueix, en primer terme, i obrir i buscar noves destinacions; aconseguir que el de Reus no sigui un aeroport tan dependent d'una sola companyia, que és Ryanair, i a la vegada, però, aconseguir també que l'aeroport de Reus sigui base operativa de Ryanair i donar així compliment a la Resolució 398/IX d'aquesta cambra.

Tenim l'oportunitat de ser ambiciosos i obrir una de les principals portes d'entrada a la Costa Daurada; porta d'entrada que és indubtablement l'aeroport de Reus.

Treballem per posicionar Reus, la Costa Daurada, amb el seu aeroport com a porta d'entrada, com a destí turístic de referència i per poder mirar de tu a tu altres destinacions com Egipte o Turquia; establir noves vies de contacte directament amb els «touroperadors» per tal que els turistes que ens visiten tinguin i vinguin directament aquí per oferir-los aquesta possibilitat. Que tothom es cregui, també des de Barcelona..., cal que també des de Barcelona es creguin que Reus té un aeroport

de primera i que ha de ser una de les eines fonamentals per augmentar l'impacte econòmic del turisme a les comarques del sud de Catalunya.

I els proposem fer-ho des de la unitat, des del territori, des del consens i des de la responsabilitat. En aquesta moció i en la interpellació prèvia no parlàvem de debats identitaris, d'ideologies o de banderes; parlem de projectes, d'intencions i d'idees. Anem a buscar el consens. Volem un acord perquè perdre temps, perdre oportunitats i pensar que altres ens ho resoldran només comportarà que l'aeroport no es posicioni com s'hauria de posicionar, amb el nombre de visitants que volem.

Anem a buscar el consens parlant de fets concrets, d'objectius a curt termini, d'unitat d'acció per posar en valor l'aeroport i les seves instal·lacions, la seva capacitat d'atracció. Tant de bo d'aquí a un any puguem mirar enrere i veure que els objectius que avui plantejgem, que avui espero que amb el consens de tothom es proposen..., i veure que l'aeroport ha tirat endavant, que la inversió de més de 85 milions d'euros que ha fet AENA els darrers anys a Reus no ha estat inútil, que està optimitzada, i que dels 900.000 passatgers amb què es preveu tancar l'aeroport aquest any 2012 saltem un altre cop, el 2013, als 1.700.000 passatgers que es van assolir fa tres anys. Això voldrà dir que tots plegats haurem fet bé les coses.

I avui els demano a tots els grups el compromís amb el territori i el suport a una acció estratègica a curt termini que ens porti a les fites que necessitem. Cal marcar aquest nou full de ruta. I demanem al Govern que ho lideri.

I només comentar a la Mesa que en els punts 4 i 5 de la moció hem arribat a una transacció amb els grups de Convergència i Unió i d'Iniciativa per Catalunya Verds, que tenen la resta de grups i que ara donarà a la Mesa.

Per finalitzar, dir-los que avui no plantejgem un debat de titularitat, de gestió o de banderes, com els deia abans, plantejgem un debat seriós, que doni solucions al territori, especialment a les necessitats turístiques i d'impacte econòmic que suposa tenir les portes obertes de l'aeroport de Reus o tenir un aeroport de nou tancat durant l'hivern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Bé, han presentat esmenes quatre grups parlamentaris i un subgrup, i precisament el Subgrup de Solidaritat és qui té la paraula ara per defensar les esmenes. En el seu nom, l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor president, senyors consellers, cada vegada que es produeix una moció del PP –i també caldria dir, moltes vegades, del PSC– sobre els aeroports de Catalunya, en la línia que generalment van, es pot tenir la sensació de confusió, d'alteració de les identitats, de vegades fins i tot d'estar sentint cacofonies polítiques. Sense sentit del ridícul, sentim la cançó de l'enfadós

de les exigències a la Generalitat per fer diverses actuacions per millorar el servei d'aquests aeroports, en aquest cas el de Reus.

La seva voluntat pot ser molt ben intencionada, diputada Alegret, i segur que els seus votants reusencs n'estaran molt contents, però lamentablement vostè està errant del tot el tret en exigir, en dirigir les seves exigències a la Generalitat. Vostè sap tan bé com la resta de diputats d'aquesta cambra que la Generalitat no és més que un llogater, un masover indocumentat d'aquest aeroport. Vostè a qui ha de dirigir les seves exigències, les seves propostes de millora de l'aeroport de Reus, és al Govern de Madrid. Si vol que es portin a terme els sis punts de la seva moció, agafi per banda la ministra i demani-li que retiri la dictadura d'AENA als aeroports catalans, que permeti una gestió moderna i com es fa a la gran majoria de països avançats del món, i que de passada ens aclareixi tants punts foscos sobre el futur de les infraestructures d'accés i d'exploatació comercial de les instal·lacions dels aeroports.

Vostè en la seva interpellació del darrer Ple parlava de centralisme, de centralisme barceloní, i sí, és evident que tots els que som de comarques veiem aquesta realitat. El dia que tinguem un estat propi, diputada Alegret, podrem decidir la nostra estructura territorial i de gestió de les infraestructures; totes les infraestructures del nostre país, i no sols les secundàries que actualment controlem.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per defensar les esmenes té ara la paraula l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Sí, moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, per defensar les nostres esmenes presentades en aquesta moció, una moció que considerem que és un brindis al sol, senzillament són bones paraules, benintencionades, però que realment no ataquen la problemàtica que en aquests moments estan vivint els aeroports catalans i, en concret, l'aeroport de Reus.

Hem presentat una sèrie d'esmenes. En primer lloc, presentem una esmena molt concreta amb què es tracta de fer justícia en un municipi que ha estat històricament discriminat, i aquest és l'Ajuntament de Constantí. El que demanem és que l'Ajuntament de Constantí s'integri com a nou membre de la Taula Estratègica de l'Aeroport de Reus. I per què? Doncs, perquè un 40 per cent dels terrenys que ocupen les instal·lacions de l'aeroport de Reus estan dins el terme municipal de Constantí, i és increïble com encara aquest municipi no està dins d'aquesta taula estratègica, en què a part de l'Ajuntament de Reus hi han altres ajuntaments de la resta de la Costa Daurada.

Després hem presentat tres esmenes més on sí que anem a la titularitat, perquè aquí està el problema, aquí està el problema del que està succeint a l'aeroport de Reus. I, senyora diputada, AENA n'és la responsable, i AENA és qui ha fet un debat identitari per tenir dis-

criminats l'aeroport de Reus, l'aeroport de Girona i l'aeroport de Barcelona. Per tant, el que demanem és que el Govern de l'Estat..., tan bon punt s'obtingui la majoria catalana a la gestió de l'aeroport de Barcelona, es desclassifiqui i es traspassin perquè siguin gestionats des del territori, per tenir realment uns aeroports que pensin en el territori i puguin projectar no només aquest turisme que ha de venir, sinó també aquestes empreses nostres que han de marxar cap a l'estranger.

També demanem un altre punt clau, que és que AENA no incrementi les tarifes aeroportuàries als aeroports catalans aquest 2012. I això pot succeir demà passat, i si succeeix demà passat tornarem a tenir un debat amb Ryanair en aquesta mateixa cambra, el tornarem a tenir perquè s'haurà incomplert un acord a què es va arribar amb aquesta companyia.

Per tant, AENA ha fet un debat identitari, i el que nosaltres volem és portar el debat cap al sentit comú i cap al debat econòmic. Necessitem, per a la prosperitat econòmica del nostre país i de les nostres comarques, que aquests aeroports siguin traspassats a la Generalitat i siguin gestionats des del territori.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per defensar les esmenes presentades i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies. Bé, diputats, diputades, entenc l'actitud de la diputada Àlícia Alegret en presentar la moció, però permeti'm que jo sigui una mica més belligerant, en el sentit que no podem oblidar que l'aeroport de Reus ha estat l'únic de Catalunya que per primera vegada a la seva història –i té molts anys d'història– ha estat tot l'hivern sense operacions, amb els perjudicis econòmics que això ha tingut per al nostre territori.

I, per tant, d'alguna manera, més enllà de la voluntat de la diputada, jo crec que el que es palesa en aquesta moció, a part de les qüestions d'AENA, també és un problema que tenim en el territori, un problema que no em cansaré de repetir, de manca de saber fer de lobby polític, com saben fer altres territoris; deu ser un problema que tenim la classe política a Tarragona, de manera que sempre acabem sent un territori menystingut.

En aquest sentit, nosaltres ja havíem presentat preguntes al conseller, vam presentar una proposta de resolució, i, clar, el que no entenem és que es va signar un acord, es va signar un acord tard, i un acord que amb 300.000 euros de diferència..., o sigui, respecte a l'acord anterior, que era de 3,5 milions, el d'ara és de 3,2 milions, però amb aquest acord les rutes es redueixen a la meitat, l'operativitat baixa el 60 per cent, i, per tant, creiem que no ha estat tan bon acord. Vull dir que, no ho sé, el Govern s'ho hauria de replantejar, d'haver signat l'acord tard, haver perdut tota la tempo-

rada d'hivern per un acord que no ens garanteix, perquè són rutes molt fluctuants, que l'hivern que ve puguem continuar mantenint l'operativa i que, a més, aquest estiu ens la redueix.

És per això que nosaltres hem presentat una esmena que insta a incorporar a l'acord signat amb Ryanair per un import de 3,2 milions l'obligació de mantenir determinades rutes durant la temporada d'hivern, perquè no es torni a produir la situació de manca d'operacions comercials que es va produir l'hivern passat, amb el greuge per al territori, i que, ho recordo, curiosament, un greuge que suposo que si ho hagués fet l'anterior Govern tot el sector hotel·ler, tot el sector turístic hauria posat el sant al cel, i aquí curiosament ningú va piular. També són d'aquestes coses de la política, no?, aquestes coses que té la política.

Bé, també hem presentat una altra esmena, perquè hi ha un altre problema en aquest aeroport que no va aparèixer en el debat però que considerem que és important, que és la situació dels treballadors de l'empresa Lesma Handling –hi ha dues empreses que fan els serveis de terra, que són Iberia i Lesma Handling–, perquè resulta que s'ha incomplert l'operativa, s'ha incomplert..., a part de l'ERO i dels acomiadaments, però s'han incomplert amb ells els acords a què s'havia arribat. En aquest sentit, instàvem el Govern que AENA obrís un expedient informatiu a l'empresa que té contractada, l'empresa Lesma Handling, perquè ha incomplert l'horari operatiu, cosa que, per exemple, l'altra empresa no havia fet, Iberia no ho havia fet. A part que ens agradaria en aquest sentit..., sabem que també hi ha una esmena, que no sé si l'acceptaran, del PSC que parlava de la possibilitat de veure què passa amb aquests treballadors, perquè, clar, dels seixanta treballadors que hi havia, són vint, i no tenim una situació en el territori per anar perdent tants llocs de treball.

I, per acabar, també ens sap molt de greu que no hagin acceptat l'esmena d'Esquerra Republicana, especialment la que fa referència a la incorporació de Constantí, perquè creiem que és un tema de justícia i d'equilibri territorial incorporar-hi Constantí, l'ajuntament, i perquè creiem que si volem articular realment una àrea metropolitana al Camp de Tarragona són els ajuntaments grans, els grans ajuntaments de grans ciutats, com Tarragona i Reus, els que han de tenir aquesta generositat, i això passa per incorporar en els seus òrgans l'Ajuntament de Constantí.

I, ja per acabar, vull expressar aquí el meu suport als treballadors i treballadores de l'aeroport, de Lesma Handling, però també a tota la resta de treballadors i treballadores que demà faran vaga en defensa dels seus drets laborals bàsics, que durant tants anys i tantes lluites els han costat tenir.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Al meu grup li agrada aquesta moció, però li hem presentat esmenes, perquè em sembla que s'ha oblidat d'un parell de coses. A mi em sembla que aquestes esmenes responen a la voluntat d'incorporar a la moció dos qüestions per tal que es pugui constituir per si mateixa, aquesta moció, en un plantejament estratègic per a la ciutat de Reus.

Necessitem volar, senyora Alegret, necessitem volar. Però no ens podem oblidar, amb la seva fórmula de consens, dels treballadors, de la gent i de les seves possibilitats de tirar endavant amb el lloc de treball. Per això hem presentat la primera esmena, que diu: «Activar coordinadament amb la direcció de l'aeroport un pla social per a la reinserció laboral dels treballadors afectats pel tancament de les activitats del mes d'octubre de l'any 2011.» No demanem res més d'extraordinari, sinó recuperar aquests llocs de treball, que estic segur que vostè contemplarà almenys en la fase inicial de la valoració d'esmenes.

Però, d'altra banda, també hi ha una altra qüestió que manca en aquesta moció i que avui, malauradament, està d'actualitat, perquè la ministra de Foment, en compareixença parlamentària, ha aturat la gestió individualitzada dels aeroports; un tema que semblava que estava molt avançat. I ha transformat aquests acords previs en aquesta matèria en uns comitès de coordinació aeroportuària en matèria consultiva. Per això la nostra esmena és avui més oportuna per defensar els interessos de Catalunya en general i molt en particular de Reus.

Moltes gràcies, president... Espero que consideri aquestes dos esmenes, per tal que constitueixi una moció sòlida, que constitueixi un veritable plantejament estratègic per a la nostra ciutat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En el seu nom, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Carles Pellicer.

Carles Pellicer i Punyed

Senyor president, senyors consellers, senyores diputades, senyors diputats, dues coses: per anunciar, en primer lloc, el vot favorable a aquesta moció que es presenta avui aquí en el Parlament, i l'altra, per dir que tenim una gran infraestructura, un excel·lent aeroport a Reus, que és important per a Catalunya, per al territori, per a Reus, per a la Costa Daurada, i com a alcalde també de la ciutat me'n sento molt orgullós.

Aquesta moció va en la línia de donar un impuls, i és cert, cal donar impuls als aeroports, en aquest cas el de Reus, que ens ocupa, atesa la situació que ha estat patint aquest hivern, està tenint i encara té, però que s'estan fent tots els esforços perquè vagi millorant la situació en què es troba. Situació que també ha provo-

cat que treballadors hagin tingut també dificultats durant aquest hivern en el seu lloc de treball.

La moció, doncs, de la qual celebro la seva presentació, és una moció d'impuls en els termes que estan presentats, però també dir-los que hem presentat esmenes en la línia següent, és a dir, que hi hagi un marc més ampli, que no solament digui els països que ha de fer de destinació, sinó que sigui amb la resta d'Europa, que també sigui amb la resta del món que des de l'aeroport s'hi pugui operar.

Per tant, hem fet algunes aportacions, però, en definitiva, el que els estem dient i li estem dient, senyora diputada, és que estarem d'acord amb tots els punts, tot i que amb referència al punt 2, del marc de la taula estratègica, dir-li que de fet ja s'està fent la feina, perquè aquesta moció si una cosa diu és que la feina s'està fent i que el Govern està fent la feina i que el que cal és impulsar-la, però la taula estratègica, formada per les institucions del territori i per la cambra de comerç, per l'Ajuntament de Reus, per altres ajuntaments i per, en definitiva, sectors econòmics, està fent una feina important. I amb això voldria dir a la senyora diputada d'Iniciativa que no és que sigui un lobby: és que és un grup de treball que està fent una feina excel·lent, la qual voldria també reconèixer, no? Per tant, doncs, aquest és un punt que voldria que es tingués en compte, tot i que hi votarem a favor.

Amb referència al punt 3, respecte a la base operativa, la base operativa dependrà també de la voluntat de Ryanair, perquè és una voluntat d'aquesta companyia. Però sí que li puc dir que el Govern i el mateix conseller han estat fent una feina excel·lent en aquest tema, d'instar i d'insistir perquè la companyia tingui la base operativa a Reus.

Però, bé, aquesta moció, malgrat les bones intencions d'impuls, que és el que ve a representar, el que ve a dir –és a dir, impulsar l'aeroport de Reus perquè tingui força, perquè tingui el sector de la Costa Daurada també i els mateixos ciutadans del territori de Reus, també en aquest cas que ens ocupa, tinguin vols per anar a destins europeus, com teníem abans–, sí que també s'oblida que hi ha un gestor, que en aquest cas és AENA, no?, i AENA és el principal, diguem-ne, tap que tenim i que per molta taula estratègica, que estiguem fent feina important, si AENA no ajuda –es parlava abans de tarifes, es parlava abans de facilitats, es parlava també de facilitar tema comercial, etcètera– que sigui el territori el que impulsi, el que faci avançar aquest aeroport, doncs, també ho tindrem més difícil, perquè no tenim prou competències.

La diputada parlava que és una moció a curt termini. Cert, és a curt termini i d'impuls, però també hem de mirar més enllà. En el llarg termini, li hem de dir que és en aquest cas la desclassificació de l'aeroport, al qual des del Govern i des del Parlament no renunciem ni renunciarem, a l'efecte que la Resolució 295 d'octubre de l'any 2011, doncs, ja va dir clarament la necessitat que es procedís a la desclassificació dels aeroports de Girona, de Reus, de Sabadell. Per tant, doncs, aquest és un tema irrenunciable, al qual va lligat i és indissoluble el fet de donar impuls a l'aeroport de Reus.

Per tant, doncs, res més. Només dir-los que en aquesta línia també..., obrir la porta a la necessitat que hi hagi una gestió individualitzada mentre no hi hagi la desclassificació, però que, en qualsevol cas, en la línia que vostè presenta aquesta moció en el Parlament, d'impulsar, que és una tasca que s'està fent ja en el territori des del mateix Govern, d'una cosa que s'està fent no hi votarem pas en contra, com pot entendre vostè.

Dir-li també que l'Ajuntament de Reus ha estat reiteradament demanant aquesta desclassificació, cosa que també val la pena que diguem, perquè la línia de gestió des del territori considerem que ha de ser la que ha d'impulsar finalment l'aeroport de Reus, i també el de Girona i el de Sabadell, en aquest cas, perquè tinguem un aeroport potent, un aeroport important, i que acabem ja de tenir aquesta precarietat, que si hi han companyies o no tenim companyies, i, per tant, en aquesta línia votarem a favor d'aquest impuls.

Perquè vostè deia una cosa que també és important: és sumar. I, sens dubte nosaltres ens hi sumarem, perquè des de la suma, des de l'impuls de tothom, és quan farem possible de sortir de situacions de precarietat, com en aquest cas de l'aeroport de Reus, que, malgrat tot, és un aeroport potent, un aeroport important, que potenciarem a totes.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustríssim diputat. També per posicionar-se sobre aquesta moció, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, honorable vicepresident. Bé, en aquest sentit, finalment donaré suport a la moció presentada, per la importància que té l'aeroport de Reus per al conjunt del territori, i especialment, doncs, per a la indústria i el turisme de la mateixa ciutat de Reus, del Camp de Tarragona i de la Costa Daurada.

Ara bé, hem de deixar ben clar que l'aeroport de Reus no és de la Generalitat, és de l'Estat, i concretament del Ministerio de Foment, d'AENA. En aquest sentit, doncs, no tenim pràcticament cap competència, ni el Parlament ni el Govern podem fer res; aquesta és la trista realitat.

De fet, doncs, s'ha creat una taula estratègica per a la promoció de l'aeroport de Reus, on estan tots els agents implicats –la Diputació de Tarragona, els ajuntaments, les cambres de comerç, turisme...–, i és una taula sense competències.

El meu posicionament, també, doncs, l'ha ajudat a fixar el posicionament ara de l'alcalde de la ciutat, de l'alcalde de Reus, defensant les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i el seu posicionament a l'hora de demanar l'impuls aquest que s'està fent, i, per tant, hi votaré a favor. Ara, per molt que aprovem aquesta moció, lamentablement, tots sabem que perquè l'aeroport de Reus remunti el vol –mai millor dit– el que calen són inversions, en aquest cas de l'Estat,

i això, ja ho saben: *¡ojalá!*, que és el que diu com a resposta la ministra de Foment.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per posicionar-se i en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, *conseller*, esta es una de las mociones que yo llamo «territoriales», y la llamo «territorial» porque es una moción que ignora algunas cosas. La primera: quien gestiona este aeropuerto es AENA –quien gestiona este aeropuerto es AENA. Gestionar, gestión; no «propiedad», «gestión»: AENA. Entonces, yo creo que eso estaría muy bien que ustedes lo planteasen en el Congreso de los Diputados, y a la ministra de Fomento, la señora Ana Pastor. Y, en todo caso, cojan ustedes el teléfono, descuelguen y hablen con el señor José Manuel Vargas Gómez, que es el presidente de AENA, y le dicen: «¿Puede usted gestionar este aeropuerto?, ¿sabe que existe, este aeropuerto?» Y ¿saben ustedes cómo se gestiona el aeropuerto de Reus? ¿Si es muy fácil! ¿Usted quiere levantar el vuelo del aeropuerto de Reus, usted? No hay ningún problema: se sienta usted con el señor Michael Cawley, y le pone el cheque que él pide. Y está gestionado, ¿eh?

Competencias ¿de qué? Pero ¿de qué competencias estamos hablando aquí? ¿Ustedes se creen que si la Generalitat tuviera competencias sobre esto el nivel de negociación iba a ser diferente? El territorio, el acuerdo, bla, bla, bla... Lo mismo, les pasa igual que en Alguaire, ¡hombre! Le dirán: «¿Usted quiere que yo vuele aquí? –Sí. ¿Usted quiere que yo tenga la sede operativa aquí? –Sí. –Venga, 10 millones de euros. ¿Los tiene? –No. –Adiós.»

Pero es que, de verdad, ¿ustedes se escuchan? Porque no enredarán en el territorio. Nosotros vamos a votar que sí a esta moción, ¿sabe por qué? Pues se lo voy a decir con claridad: para que nadie pueda decir es que Ciutadans no quiere que el aeropuerto de Reus tome el vuelo. Pero sí que lo queremos, pero entonces hablaríamos con quien le corresponde ahora mismo, igual lo que intentaríamos es convencer a la ministra Ana Pastor, que cuando diseñe qué modelo quiere para AENA no sea el de la privatización. Porque ustedes hablan aquí de descentralización; olvídense, se lo digo en serio, olvídense: su modelo es el de la privatización –el de la privatización. Nada de descentralización en el territorio, ni acuerdo en el territorio, ni que el Ayuntamiento de Constantí..., de verdad. Dinero, euros, millones de euros para pagar a Ryanair, Easy Jet, o como ustedes quieran llamar a compañías *low cost* que deciden operar en aeropuertos que muchos de ellos no tienen sentido en un mapa aeroportuario normal y corriente en el mundo, más que el contenido del territorio. Y eso cuesta dinero, porque, si no, serían operativos y no haría falta poner ni un euro, porque las compañías querrían volar. ¿Lo entienden?

El vicepresident primer

Il·lustre diputat...

Jordi Cañas Pérez

Pues ya es hora.

El vicepresident primer

Ja està? (*Pausa.*) Molt bé. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades té ara a paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Señor Cañas, empezaré por el final: o no ha leído la moción o lamentablemente no la ha entendido. Evidentemente que AENA sabe que existe el aeropuerto de Reus: invirtió 85 millones y medio de euros, y no precisamente para tenerlo cerrado. Por tanto, me gustaría que antes de hacer según tipo de afirmaciones leyera la moción, porque precisamente le hablamos de gestión y de oportunidades, y no de titularidades o de banderas.

Senyor Strubell, el sentit del ridícul, li asseguro que no som pas els diputats del Partit Popular els que no el tenim en aquest Parlament, li ho asseguro.

I, dit això, entraré a posicionar-me en les esmenes.

Sobre l'esmena que ens feia el Partit Socialista, el diputat senyor Sabaté..., a AENA, no ens oblidem dels treballadors. Evidentment que no ens oblidem dels treballadors, però creiem que és un debat paral·lel amb aquest, però no és aquest debat. AENA té una plantilla fixa que no ha tocat. Les empreses concessionàries, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, adequen les seves plantilles en funció de l'activitat de l'aeroport i les necessitats de cada moment, vostè ho sap. I, cregui'm, el millor fons social que es pot crear és treballar per augmentar l'activitat de l'aeroport i, en conseqüència, tornar a generar aquests llocs de treball que, per cert, van plegar l'octubre del 2011; no hi havia el Govern del Partit Popular a l'Estat, tot i que alguns semblen que ho oblidin.

Sobre les taxes, encara que s'augmentessin les taxes de l'aeroport de Reus, continuaria sent un dels més competitius, perquè té les taxes més baixes d'Espanya i d'Europa. I, per tant, també és un debat que no toca, però potser hauríem de començar a parlar de les taxes del Prat, i no de les taxes de Reus.

Sobre Constantí, senyor diputat De los Ríos, deixem que sigui Constantí qui demani la seva entrada, i també que porti la quota econòmica que aporten la resta d'agents presents en aquesta mesa del territori. I si ho demana el conseller i el Govern ho permet, per nosaltres cap problema.

Mirin, si s'ha de traspasar o no la gestió de l'aeroport, si s'ha de tenir gestió del territori, si ens serveix el model d'AENA o no, no és el que avui plantejàvem. La nostra prioritat ara no és fer un debat ideològic de competències o de qui n'ostenta la titularitat, sinó pragmà-

tic, amb les eines de què avui disposem. Alguns poden plorar que AENA té la titularitat i això ens escanya i aquestes coses que alguns diuen, però, en tot cas, hem de buscar solucions, i apello al consens i a la responsabilitat de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra per poder donar aquest impuls que el conseller i el Govern necessiten.

Que volen un canvi de model? Doncs, instin a través dels seus grups parlamentaris respectius al Congrés dels Diputats al canvi de model, tot i que a vegades l'oportunisme o buscar un titular fa perdre credibilitat, ja que uns han tingut set anys per fer-ho i altres set anys podent ser decisius perquè es pogués fer.

Però avui el Partit Popular presenta una moció en positiu, com els deia, constructiva, per no perdre oportunitats a curt termini, per impulsar un nou full de ruta de la taula estratègica demanant-l'hi a qui efectivament la lidera, que és el Govern de la Generalitat, per construir un aeroport turístic, no estacional i operatiu durant tot l'any.

Acabo. El debat d'avui no és veure qui planta abans una estelada a l'aeroport de Reus, perquè l'estelada no el farà ni més competitiu (*remor de veus*), ni ens solucionarà cap problema plantejat avui. Necessitem treball constant, seriós i planificat per diversificar les destinacions. I el que els proposem són solucions a una situació, perquè tornin a tenir els 1,7 milions de passatgers que tenien fa tres anys, també quan el gestionava AENA, quan en tenia la titularitat AENA; alguna cosa ha passat en tres anys, i no ha sigut el canvi del seu titular. Objectius concrets i a curt termini.

Acabo. Els agraeixo les esmenes presentades a tots els grups. Algunes d'elles crec que formen part d'un altre debat, i no del que avui els presentem, i, per tant, els dic que les rebutjarem. Acceptem la transacció i esperem que aquests 1,7 milions de passatgers que hi havia fa tres anys es torni a assumir el 2013, perquè fins a arribar als 3 milions de capacitat que té l'aeroport queda molt per fer. I els demano l'impuls de tots els grups parlamentaris perquè donin suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments. Pausa.*)

La presidenta

Passem a la votació de la moció, amb les esmenes incorporades de Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic (tram. 302-00123/09)

El punt vintè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol i dels avantatges del pacte fiscal en la línia del concert econòmic, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

(*Pausa llarga.*)

Senyor diputat, ja pot començar.

Joan Laporta i Estruch

Ja puc començar? (*Pausa.*) Gràcies. Gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, presento la moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la campanya de difusió a la ciutadania de la balança fiscal entre Catalunya i Espanya i dels avantatges del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

A la sessió plenària celebrada el 22 de febrer d'enguany, aquest Parlament va aprovar la proposició de publicació de les balances fiscals, i el proppassat 12 de març el conseller d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell, va presentar i publicar un estudi del dèficit fiscal català durant el període 1986-2009.

Bé, el dèficit fiscal que patim és una rèmora que desincentiva el creixement econòmic del país i dels catalans i les catalanes, que fan un esforç fiscal extraordinari i que no se'ls pot exigir que en facin més, encara. Malgrat que fan aquest esforç, veuen any rere any un saldo d'un 8 per cent negatiu. I això repercuteix directament i de manera perjudicial en el progrés econòmic i social de Catalunya i dels catalans i les catalanes.

Aquesta moció finalment s'ha transaccionat amb Convergència i Unió, conec el posicionament favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya, i ha quedat en l'escrit que he donat a la presidenta de la manera següent. Serà un punt únic, finalment, i dirà: «Plantejar i executar tenint en compte i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries i les polítiques d'austeritat del Govern» –que aquí entra l'esmena de Convergència– «una campanya comunicativa dirigida al conjunt de la ciutadania de Catalunya, pensada per donar la màxima informació i amb la màxima transparència, amb l'objectiu d'explicar què és la balança fiscal i què significa el pacte fiscal en la línia del concert econòmic.»

El motiu de la campanya, perquè tothom ho sàpiga, és informatiu, i es realitzarà sense postulats ideològics i d'una manera divulgativa i rigorosa.

Moltes gràcies, i espero el suport de tots els membres de la cambra.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Honorable presidenta, honorables consellers, vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, bé, avui portem al Ple en consideració la moció subsegüent a la interpellació sobre la difusió de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol.

El primer que hem de tenir present és com ha anat, com s'han produït els fets, no? Primer de tot, el Govern ha donat compliment al mandat parlamentari del 9 de març del 2011, que instava el Govern a actualitzar les balances fiscals seguint la metodologia establerta pel Grup de Treball per a l'Actualització de les Balances el 2005 i el 2008.

Al mateix temps, en el debat de política general, el setembre passat, es va donar resolució..., la resolució 275, i en concret el punt setè, que el Govern actua d'acord amb aquesta resolució aprovada en aquests aspectes concrets i en altres relacionats amb el model de finançament.

No només això, sinó que al passat Ple, el 22 de febrer, la Proposició de Llei de publicació de les balances fiscals va iniciar el seu procés parlamentari amb el suport del nostre grup.

És, doncs, el passat dia 12 de març quan el conseller d'Economia i Coneixement va presentar la sèrie actualitzada i completa de la balança fiscal corresponent al període des del 2006 fins al 2009, que dona continuïtat als treballs que arribaven fins a l'exercici 2005, que es van presentar l'any 2008. Aquesta va ser una presentació pública. I també hi ha demanada una petició de compareixença per informar-ne el Parlament. Aquest treball està disponible, com tots vostès saben, i consultable a la pàgina web del Departament d'Economia i Coneixement, i també s'han fet arribar els resultats d'aquests treballs als diversos grups parlamentaris de la cambra. També està previst fer-ho arribar a prop de cinc-centes personalitats del món acadèmic, econòmic i financer, i cal dir, a més, que aquest document serà traduït al castellà i a l'anglès per fer-ne la difusió a organismes acadèmics i internacionals.

Podem dir que el Govern de Convergència i Unió actua amb rigor i responsabilitat. És evident que la repercussió de la presentació de les balances fiscals ha estat notòria i és important. Hi ha un ampli debat social que reflecteix, per tant, el ressò mediàtic i ciutadà respecte d'aquest tema. I és per dues raons: la primera, l'acció de govern responsable del compliment del mandat parlamentari, i, segona raó, i no menys important, el resultat de les dades.

Senyors, les dades són clares. Ens diuen que el dèficit fiscal és d'un 8,4 per cent del PIB, xifra que ens situa en 16.409 milions d'euros, 16.409 milions d'euros que es deixen d'invertir a Catalunya. O el que és el mateix: 2.251 euros per català.

Per tant, tot el que sigui col·laboració per difondre i ser conscients de la realitat de la situació fiscal de Catalunya en la seva relació amb l'Administració central, com també la necessitat de plantejar un nou model de finançament, formen part del dia a dia de l'acció política del Govern i també de l'actual curs polític, sense oblidar que la situació econòmica és la que és i tenint en compte les polítiques d'austeritat que es duen a terme.

És per això, com ja ha anunciat el diputat Laporta, que hem arribat a un acord amb el qual fem una addició al punt número 1 i supressió del punt número 2, seguint així la línia que el nostre grup parlamentari defensa contínuament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Consellers i conselleres, diputats i diputades, bé, la veritat és que donarem suport a aquesta moció i a la transacció a què s'ha arribat, perquè creiem que pot ajudar a aclarir algunes qüestions.

La primera, però, és que atès que vostès condicionen l'execució d'aquesta campanya a les disponibilitats pressupostàries i a les polítiques d'austeritat del Govern i atès que des de Solidaritat Catalana per la Independència fem aquesta campanya, que és la campanya que fem de divulgació que Espanya ens roba i que fem per tot el país en nombroses xerrades i conferències, posem a disposició del Govern de la Generalitat el nostre material, els nostres dissenys, els nostres missatges, de manera gratuïta perquè vostès no hagin de destinar recursos a aquesta qüestió i puguin ja començar de manera immediata a implementar i executar aquesta campanya. Perquè com que ens imaginem que aquest és un subterfugi per acabar no fent-la, eh?, malgrat les bones intencions del senyor Laporta, nosaltres ja els posem a disposició aquest material.

D'altra banda, també ens sembla oportú que es vulgui explicar en què consisteix el pacte fiscal en la línia del concert econòmic, perquè, com que no ho sap ningú, perquè, com que no ho saben ni vostès, exactament què significa el pacte fiscal en la línia del concert econòmic, perquè es neguen a portar aquí al Parlament de Catalunya què significa pacte fiscal en la línia del concert econòmic, perquè hauria d'haver arribat aquí ja la votació sobre el model de finançament i no arriba, doncs a veure si així, amb la campanya que vostès han de fer, ens ho expliquen. S'ho expliquen primer a vostès mateixos i després ens ho expliquen a nosaltres. Sobretot perquè l'estratègia de la confusió d'aquests darrers dies de Convergència i Unió és molt important, perquè com que ara ja ens diuen que estat propi no és igual a independència i que independència no és igual a estat propi, cosa que és una innovació a la cièn-

cia política fins ara desconeguda, ara està bé que ens expliquin què vol dir pacte fiscal en la línia del concert econòmic, perquè potser descobrim coses invertebrants que abans ni tan sols coneixíem.

I, d'altra banda, els animem a fer una campanya també de denúncia del genocidi cultural que aplica el Govern del Partit Popular a Madrid, que denuncia el PEN Club català, el senyor Josep Maria Terricabras, perquè la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides l'investigui i perquè la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides es posicioni davant d'aquestes polítiques genocides del Partit Popular al País Valencià, a les Illes, aquí a Catalunya...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

Uriel Bertran Arrué

...i que s'han de denunciar també des del Parlament de Catalunya. A veure si també impulsen una campanya per denunciar el que els seus socis del Partit Popular fan quant al genocidi cultural i lingüístic.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Jo crec que hem de fer una campanya perquè tots els ciutadans de Catalunya coneixin el dèficit fiscal que té la província de Barcelona amb Catalunya. Catalunya roba Barcelona. Hi ha un 13 per cent de dèficit fiscal entre la província de Barcelona i Catalunya. És més: el barri de Sarrià té un dèficit fiscal brutal, inacceptable en democràcia, amb la ciutat de Barcelona. Fem una campanya pagada per tots per dir que Barcelona és espoliada per Catalunya, no, senyor Laporta? I això que li dic sona a broma, perquè és una broma. Perquè és broma dir als ciutadans..., i fer pedagogia de l'odi i fer pedagogia de la mentida i la manipulació, que està tot molt inventat. Els anys trenta, a Alemanya, hi havia un senyor que feia màrqueting que deia que una mentida repetida mil vegades es tornava veritat. Vostès volen fer aquesta tesi.

Miri, és absurd el debat del dèficit fiscal si no es parla de paràmetres de com s'organitza un estat i el seu finançament, i si no es diu, que vostès no ho diuen, no sé si ho diran, que Madrid i Balears també tenen dèficit fiscal. És més: més dèficit fiscal, fins i tot, que Catalunya. D'això no en faran campanya, vostès, també? Farem un debat entre regions o farem un debat només per justificar la seva mentida i la seva coartada per aixecar fronteres?

O sigui, el senyor Laporta ens planteja –que en preguin nota el ciutadans de Catalunya– que fem del programa electoral de Convergència i del seu una campanya pagada per tots, perquè ens entenguem. Fem una cam-

panya sobre el seu punt del programa pagada per tots els catalans. Doncs, miri, se la paguen vostès. I si pot ser sense posar la mà i sense 3 per cents i sense res. Se la paguen vostès, la campanya del dèficit fiscal.

Aquí al Parlament el que volem és transparència. Aquí hem demanat des del nostre grup balances entre territoris de Catalunya, balances entre comarques. I les neguen, perquè vostès no volen que se sàpiga la veritat de la transparència. No volen que se sàpiga el que passa a Madrid, a Balears, a València, a Catalunya... Vostès volen una coartada per aixecar fronteres. I com que ja veuen que no tenen més coartades, fan aquest càlcul.

I, miri –permeti'm, que està aquí el conseller–, si el càlcul de les balances les fa el mateix conseller, que és jutge i part, evidentment poca credibilitat tenen. Tan poca credibilitat com uns pressupostos que a les vint-i-quatre hores queden inhabilitats perquè són mentida. Per tant, evidentment, les balances, si algun dia s'elaboren, que les elabori com a mínim algú amb una mica de criteri, algú que pugui evidenciar que no és jutge i part alhora, algú que no vulgui legitimar el seu discurs.

El discurs que avui fan vostès de les balances fiscals és el mateix discurs d'independentista d'institut –perdonin, amb tot el respecte pels independentistes d'institut–, que no té cap certesa. Qualsevol economista sap que entre territoris sempre hi hauran balances fiscals.

Per cert, les balances comercials, quan vostès vulguin. Que són el doble, doblen les balances fiscals. També publiquin-les, perquè serà potser...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...la forma d'avaluar.

I acabo, presidenta. Jo convido el grup del Govern i el senyor Laporta, i d'altres, perquè fem un debat monogràfic sobre tota la informació, i amb transparència i rigor, de balances fiscals, comercials, entre territoris, dintre de Catalunya i de Catalunya i tot l'Estat. Quan vostès vulguin estem encantats de fer-ho. El que no farem és mentir, utilitzar una dada freta de context per justificar novament l'aixecament de fronteres.

Per tant, no comptin amb nosaltres per pagar la festa del seu programa electoral. Comptin amb nosaltres per donar transparència, rigor i un debat seriós sobre com la LOFCA, la Llei de finançament, pot ser millorada, però dintre de la LOFCA i no contra la Llei de finançament, que és el que vostès volen.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, presidenta; de l'escó estant. Donarem suport a aquesta moció subsegüent que presenta el diputat Joan Laporta, i evidentment també amb l'esmena plantejada per part del Grup de Convergència i Unió.

Efectivament, parlem d'un dèficit fiscal –la conselleria acaba d'actualitzar aquestes dades– de 16.000 milions d'euros anuals que els catalans i catalanes paguem en forma d'impostos que marxen a Madrid i no tornen. I cap país d'Europa pot viure amb normalitat amb aquest dèficit fiscal. Cap ni un. I nosaltres estem, com a països, sobrevivint. Sobrevivint, perquè parlem de realitats.

I, senyor Rivera, deia que això és una gran mentida. No; això és una gran realitat –això és una gran realitat. Per què el nostre país encara no té el corredor del Mediterrani ferroviari? –parlo en condicions. Per què? Perquè existeix un dèficit fiscal.

Per què aquest país per tenir les primeres autopistes va haver de recórrer al peatge, per tant a la inversió privada, perquè no va haver-hi inversió pública? Perquè existeix un dèficit fiscal.

Per què aquest país mai ha pogut tenir suficients recursos per poder fer una política industrial com Déu mana, de país modern, i poder tenir un sector industrial orientat cap a la internacionalització? Perquè hi ha dèficit fiscal.

Per què aquest país, per exemple en matèria educativa, ha hagut d'estrènyer-se el cinturó i no podem estar a l'alçada d'altres territoris, per exemple, de l'Estat o de la resta de la Unió Europea? Perquè existeix un dèficit fiscal.

I, per tant, és molt important que fem pedagogia, que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya coneguïn que, si no tenim tots aquests serveis públics, si no tenim totes aquestes inversions públiques, és perquè existeix un dèficit fiscal.

I precisament en aquests temps de crisi és quan molta gent del nostre país que mai havia pensat o en certa manera no havia pensat o no havia fet massa cas que existís un espoli fiscal se n'està adonant; se n'està adonant quan està veient la resta de l'Estat o està veient la resta de països de la Unió Europea quins serveis públics tenen, quina inversió pública tenen i el que tenim aquí. I no és perquè no paguem prou impostos, perquè a nivell de l'impost de renda, per exemple, de les persones físiques, de l'IRPF, estem a nivells de Suècia; estem pagant impostos a nivell suec i estem rebent uns serveis públics i una inversió pública, per qualsevol tipus d'administració, dels països que estan a la cua. I això és dèficit fiscal. I això és realitat. I malgrat que li pesi, diputat Rivera, això és la tossuda –la tossuda– realitat. Per tant, res de mentides. Contra la mentida, precisament, pedagogia. I pedagogia és el que demana aquesta moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Bé, nosaltres no votarem favorablement aquesta moció per tres qüestions, tot i no dubtar de la bona voluntat del senyor Laporta amb aquesta moció; però ens quedem només amb la bona voluntat, que no, segur que no, no la tindria el Govern si hagués d'impulsar aquesta campanya.

He dit tres qüestions, primer, perquè, és clar, dir que farà una campanya sobre les balances fiscals, rigorosa, transparent i divulgativa és molt dir. Tot el que ha explicat fins ara té una mica de rigorós, té alguna mentida –la balança que ha explicat fins aquest moment– i a més a més és poc divulgativa, no? I aquesta és la realitat.

Quina balança fiscal explicaria: la que vol el Govern, la que li interessa al Govern o la que veritablement s'hauria d'explicar i que ha omès en algunes de les seves consideracions? Ho sàpiga, senyor Laporta, que, si vol, a més a més, pot entrar al meu bloc, joanboada.cat, i podrà veure quins són els nostres pensaments, els meus també, sobre com ha plantejat la balança fiscal el Govern de la Generalitat. Veurà quan hi ha unes mancances que clamen al cel.

La segona qüestió. Home, parlar del pacte fiscal en la línia del concert econòmic... Nosaltres plantejem el concert econòmic solidari. Qui ens fa la campanya divulgativa? El Govern? No. Quina campanya farem, senyor Laporta?, quina?, la que vulgui el Govern? Home, no, que se la paguin, i no pas amb els diners de tots els ciutadans.

I tercer, home, en una situació de crisi i d'austeritat com la que patim ara, crisi i situació de dolor que pateixen les persones, provocada pel Govern de Convergència i Unió i el Partit Popular, amb la reforma laboral, amb les retallades sanitàries, el que convé és que la gent surti al carrer i que demà hi hagi una vaga general potent, forta, impressionant. I per això em dirigeixo a tots els ciutadans, perquè sàpiguen que és una de les maneres per poder aturar aquesta situació lamentable i de dolor que viuen molts dels nostres conciutadans i conciutadanes. I per això espero també que, si més no, la manifestació de la tarda sigui del màxim de gent possible, hi hagi el màxim de gent possible, per fer un crit ben fort de dignitat en contra de les polítiques de Convergència i Unió i el Partit Popular.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats..., senyor Boada, evidentment els ciutadans tenen dret a vaga, però també tenen dret a anar a treballar. I demà la conselleria d'Interior, n'estic convençut, i el Ministeri de l'Interior garantiran que qui vulgui anar a treballar podrà anar a treballar. En un moment de crisi com l'actual la gent ha de poder cobrar els seus sous,

si ho estima oportú i si ha d'anar a treballar... Esperem que siguin responsables i que no impedeixin que ningú que vulgui anar a treballar pugui exercir el seu dret al treball.

Miri, senyor Bertran, a vostè li ho vaig comentar un dia, vostè fa política..., vostè feia política *freaky*, que política *freaky* es tradueix en política estranya, estrafo-lària i fanàtica. Vostè era el líder del club de la comèdia del Parlament. I li vaig que vostè tindria més èxit en els *reality shows* que no pas en el Parlament. Però vostè ha passat de la política *freaky* a la política de claveguera. I vostè ens parla de genocidi. Miri, no hi ha més genocidi que el seu a la intel·ligència, a la democràcia i al seny. I avui, en aquest Parlament, el nostre partit té un 600 per cent més de representació que el seu partit, que, per cert, es va descomponent per moments. Vostès a la Comunitat Valenciana ni existeixen i a Illes Balears, menys, mentre el Partit Popular democràticament –democràticament–, per decisió dels ciutadans, legislatura rere legislatura, guanyem per àmplia majoria.

Senyora presidenta... Bé, senyors diputats, amb un dèficit del 3,2 per cent del PIB, quan havia de ser del 2,66, segons el que preveia el senyor Mas-Colell, liderant Catalunya..., la comunitat autònoma amb més deute de totes les comunitats autònomes d'Espanya, tenint Catalunya un 20 per cent d'atur i més d'un 40 per cent d'atur juvenil... Davant d'aquests dades, en el que pensa el senyor Laporta és a fer una campanya publicitària, és a fer anuncis en mitjans de comunicació massius, és a fer onades d'espots publicitaris, és a fer una pàgina web.

Això, senyor Laporta, amb quins diners ho pensa pagar? Amb els dels impostos dels ciutadans, potser? És a dir, als treballadors públics, a qui el Govern de la Generalitat de Catalunya, de Convergència i Unió, els ha retallat un 5 per cent el sou, als interins un 15 per cent, el sou..., i la seva proposta, senyor Laporta, gastar-se diners en propaganda. El seu model davant la necessària austeritat que es requereix per complir amb els objectius de dèficit és gastar-se diners dels impostos en *fliers* i tríptics.

Senyor Laporta, cada dia anem coneixent amb més claredat quin és el seu projecte polític. Avui n'ha donat una mostra important, proposant que la Generalitat, amb els impostos de la gent, gastí diners en *fliers* i tríptics. Sens dubte una forma de donar solució al problema que estan patint les persones a Catalunya que tenen dificultats per arribar a fi de mes, que han vist com han perdut un lloc de treball. A tota aquesta gent vostè els diu que la Generalitat de Catalunya ha de gastar-se diners en una campanya publicitària. Vostè demana en aquest Parlament que s'aprovi una campanya de publicitat. Vostè presenta una interpellació i una moció perquè es faci, perquè es gastí diners en propaganda. Sorprenent, sens dubte, el contingut de la seva moció: *fliers* i tríptics.

Senyor Laporta, les campanyes del seu partit, o de vostè, se les paga vostè, el seu partit o qui li ho vulgui pagar. Però nosaltres, els 715.000 catalans i catalanes que van votar el Partit Popular de Catalunya a les úl-

times eleccions generals, els 400.000 catalans i catalanes que van votar el Partit Popular de Catalunya al Parlament de Catalunya, no volem que els nostres impostos, que el nostre esforç vagin a pagar els seus tríptics, els seus *fliers* o els seus espots publicitaris.

Per tant, el que demanem al Govern de Convergència i Unió és que en l'actual situació econòmica de greu dificultat, tenint en compte la situació financera que té la Generalitat de Catalunya, que té l'aixeta del crèdit tancada, que cap entitat financera a cap mercat vol comprar bons de la Generalitat..., el que no toca és perdre diners, malgastar esforços a fer campanyes de díptics i *fliers*.

El que toca ara i el que els demanem és que no s'amaiguin contínuament en l'eslògan tan propi de Convergència de «tant si és de dia com de nit la culpa és de Madrid» per tal d'amagar la seva mala gestió. Siguin seriosos, treballin per guanyar credibilitat, per complir amb els objectius de dèficit, per generar certes i no desconfiança. I la confiança, evidentment, no es genera amb *fliers* i tríptics o amb publicitat, sinó amb reformes, impulsant l'economia, sent austers i generant confiança.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. Senyor Laporta, no sap com comparteixo amb vostè aquesta demanda de rigor, transparència, pedagogia i pocs apriorismes a l'hora de parlar de les balances fiscals de Catalunya amb Espanya. Ara bé, d'aquí a abonar una campanya institucional amb els diners de tots, del Govern de Catalunya, que com a mínim, i en això comparteixo les sospites del diputat Boada, entenem que seria utilitzada amb poc rigor, poca transparència i molt apriorisme, doncs, no, en el tema de les balances, i tampoc en el tema del pacte fiscal, aquest tema que és excusa per a tot i solució a tot –jo l'anomeno «el miracle fiscal». I, per tant, abonar una campanya institucional, amb els diners de tots, en aquests moments, no.

A més a més, entendrà vostè perfectament que, en uns moments d'austeritat imposada, però efectuada una certa manera, on hi han més de deu mil persones, per posar-li un sol exemple, pendents del pagament del PIRMI, jo crec que destinar diners a això, en un moment en què tenim les xarxes a la nostra disposició, on hi han televisions públiques que estan interessades i informen sobre aquest tema, tenim internet, el Govern té els seus canals, utilitzar diners en això, en aquests moments en què, hi insisteixo, hi han altres prioritats molt més greus que aquest Govern no està cobrint, doncs, tampoc crec que ho entendrien els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Te la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Doncs, bé, respecte a les intervencions, serà, perquè no s'han presentat algunes esmenes..., més que les de Convergència.

Bé, no, fer referència a la intervenció de Ciutadans, en la persona del seu representant, el senyor Rivera. Home, jo li diria que no es diu cap mentida en les balances fiscals, i és així. Vostè ha començat dient que feia broma. Home, per fer broma..., jo li diria que la broma es fa per fer gràcia; vostè en té molt poca. Tot i així, l'única gràcia que li veig a vostè és quan s'emprenya. I si aquest tema ha servit perquè s'emprenyi, doncs, mira, aquesta gràcia que ha fet. El que passa és que, en fi, és una gràcia que en fi, que ha fet que la seva intervenció sigui veritablement una broma.

En aquest sentit, fer referència al senyor Boada. Escolti, no s'ofengui, però tinc més confiança en la feina que han fet tretze acadèmics experts en metodologies de balances fiscals que no en la seva pàgina web. (*Rialles.*) Per tant, jo li diré..., li diré que no s'ofengui, però no em connectaré a la seva pàgina. En aquest sentit, no és que no tingui cap interès, però me'n fio més dels tretze acadèmics.

Dit això, la diputada Rocío Martínez-Sampere. Home, que facis referència a no malgastar els diners ja m'agrada. Penso que en cap cas això serà malgastar diners. I en cap cas serà..., i aprofito també la intervenció, que val per al Partit Popular, per al diputat Coto, en cap cas serà malgastar diners; és una màxima informació als ciutadans perquè tinguin elements de judici per posicionar-se en una qüestió tan important com la de les balances fiscals, perquè ara com ara la ciutadania no sap què és això, ni les balances fiscals, ni el pacte fiscal. I crec que és necessari que ho sàpiguen, perquè no estem parlant només d'un percentatge o estem parlant d'uns números, estem parlant de quelcom que afecta directament tenir una feina digna, tenir una «vivenda» digna i tenir..., doncs, o portar els teus fills a l'escola, a una escola i a una universitat de qualitat. Per tant, és una campanya informativa, senyor Coto. No estem parlant de *fliers*, com vostè ho vol ridiculitzar, i no sé què més ha dit, eh?

En aquest sentit, Martínez-Sampere, dir-li que home, que vostès, que no van pagar el que devien a Catalunya, que van votar en el Congrés dels Diputats en contra dels interessos de Catalunya quan es va votar la qüestió del Fons de competitivitat..., que ara parli i s'esveri per una campanya informativa d'una qüestió prou important per a la vida quotidiana dels ciutadans com és aquesta, a on van els impostos que paguen, francament crec que està fora de lloc.

No esperava res més de vostès, especialment del Partit Popular, en aquesta qüestió, i del Partit Socialista, parlats de dependència estatal que el que volen continuar és mantenir els ciutadans desinformats per seguir-los manipulant en aquestes qüestions. (*Remor de veus.*)

Segurament, sí senyor, segurament, segurament... I és el desig del diputat que presenta aquesta moció que alguns dels seus votants puguin obrir els ulls i vegin el greuge, eh?, i el perjudici que pateixen per culpa d'aquesta situació que es produeix a Catalunya, del dèficit fiscal.

Lamento que Iniciativa no s'hi hagi sumat. M'ha sorprès, certament.

En qualsevol cas, agrair el posicionament d'Esquerra Republicana, de suport a la moció. Senyor de los Ríos, màxima pedagogia i explicar la veritat en aquestes qüestions.

I agrair, per descomptat, també, el posicionament de Convergència i Unió, confiant que aquesta campanya informativa sigui un èxit i els ciutadans de Catalunya tinguin tota la informació per tenir arguments contundents per defensar el greuge aquest que patim a Catalunya i que s'ha de trobar una solució, com segur que serà la del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Moltes gràcies.

(*Joan Boada Masoliver demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Boada...

Joan Boada Masoliver

Senyora presidenta, només per a un aclariment i per a la informació del tot desinformada, que està..., el senyor Laporta.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Boada Masoliver

Les balances fiscals no les han redactat tretze especialistes, les han redactat la gent de la Subdirecció d'Economia, funcionaris, treballadors públics molt bons, i l'han supervisat dues persones: la senyora Bosch i la senyora Espasa. Ningú més. O sigui, deixin de mentir que ho han fet tretze especialistes. O, si no, que digui o que em porti la contrària immediatament el senyor conseller i digui si hi ha hagut tretze persones especialistes que ho han redactat. No és veritat, és mentida. I deixin de mentir. O, si no, el senyor, pobre, Laporta, s'ho creu tot i llavors diu el que diu.

(*Rialles. Uriel Bertran Arrué demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Bertran...

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Uriel Bertran Arrué

Bé, al senyor Coto, que ens té acostumats a fer determinats discursos incendiàris aquí, en el Parlament de Catalunya, dir-li, senyor Coto, que el seu president fundador del Partit Popular practicava el genocidi físic; el senyor Manuel Fraga practicava el genocidi físic. I vostès practiquen el genocidi cultural i lingüístic, com a bons seguidors d'aquesta pràctica política que va començar amb el franquisme i que vostès continuen, com així indica..., segons el seu Codi penal. Llegeixi's vostè la definició de «genocidi» i s'adonarà que és el que vostès estan practicant a la política catalana, a la política del País Valencià, a les Illes, i tot seguint les directrius del Govern espanyol del Partit Popular a Madrid.

La presidenta

Senyor Bertran...

Uriel Bertran Arrué

Això és el que vostès estan fent. I ja va sent hora que algú li ho digui aquí, en el Parlament de Catalunya.

La presidenta

Senyor Bertran, jo crec que avui s'estan passant. Si vostè considera que hi ha un genocidi vagi a fiscalia, però no vagi dient això en el Ple del Parlament. Ha de respectar les persones i els grups, ha de tenir respecte en la seva manera de parlar i en les seves al·lusions.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Gràcies. No, deia el senyor Laporta de les bromes..., home, jo no sé vostè el concepte que té de fer servir els diners dels altres per a benefici propi; no sé quin concepte en té vostè. Per nosaltres, pagar les campanyes de Convergència i Unió, les seves o les d'Esquerra, amb qui es presenta a les llistes –ja m'he perdut, no sé amb qui ni amb quants partits es presenta vostè–, amb els nostres diners, no.

Per tant, si vostè vol pagar les seves llistes, les llistes en què es presenta amb Esquerra o ja veurem si en què es presenta amb Convergència, amb els seus diners, senyor Laporta; no utilitzi els diners de tots per al seu benefici. Jo no sé quin és el seu concepte dels diners públics i de com els utilitza.

Gràcies.

(Joan Laporta i Estruch demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Laporta...

Joan Laporta i Estruch

Per al·lusions del senyor Boada.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Laporta i Estruch

Sí. Senyor Boada, no hi insisteixi, no em connectaré a la seva pàgina web. En qualsevol cas... *(Rialles.)* Li dic que confio més en la feina de tretze acadèmics. I, en tot cas, la meua credulitat és una credulitat responsable, que vostès tenen aquí, en aquest cas, una incredulitat culpable.

Per altra banda, m'he oblidat en la meua intervenció d'agrair el suport a la moció de Solidaritat, també. Gràcies.

En qualsevol cas, també us he de dir que la via no és la de la confrontació. Crec que hem de construir, i aquí sumàvem, doncs, els partits catalanistes *(remor de veus)* de l'espai parlamentari.

En fi, gràcies.

(Santi Rodríguez Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Una qüestió d'ordre, senyora presidenta. En primer lloc, agrair-li la intervenció que acaba de tenir respecte d'una altra..., la tercera d'avui, d'aquesta sessió, d'una altra intervenció absolutament mancada de respecte envers les persones, els grups, i completament falsa, no?

Però, en ser la tercera ocasió, creiem que la Mesa hauria de començar a pensar en altres mesures que evitesin que això s'anés reproduint de manera reiterativa. Aquesta seria una petició que els fem.

I encara una segona petició, i és que, en el moment en què hi hagi una intervenció d'aquestes característiques, si us plau, tallin el «micro» i no deixin que s'acabin les intervencions.

Gràcies.

(Maria Senserrich i Guitart demana per parlar.)

La presidenta

La senyora Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Per contradiccions amb el diputat Boada.

La presidenta

Trenta segons.

Maria Senserrich i Guitart

Només dir-li que els experts mai han calculat les balances fiscals; ho fa el departament, sempre ho ha fet el departament, però sempre basats en la metodologia dels tretze experts, sempre els tretze experts. Per tant, tant quan ho van ver vostès com quan ho fem nosaltres. Per tant, que quedi molt clar.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. La moció amb l'esmena transaccional de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 72 vots a favor, 19 en contra i 35 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques industrials i turístiques (tram. 302-00124/09)

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques industrials i turístiques, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

(Pausa llarga.)

Sergi de los Ríos Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, efectivament, presentem aquesta moció subsegüent a la interpellació que vam realitzar ara fa tot just quinze dies al conseller Mena respecte a polítiques industrials i turístiques del nostre país.

I, en definitiva, el que volíem era, doncs, transmetre una idea: el país està vivint moments molt difícils, molt complicats; les finances de la Generalitat de Catalunya estan patint una asfíxia premeditada, com es deia aquest matí en una interpellació. I, per tant, davant d'aquesta situació, hi ha el risc –hi ha el risc– que el Govern s'agafi a qualsevol clau roent. I aquí ens estem referint a la proposta que ha arribat, en aquest cas, de la companyia Las Vegas Sands Corporation, a una visita del seu president, una reunió amb el Govern de la Generalitat. I, per tant, des del nostre grup parlamentari entenem que, precisament per sortir d'aquesta situació delicada que viu el país i per tant una situació difícil..., el que entenem que no ha de fer el Govern és agafar-se a això, a un ferro roent, i, en canvi, apostar pel que creiem que ha d'apostar, que és per una política turística sòlida, una política turística basada en la nostra identitat, que realment la faci diferent i que realment doni valor afegit, i també en una política industrial.

I aquí és on anàvem a parar, al Pla d'actuacions industrials i empresarials, que ha presentat el Govern recentment. I precisament és en aquesta línia que nosaltres hem volgut presentar la nostra moció.

En primer lloc, el que demanem és que s'impulsin totes aquelles modificacions legislatives necessàries que afavoreixin l'activitat industrial i productiva, entenent que aquesta és la veritable sortida de la crisi i sobretot la veritable sortida a molts i molts i molts llocs de treball que en aquests moments falten, manquen en el nostre país.

En aquesta línia, hem arribat a una transacció amb el Grup Socialista, on demanem que el Pla de política industrial 2010-2012, aquell que finalment ha quedat derogat pel pla d'actuacions aprovat recentment, torni a ser vigent; torni a ser vigent perquè entenem que és un pla on no només es parla d'actuacions industrials concretes, sinó que també s'està parlant de tota una sèrie d'elements –infraestructures, telecomunicacions, gestió del sòl industrial–, per tant, des d'una visió àmplia, del que és la política industrial del nostre país. I, per tant, demanem que torni a ser el veritable full de ruta, evidentment acompanyat d'aquest pla d'actuacions concretes que s'acaba de fer, però que vagi vinculat amb aquest pla.

Per un altre costat, també el que demanem és que, quant al projecte que ha presentat Las Vegas Sands Corporation, doncs, es pugui comparèixer en el Parlament per informar sobre aquest projecte, si més no la informació que tingui el Govern, i també sobre els altres projectes, com bé va anunciar el conseller Mena, sobretot un que ve, doncs, d'uns promotors xinesos en el nostre país. I, per tant, entenem que el Parlament n'ha de tenir coneixement, perquè estem parlant de projectes molt importants –molt importants–, però també amb molts riscos –però també amb molts riscos– per al nostre país, si més no amb la informació que hem pogut tenir.

Finalment, després d'aquestes dos qüestions, hem arribat també a una transacció amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa; per tant, estariem ja situant-nos en el tercer bloc de les propostes d'aquesta moció, que és el paper actiu de l'Institut Català de Finances. Entenem que l'Institut Català de Finances és una peça clau per realment afavorir aquest ressorgiment del sector industrial del nostre país, ja que entenem que és el que genera llocs de treball, el que pot generar més llocs de treball, i, a més a més, el que més s'internacionalitza.

I en aquesta línia, no només per al sector industrial, sinó també per al de l'activitat agrària. I aquí és on situem la problemàtica de la cooperativa de l'Aldea i de la secció de crèdit de la cooperativa de l'Aldea. L'Institut Català de Finances no es pot desentendre del que està succeint a la cooperativa de l'Aldea i a la secció de crèdit de la cooperativa de l'Aldea. I demanem d'una manera clara i sobretot ho demanem avui, abans que finalitzi el mes, el mes de març..., que aquest va ser el termini que el conseller Mas-Colell es va fixar en seu parlamentària: a final del primer trimestre de l'any, és a dir, dissabte, tenir resolta la tercera fase dels dispositaris de la cooperativa de l'Aldea. I aquí demanem d'una manera molt clara que l'Institut Català de Finances actuï –actuï–, perquè la Generalitat té la funció de control de les seccions de crèdit, i, com té aquesta funció de control, el que no pot fer és desentendre-se'n.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, donarà suport a aquesta moció, perquè el que fa és fomentar la indústria a Catalunya i, per tant, fomentar l'economia productiva.

Hem presentat tres esmenes; dues ja les ha explicat el senyor de los Ríos; una perquè l'Institut Català de Finances doni crèdit al sector industrial i també al sector agroalimentari, i una altra, també en la mateixa línia, és perquè, sobre la cooperativa de l'Aldea, doncs, es destinin els recursos necessaris perquè els 319 impositors puguin recuperar els seus estalvis, tal com es va comprometre la Generalitat de Catalunya en el seu dia.

I tercera..., fem una tercera esmena, tenim una tercera esmena, que és perquè el projecte presentat per la companyia Las Vegas Sands Corporation no s'installi a Catalunya. Per què? Perquè fomenta l'economia especulativa; perquè no compartim que hi hagin lleis diferents segons els diners que es tinguin –i, evidentment, qui més té més beneficiat en surt: aquest matí el ministre Montoro deia que voldria canviar les lleis–; perquè, al mateix temps, destrueix el model territorial construït des de la democràcia per totes les administracions; perquè estem en contra de l'especulació urbanística, que és la que ens ha creat, ens ha portat a aquesta crisi; perquè fomenta l'addicció al joc, en contra de fer el joc responsable; perquè estem en contra de la manipulació que s'ha fet de les persones aturades, perquè es diu que es crearan molts llocs de treball, i jo el que demano és que es llegeixi el comunicat que ha fet Justícia i Pau en aquest sentit.

I, així mateix, esperem, els diputats de Convergència, que siguin coherents amb el que va dir el seu secretari general, Oriol Pujol, a la cloenda del seu congrés, que va dir: «Catalunya no és terra de diner fàcil, Catalunya no és terra d'especuladors, sinó de treballadors.» Siguin coherents amb aquestes paraules que van dir i votin a favor d'aquesta esmena que nosaltres hem presentat.

I, finalment, voldríem dir que perquè a Catalunya hi hagi una indústria forta, productiva i competitiva és necessari que els treballadors i treballadores tinguin treball segur, treball estable, tinguin bones condicions de treball, i també en aquest país el que fa falta són uns sindicats forts amb dret a la interlocució.

I és per tots aquests motius que pensem que estem en contra d'aquesta reforma laboral que s'està tramitant al Govern de l'Estat, perquè no va a favor de la indústria, i és en aquest sentit que el nostre grup parlamentari dona suport a la vaga general que començarà al país d'aquí a quatre hores, i esperem que durant aquest dia la democràcia, la democràcia dels treballadors, guanyi i que tots els treballadors i treballadores que vulguin fer vaga no tinguin cap pressió ni cap xantatge

per banda..., com ja han fet alguns empresaris –no tots–, perquè puguin exercir el seu dret democràtic a la vaga.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Des del Grup Parlamentari Socialista, el model econòmic que volem per a Catalunya es basa en una economia del valor afegit, en una indústria d'avantguarda, capdavantera tecnològicament i forta per competir en un mercat global. Aquests són els propòsits de l'acord estratègic, i aquests també són els propòsits del Pla de política industrial per a Catalunya 2010-2020, derogat avui. Tots ells han anat donant fruits, per exemple, amb la World Mobile Capital o amb la política d'innovació i de clústers que han donat clústers capdavanters en alimentació, en salut, en mobilitat, en tèxtil moda, etcètera. Però ens fa l'efecte que el Govern de Convergència i Unió ha anat abandonant aquest model econòmic, si més no perquè els fets ens ho van demostrant, i on veiem que les seves respostes estratègiques van cap a una altra banda, les concretes, i veiem com també de mica en mica va debilitant les línies endegades fins a la derogació, com deia, d'aquest Pla de política industrial 2010-2020, que en la transacció que hem fet amb Esquerra Republicana estem d'acord que cal reprendre com el full de ruta del país.

La nostra esmena també pretén visualitzar el compromís real que té el Govern de Convergència i Unió, a banda de la política industrial, també amb els projectes d'innovació empresarial per al 2011 i per al 2012. Possiblement podrem veure com el nou pla, aquest nou Pla d'actuacions empresarials i industrials, intenta dissimular les grans retallades en aquest àmbit que hem vist als pressupostos del 2011 i del 2012 i que probablement continuarem veient.

Per això, davant la passivitat del Govern de Convergència i Unió per fer propostes de reactivació econòmica davant d'aquestes més de 700.000 persones que no tenen feina avui a Catalunya, i veient també que la seva gestió de la crisi es basa bàsicament en polítiques d'austeritat i retallades, que justament el que no fan és ajudar a la reactivació econòmica, per tant, des del nostre grup parlamentari donarem la benvinguda a projectes que generin llocs de treball i generin riquesa, però ni a qualsevol preu ni de qualsevol manera. I, per tant, el que cal, com aquí també ens proposa la moció, és tota la transparència i tota la informació als catalans i a les catalanes, sí, aquí al Parlament, que és el lloc on hi ha la representació d'aquests catalans i catalanes. Cal explicar clarament quines són les condicions que es plantegen en el projecte de Las Vegas Sands Corporation o d'altres de similars, clarament, perquè no podem donar la benvinguda a projectes que signifiquin il·les de drets, al marge de la legalitat vi-

gent que tenim a Catalunya, o que signifiquin insolidaritat fiscal o abús ambiental.

Per tant, nosaltres donarem suport majoritari a la moció, especialment pel que ens proposa lligat a la política industrial i als projectes d'innovació empresarial, i sobre l'anàlisi de l'oportunitat d'un projecte com el que se'ns planteja d'implantar a Catalunya, si això genera realment llocs de treball de qualitat, respecte pel territori i per les normatives que són d'aplicació per a tothom.

I, pel que fa a l'esmena que planteja Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa sobre la cooperativa de l'Aldea i l'avenç dels recursos de l'ICF perquè les persones puguin recuperar els seus estalvis, en el cas que progressi també hi donarem suport, perquè també des del Grup Parlamentari Socialista volem estar i estem al costat de les persones més senzilles que veuen penalitzats els seus estalvis.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Honorable presidenta, vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats, aquesta moció podríem separar-la en dos grans temes: per una banda, el que fa referència a afavorir l'activitat industrial, l'economia productiva i la creació d'ocupació, i per altra banda, el que fa referència al projecte Las Vegas Sands Corporation, tot i que se'ns hi ha afegit un de l'ICF. Començaré per aquesta segona part.

Hem presentat esmena a cada un d'aquests tres punts, en el sentit que si es conegués i s'hagués confirmat la voluntat de la companyia de Las Vegas Sands Corporation de realitzar el seu projecte a Catalunya, o altres que poguessin estar interessats a fer-ho, és aleshores que pertocaria al Govern català valorar si s'adequa a les necessitats i estratègies de Catalunya d'ocupació i de turisme, valorar també el projecte presentat per la companyia i garantir la igualtat d'oportunitats a tots els agents i empreses del sector, d'acord amb la normativa vigent, però mai abans de saber si aquesta iniciativa o altres similars poden prosperar o no; i això és el que dicten la lògica i el sentit comú. I, un cop coneguda i concretada la voluntat de la companyia, el Govern de la Generalitat ja realitzarà, com fa en tots els projectes d'inversió que gestiona, una anàlisi cost/benefici i de l'impacte econòmic que pot representar aquest projecte per a Catalunya, aquest tipus d'inversió. I, senyora Civit, per descomptat, complint tota la normativa vigent, perquè, de fet, és la mateixa normativa la que garanteix, doncs, els drets dels ciutadans de Catalunya.

Respecte a l'altra part de la moció, la que fa referència a la política industrial, especificar que en els punts 1 i 7, que fan referència a impulsar les modificacions legislatives i la captació d'inversions, les votarem a favor, perquè les actuacions del Govern, de fet, ja van

totes en aquesta línia. Les lleis òmnibus aprovades per aquest Parlament ja contenen un gran nombre important de modificacions de la legislació, la simplificant i la fan més eficaç i, per tant, afavoreixen l'activitat econòmica. En breu el Govern també presentarà el Projecte de Llei de suport a l'emprenedoria, als treballadors autònoms i a la microempresa, o la reforma del SOC que s'està preparant. I també perquè les actuacions del Departament d'Empresa i Ocupació que està duent a terme, a través de la Direcció General d'Indústria i d'ACCIO, i que es regulen pel Pla d'actuacions empresarials 2012-2014, tenen com un dels principals objectius la captació d'inversions. Actualment només el 17 per cent de les inversions estrangeres a l'Estat espanyol es fan a Catalunya; l'objectiu per al 2014 és que siguin el 22 per cent, és a dir, incrementar cinc punts aquest percentatge. El 2014 també es pretén obtenir una inversió estrangera mínima de 600 milions d'euros; també fer un mapa d'oportunitats internacionals veient, doncs, quins països i quins sectors estratègics són els que més poden afavorir Catalunya.

I, pel que fa al punt 3 de la moció –perquè sembla que el 2 s'ha retirat– i que fa referència al Pla de política industrial de Catalunya 2010-2020, elaborat per l'anterior Govern, que fem una relació ordenada i tot plegat..., la resposta és: cap mesura i cap adaptació, perquè és que amb l'acord de govern pel qual la Generalitat aprovava aquest Pla d'actuacions industrials a què m'he referit, el 2012-2014, ja es deroga l'anterior Pla de política industrial dissenyat pel Govern tripartit. Perquè, de fet, en aquest entorn de crisi i de contenció pressupostària, el plantejament que feia era totalment inoperatiu i inviable; era un pla que preveia més de 3.000 milions d'euros, i és evident que en aquest moment no tenim aquests diners. En canvi, aquest nou pla que ha fet el Govern de Convergència i Unió té un pressupost aproximat de 205 milions d'euros per al 2012 i afecta i contempla tant les polítiques de manteniment de l'activitat econòmica i productiva com les de canvi i desenvolupament, amb la internacionalització, les empreses exportadores, incrementant la seva activitat exportadora, la innovació, la captació d'inversions, etcètera. De fet, a la pàgina web d'ACCIO es pot buscar molta més informació respecte d'aquest pla. I tot govern pot triar la política o el pla industrial que vol aplicar, m'imagino. I els recordo que hem fet una esmena per tal de complir tot el que ens demanaven, però adequat a aquest pla, que és el que aplica el Govern de Convergència i que és l'únic, de fet, que està vigent en aquests moments.

Pel que fa a les esmenes d'Iniciativa, dir que, sobretot les de l'última part, pensem que no entrarien, de fet, en aquesta moció; penso que s'hi han colat com s'ha pogut i s'han posat aquí dintre. De fet, el punt 8 el podríem votar a favor, perquè l'ICF ja està fent tot el que correspon reforçant el crèdit, tant el 2011 com el 2012, a les empreses i a tots els sectors industrials; l'alimentari també, perquè també és un sector industrial, però també l'agropecuari, el comercial, els autònoms, etcètera. I el tema de l'Aldea, doncs..., han de presentar aquest trimestre un pla de viabilitat, un pla de sanejament, que segurament serà el dia 30, i això encara no s'ha produït, i, per tant, no avancem esdeveniments i

deixem-los que treballin i presentin el seu pla. Per tant, aquest punt nosaltres també el votariem en contra.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. A la majoria de punts de la moció donaré suport, atès que estic a favor d'estudiar totes les modificacions legislatives necessàries, a fi d'afavorir l'activitat industrial i productiva del país i, per tant, un màxim suport al teixit empresarial de Catalunya, així com afavorir la captació d'inversions estrangeres. I és per això que en els punts 4 i 5 penso que tot el que fa referència a Las Vegas Sands, que ha sortit als diaris, encara està molt als seus inicis, està poc madur, i en aquest sentit penso que el Govern ha de fer la seva feina i quan sigui el moment d'informar ja s'informarà. En qualsevol cas, portar-ho aquí ara al Parlament crec que seria posar-nos la bena abans de la ferida, no?

I, evidentment, suport total a l'hora de protegir, incentivar els agents del sector turístic català. Catalunya té, doncs, o compta amb 23 milions de turistes l'any, i, per tant, doncs, penso que és important donar suport al sector turístic, que representa un percentatge del producte interior brut català molt elevat i dóna molts llocs de treball.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, des de Solidaritat Catalana per la Independència donarem suport a aquesta moció, que, com en moltes altres ocasions que s'aproven mocions aquí al Parlament de Catalunya, l'objectiu és prou lloable, que és reforçar tot el que és la política industrial i la capacitat industrial i exportadora del país, recordant –això sí– que els tres principals motors de la política industrial i de la capacitat de generar nous productes, de la capacitat industrial i exportadora del nostre país, són la recerca i el desenvolupament, la inversió en infraestructures i l'educació i un bon sistema d'ensenyament i universitari; tres aspectes que necessiten quantioses inversions, en què avui s'està molt per sota de les mitjanes europees, i són les que decididament afecten i limiten la capacitat industrial i exportadora del propi país. És a dir que molts vegades es poden generar molts papers, molts documents i molts projectes, però, si al final no hi ha els recursos suficients per abordar el que és la injecció en recerca i desenvolupament, infraestructures i educació, la política industrial no arriba a bon port.

I, d'altra banda, ens sembla molt adient que es vingui aquí al Parlament de Catalunya a comparèixer sobre aquest projecte d'Eurovegas tenint en compte el personatge de què tractem. Aquest senyor Adelson, que és qui gestiona el projecte de Las Vegas, en aquests moments està investigat pel Departament de Justícia dels Estats Units per pràctiques mafioses; aquest senyor ha patit nombroses «redades» policials a projectes semblants a Macau o d'altres indrets. I la veritat és que ens sembla que no ha de ser aquest el model turístic que necessita Catalunya, que necessita un turisme de qualitat vinculat a la cultura, vinculat al patrimoni enorme que té el nostre país, i no un turisme de casinos que porta, evidentment, negocis col·laterals com puguin ser el tràfic de drogues o la prostitució; i parlem clar: estem parlant en aquests moments d'això. Afavorim una economia industrial exportadora, afavorim un turisme de qualitat, anem molt amb compte a tractar amb determinats personatges i a participar en subhastes com les que sembla que s'hi participarà aquest proper cap de setmana a la mateixa Las Vegas –mai millor dit– amb altres comunitats autònomes que si es volen quedar aquest projecte...

La presidenta

Senyor...

Uriel Bertran Arrué

...que se'l quedin, allà elles, però que en el cas nostre no ens aportarà el bé que s'ha intentat vendre però que no anem ben encarrilats en aquesta qüestió.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, vicepresidenta, diputados, diputadas, Ciutadans dará un apoyo global a esta moción, aunque pediremos votación separada de algunos puntos.

Evidentemente, es imprescindible impulsar la actividad industrial y productiva de nuestra comunidad; el problema es cómo. Tenemos un instrumento que aprobó el tripartito el 2010, que marcaba la hoja de ruta en un decenio, y lo aprobó en el 2010. Es lógico, yo entiendo lógico que este Gobierno quiera tener su propio instrumento que marque las políticas industriales de Cataluña para los próximos años. Pero es que el problema es que asistimos con absoluta perplejidad a esta falta de definición de proyecto industrial de este Gobierno para Cataluña, una absoluta parálisis, un gobierno que está ejerciendo de bombero ante las situaciones derivadas de la huida de algunas empresas de Cataluña, recogiendo un modelo industrial que ayudó a sembrar, el modelo que descapitalizaba de centros de decisión nuestra comunidad en sectores estratégicos en los que Cataluña era líder en el conjunto de España y en Europa, apostando por un modelo de ma-

nufactura diferida que en momentos de crisis sufre la pérdida de los centros de producción. La mala planificación industrial de Convergencia durante sus veintitrés años de gobierno, la mala definición de una planificación industrial por parte del tripartito y los siete años de gobierno y la parálisis de este año nos llevan a esta situación.

Por lo tanto, desde Ciudadans lo que pedimos a este Gobierno es que cuanto antes diseñe un modelo, a diez años, a cinco, a veinte, como quieran, un modelo... ¿Qué modelo industrial queremos para Cataluña? ¿Qué modelo productivo queremos? Porque entonces a lo mejor los debates como el de Eurovegas nos los podríamos ahorrar, porque sabríamos a qué queremos jugar, sabríamos qué queremos ser, sabríamos en qué queremos ser competitivos, sabríamos qué modelo turístico queremos. También sabríamos qué modelo manufacturero, qué modelo... Claro, lo sabríamos, pero no sabemos nada, porque no tenemos una guía, porque ustedes solo derogaron, pero no han puesto encima de la mesa qué alternativa presentan.

Y acabo, presidenta. El tema de la Aldea... Yo lamento que las mociones se conviertan en cajones de sastre. El tema de la Aldea es un tema suficientemente importante para merecer un mínimo de debate en esta cámara, más allá de un punto en una moción. Y quiero destacarlo. Ciudadans pidió la comparecencia del *conseller* de Economía a la comisión, para que viniera a dar explicaciones de la situación derivada de la crisis o del colapso de la sección de crédito de la Aldea. Pedimos también informes de todas las secciones de crédito en Cataluña, de cuál era su situación, porque la Generalitat tiene una obligación de supervisión sobre estas secciones de crédito. Nosotros vamos a votar a favor de su propuesta, pero entiendan que el debate es muy intenso, muy intenso y muy necesario (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), porque sí que hay muchas familias en la Aldea –y acabo, presidenta– que tienen su futuro comprometido. Una situación absolutamente dramática que como mínimo hoy tratamos, pero nos gustaría que se tratase con más profundidad.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats, quan se va fer la interpellació del senyor De los Ríos, esperàvem tots què hi havia darrere d'aquesta interpellació i d'aquesta moció que avui es presenta. I hem arribat a la conclusió que hi ha dos coses: una és negar-se, realment, a una inversió com és Eurovegas a Catalunya, i l'altra és ressuscitar el pla industrial que vostès van fer.

Miri, jo li diré que vostès també han colat aquí algunes mesures que vénen a comportar, doncs, que el mo-

tor industrial pugui tirar endavant, i molt especialment crear llocs de treball, al qual nosaltres votarem favorablement, perquè no hi tenim res en contra. I després vostès han vingut també a colar una esmena que fa referència al que és l'Aldea, el que és la cooperativa de l'Aldea, que nosaltres encara no hem entès el motiu pel qual això ha estat colat aquí.

Referent al que fa referència, concretament, al pla industrial que vostès volen reviu, doncs, nosaltres hi votarem en contra. I, miri, no utilitzarem les paraules del senyor conseller quan va parlar i que diu que el pla industrial del tripartit era un paper, va dir, de cuixé i setinat; no direm això, ni molt menys. Simplement diré que darrere de tot això, d'aquest pla que vostès portaven, hi havia la pèrdua de 23.694 empreses; un PIB industrial que va caure en un 13,6 per cent l'any que vostès el van redactar, i un atur que al sector industrial va créixer en un 51 per cent. Vostès encara poden vindre aquí a reviure una cosa que ha sigut un autèntic i total fracàs. Nosaltres, com vostè entendrà, això no ho podem votar a favor, ni molt menys.

Dir-li també que nosaltres ja els hem dit que votarem a favor de totes aquelles mesures que siguin pertinents i que realment comportin, doncs, un benefici a la indústria, que al cap i a la fi el que busquem és que es puguin crear llocs de treball, però també s'ha començat a fer. Hi votarem a favor, però hi ha mesures, com la llei òmnibus, que abans s'ha comentat, o acords a què s'ha arribat amb el Partit Popular i ha impulsat el Partit Popular conjuntament amb el Govern i que tenen a veure amb els pressupostos de la Generalitat, com és una nova llei d'emprenedoria, o com és, per exemple, la reforma del SOC i com són unes altres mesures que als pressupostos se van portar endavant i que van encaminades, realment, al que és aquest pla industrial, de recuperació industrial i, sobretot, de llocs de treball. Per tant, nosaltres, en això no li podem dir que no hi estem d'acord, però ja li dic que en aquest camí s'està caminant, i s'hi està caminant –també és veritat– amb un impuls del Partit Popular i amb una responsabilitat quan se van aprovar els pressupostos.

Dir que nosaltres celebrem que vostès hagin retirat el punt número 2, senyor De los Ríos, perquè realment era un pla que havia quedat derogat. També, adoní-se'n: quan vostès diuen que s'havia de fer un estudi rigorós de la inversió d'Eurovegas, no han pogut deixar d'ensenyar la carta quan els presenta una esmena Iniciativa per Catalunya i els diu que no es faci Eurovegas. Escolti'm, és que no podem arribar ni a estudiar ni a saber la repercussió que això pot portar?, és que ja hem de dir «no» sistemàticament a una inversió que possiblement anirà a uns altres llocs, perquè ja els hem començat a buscar problemes? Vostè, senyor De los Ríos, se recorda molt bé quan va començar Port Aventura; també l'oposició que hi va haver. I avui Port Aventura és un exemple d'una cosa que es pot tornar a fer, com una indústria turística.

Per tant, votarem també a favor del punt número 8 que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, perquè creiem que està dintre del conjunt, realment, de donar..., davant de les dificultats financeres, facilitar realment

que es pugui reforçar l'institut, que pugui l'Institut Català de Finances reforçar la seua funció de suport al finançament. I no votarem el 9 ni el 10, perquè penssem que vostès han colat aquí una qüestió que no venia..., que era el tema de la cooperativa de l'Aldea o la societat de crèdit de l'Aldea, i nosaltres en aquest aspecte ja li anticipem que el que farem és abstindre'ns. Ens abstenim perquè nosaltres ja tenim preparada una proposta de resolució en la qual demanem al Govern de la Generalitat que compleixi els compromisos que havia tingut amb la cooperativa de l'Aldea. Per tant, en aquest sentit, penso que amb aquesta abstenció és prou prudent.

I, res més, celebrar, senyor De los Ríos, que si totes les mocions que vostès presenten són «no, i dic “no”», i tornar darrere, al Grup del Partit Popular no ens hi trobarà. Nosaltres, cap endavant i al cim.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. De l'escó estant; en primer lloc, per agrair el to de tots els grups parlamentaris respecte al posicionament en aquesta moció. Sí que voldria, abans de fer un repàs d'una votació que és una mica complicada –i intentaré detallar-la punt a punt–, dir-li al senyor Luna un parell de qüestions.

En primer lloc, estem parlant d'un pla fet l'any 2010, efectivament, un moment on la destrucció de llocs de treball estava, diguéssim, en el punt més àlgid. Per tant, no pot atribuir a un pla industrial fet l'any 2010 totes les desgràcies d'una crisi a nivell mundial, financera, que arrossega l'economia real. Vull dir, crec que aquest discurs és molt poc seriós i molt poc rigorós per part seva.

En segon lloc, senyor Luna, em posava el projecte..., bé, el projecte o aquesta idea de Las Vegas Sands Corporation, comparant-lo amb Port Aventura, amb el projecte de Port Aventura. Escolti'm, Esquerra Republicana, quan es va fer el projecte de Port Aventura, només va lluitar per una cosa: perquè els pagesos als quals se'ls expropiaven les terres cobressin un preu digne, i punt. I punt –i punt. Això és el que va fer Esquerra Republicana. Estem parlant pràcticament de fa vint anys. I això va ser el que va fer Esquerra Republicana en aquell moment: que els pagesos cobressin un preu digne per les expropiacions. Perquè el projecte en si és un projecte d'èxit, és un projecte d'èxit que atrau turisme familiar i que, a més a més, ha ajudat a estabilitzar en tota la Costa Daurada un model turístic efectivament familiar, com he dit, una cosa molt diferent de les quatre idees que tenim sobre aquest projecte Eurovegas, que va..., tot l'oposat al turisme familiar, etcètera, desvinculat del territori...

La presidenta

Senyor De los Ríos...

Sergi de los Ríos i Martínez

Perdó... La votació. Punt 1: quedaria tal com està redactat en la nostra moció. Punt 2: el retirem. Punt 3: és la transacció a què hem arribat amb el Grup Parlamentari Socialista, basada en la seva esmena número 1. Punt 4: acceptaríem l'esmena número 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Punt 5: quedaria tal com està redactat. Punt 6: acceptem l'esmena número 5 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Punt 7: quedaria tal com està redactat en la moció original. I després acceptaríem l'esmena número 2 d'Iniciativa per Catalunya, que és un nou punt 8. I, finalment, la transacció a què hem arribat amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, la transacció basada en la seva esmena número 3. I aquestes serien... Crec que el més convenient seria una votació separada, punt a punt.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ja tinc demanada votació separada de cada un dels punts. El senyor Cañas, igual? *(Pausa.)* Perfecte. Seguirem l'ordre de la moció, per no confondre'ns, i, per tant, passaré de l'1 al 3.

(Pausa llarga.)

Passem a votar la moció. Tal com els he dit, votarem punt per punt seguint la mateixa puntuació de la moció.

Començarem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

No votem el 2, que està retirat.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 78 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 20 vots a favor, 80 en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 61 en contra i 19 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 60 en contra i 17 abstencions.

Votem el número 9... (*Veus de fons.*) Sí, no? (*Pausa.*)
Deu? Molt bé.

Votem el punt número 10 i últim.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 60 en contra i 16 abstencions.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

Senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per una qüestió d'ordre una altra vegada... No, atès que durant aquesta sessió hi ha hagut un diputat que ha estat cridat a l'ordre durant dues vegades, demanaríem a la Mesa, i a la presidenta en especial, l'aplicació de l'article 190 del Reglament, que preveu què cal fer en aquests casos.

Gràcies.

(*Alfons López i Tena demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Senyora presidenta, si el representant del Partit Popular pogués precisar una mica més a quin diputat s'ha cridat a l'ordre dues vegades, perquè jo no he sentit que s'hagi cridat a l'ordre cap diputat ni diputada, ni una ni dos vegades.

Gràcies.

La presidenta

El senyor Santi Rodríguez no ha de respondre. Serà la Mesa, la que ha de respondre, i, per tant, ja decidirà la Mesa el que ha de ser.

Per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i dos minuts.